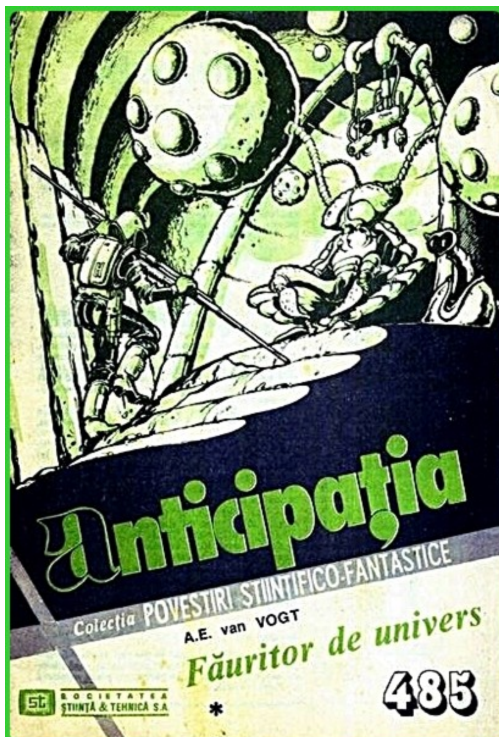
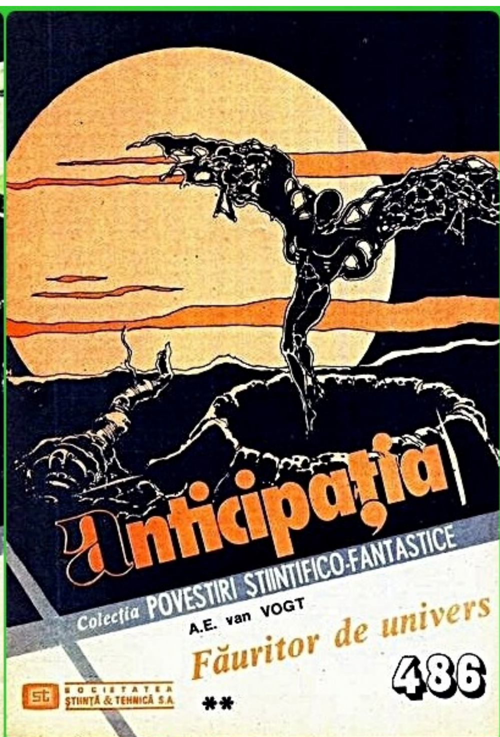
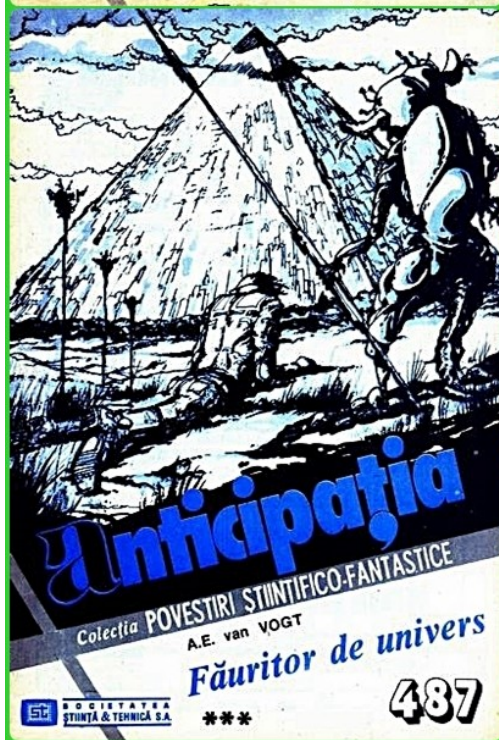
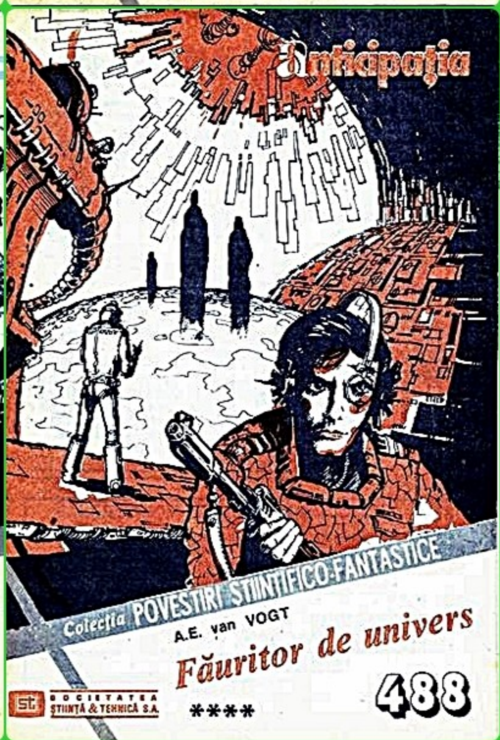

Anticipația
Colecția POVESTIRI ȘTIINTIFICO-FANTASTICE
A.E. van VOGT
Făuritor de univers
485
*
st
SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

Anticipația
Colecția POVESTIRI ȘTIINTIFICO-FANTASTICE
A.E. van VOGT
Făuritor de univers
486
**
st
SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

Anticipația
Colecția POVESTIRI ȘTIINTIFICO-FANTASTICE
A.E. van VOGT
Făuritor de univers
487
***
st
SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

Anticipația
Colecția POVESTIRI ȘTIINTIFICO-FANTASTICE
A.E. van VOGT
Făuritor de univers
488
****
st
SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

A.E. van VOGT

FĂURITOR DE UNIVERS

Traducere din limba engleză de
MIHAI DAN PAVELESCU

Coperta
WALTER RIESS

Versiune 1.0

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

Nr. 485;486,487,488

Societatea Știință și Tehnică S.A.
1992

A. E. van Vogt, creatorul de universuri

Ne putem întreba dacă, emigrând în Statele Unite la mijlocul celui de-al patrulea deceniu, Alfred Elton van Vogt se aştepta să devină unul dintre monştrii sacri ai science-fiction-ului american şi mondial.

E adevărat că debutul său în acest gen, cu **Distrugătorul negru** („Astounding Science-Fiction", iulie 1939**),** fusese primit cu entuziasm, cititorii salutând ivirea unei noi stele pe firmamentul SF. O foarte bună impresie făcuseră şi alte câteva povestiri. Dar marile sale cărţi – reprezentând deseori, după obiceiul anglo-saxon, amplificări ale unor texte de dimensiuni reduse – aveau să vină mai târziu: **Slan** şi **Fabricanţii de arme (1946), Lumea lui A (1946), Călătoria lui „Space Beagle" (1950), Arsenalele din Isher (1951), Creatorul de universuri (1953)…**

Chiar dacă nu se poate stabili o relaţie directă între viaţa şi opera unui artist, biografia lui van Vogt ne oferă puncte de reper pentru mai buna înţelegere a vârtejului de situaţii şi personaje în care ne antrenează acest „Maestru al complicaţiilor", cum îl numea Lloyd Arthur Eshbach încă în 1947**,** referindu-se la faptul că multiplicitatea firelor intrigii şi abundenţa ideilor sunt menite să-l captiveze pe cititor mai eficient decât suspansul unui roman poliţist. Aşadar, scriitorul s-a născut la 26 aprilie 1912 la Winnipeg, Manitoba, Canada. Şi-a petrecut copilăria într-un sat din provincia Saskatchewan, unde tatăl său practica avocatura, apoi într-un orăşel din Manitoba. Mai târziu, familia s-a mutat la Winnipeg, cunoscând o scurtă perioadă de bunăstare, cât timp tatăl a fost reprezentantul lui Holland American Line. Dar criza din 1929 a dus la pierderea acestei slujbe. Tânărul van Vogt a fost nevoit să lucreze într-o fermă, ca şofer de combină, fiind în cele din urmă angajat într-o funcţie măruntă la Biroul de statistică din Ottawa, în 1932, a izbutit să-şi vândă primul text, în următorii şapte ani scriind povestiri de dragoste, piese

radiofonice, articole pe teme diverse. În sfârşit, în 1939 şi-a început fulguranta ascensiune, încurajat fiind de Edna Mayne Huli, şi ea autoare SF, cu care se căsătorise în acelaşi an.

A.E. van VOGT

Spirit mobil, înzestrat cu o ardentă curiozitate intelectuală, van Vogt „inventează” discipline de frontieră (nexialismul din **Călătoria lui „Space Beagle”),** lăsându-se sedus şi de pseudo-ştiinţe ca semantica generală a lui Korzybski **(Lumea lui A).** Aventura sa cea mai notabilă pe tărâm extraliterar o constituie asumarea pasionată a dianeticii, metodă „revoluţionară” de analiză a funcţionării creierului şi de stabilire a unei terapeutici miraculoase, „descoperită” de un confrate în ale SF-ului, L. Ron Hubbard. O bună bucată de vreme, van Vogt renunţă la scris, pentru a conduce filiala din Los Angeles a Fundaţiei Dianetice. Din fericire, se va întoarce la uneltele sale, dăruind numeroşilor săi admiratori de pe cele două ţărmuri ale Atlanticului, printre altele, **Bătălia eternităţii** (1971), **Beznă pe Diamondia** (1972), **Un viitor strălucit** (1973), **Întâlnire cosmică** (1979), **Non-A trei** (1984).

L-am cunoscut în 1978, în ambianţa febrilă a celui de-al patrulea Congres European de Science-Fiction de la Bruxelles: un senior politicos, dar nu foarte comunicativ, stânjenit parcă de faptul că se afla în centrul atenţiei fanilor de pe Vechiul Continent. Gheaţa s-a spart în 1981. Când ne-am reîntâlnit la Hollywood. M-a invitat la un dinner, împreună cu prietenul nostru comun Forrest J. Ackerman, apoi am continuat discuţia în vila lui de pe Belden Drive, în prezenţa foarte agreabilă a doamnei Lydia

van Vogt (Edna Mayne Huli murise în 1975). Şi am descoperit un om afabil, radiind un umor subţire, şi emiţând opinii nonconformiste despre SF-ul american. Mi-a dat o carte cu o dedicaţie măgulitoare şi a fost de acord să fie tradusă în România, în condiţii foarte acceptabile. Au apărut, astfel, **Călătoria lui „Space Beagle”** şi **Război împotriva rulilor.** Dar prezenţa lui A. E. Van Vogt în librăriile şi bibliotecile noastre va fi mult mai substanţială, începând cu acest an. Şi mi se pare firesc ca „Anticipaţia” să deschidă, şi de astă dată, cutia cu minuni.

Câteva cuvinte despre romanul pe care-l prefaţez. Mai întâi a fost o povestire mai lungă, **Oamenii-umbră**, publicată în numărul din ianuarie 1950 al de mult dispărutei reviste „Startling Stories”. Autorul a reluat-o şi a amplificat-o, conform procedeului sus-amintit. În **Istoria science-fictionului modern,** Jacques Sadoul consideră că „primul capitol rămâne una dintre culmile lui van Vogt”, rezumă acest capitol şi conchide: „Dacă, după asta, puteţi să nu citiţi **Creatorul de universuri,** înseamnă că nu iubiţi cu adevărat science-fictionul”. Un reproş care, evident, nu poate fi adresat cititorilor acestor rânduri.

ION HOBANA

1

Când ieşi din bar, locotenentul Morton Cargill se clătină. Se opri şi, căutând în mod instinctiv un sprijin, se întoarse. Văzu o fată ieşind din acelaşi local. Fata se împiedică de el.

Se agăţară unul de celălalt, într-un echilibru precar. Ea păru să-şi revină prima. Bolborosi:

— Auzi, mi-ai promis că mă duci acasă…

— Ce? făcu Cargill. Era gata să adauge: Nu te-am văzut în viaţa mea. Nu spuse însă nimic, deoarece începuse să-şi dea seama că în viaţa lui nu fusese atât de beat. Iar ultima oră fusese atât de neclară, încât cuvintele fetei păreau plauzibile.

Desigur, intenţionase să-şi găsească o tipă înainte de a se înnopta. Şi apoi, ce conta? Era anul 1953. Îi mai rămăseseră trei zile de permisie şi nu avea timp de pierdut cu întrebări asupra modului cum se cunoscuseră.

— Unde ţi-e maşina?

Împleticindu-se, fata îl conduse la un Chevrolet cu două uşi. Îl lăsă s-o ajute să descuie portiera. Apoi ea se prăbuşi pe scaunul de lângă şofer, cu capul atârnând moale. Cargill trecu la volan şi aproape imediat se izbi cu fruntea de acesta.

După câteva clipe izbuti să-şi revină. „Nu-s în stare să conduc”, îşi spuse. „Mai bine aş chema un taxi.”

Prudenţa dispăru la fel cum apăruse. La urma urmei, izbutise să agaţe o femeie – indiferent cum o făcuse – şi era suficient de ameţit ca să nu aibă remuşcări. Apăsă pe starter.

După accident, Cargill încercă să iasă din maşină, numai că portiera se blocase. Împingând cu toată puterea, constată cât de strivit era din toate părţile, Deşi năucit, înţelese că scăpase ca prin minune de moarte sau rănire.

Se întinse către portiera din dreptul fetei. Atunci avu al doilea şoc. Botul maşinii era complet turtit spre înăuntru.

Cu toate că era un întuneric total, Cargill realiză că accidentul fusese fatal pentru fată. Disperat, din nou se strădui să deschidă portiera. De data aceasta reuşi. Ieşi clătinându-se şi se pierdu în

beznă. Nimeni nu încercă să-l oprească. Strada părea pustie.
Dimineaţa, palid şi mahmur, citi în ziar:

> „ACCIDENT MORTAL
>
> Datorită pierderilor masive de sânge, doamna Marie Chanette a decedat în decursul nopţii în maşina ei, complet zbrobită în urma coliziunii cu un copac. Trupul a fost descoperit abia în zori; se crede că victima ar fi putut fi salvată dacă ar fi fost găsită mai devreme.
>
> Exceptându-l pe fostul ei soţ, de care divorţase recent, rudele cele mai apropiate ale doamnei Chanette sunt o fiică, în vârstă de trei ani, şi un frate despre care se crede că domiciliază în New York. Prietenii, precum şi celelalte rude sunt rugaţi să contacteze serviciul pompelor funebre.”

Nu se menţiona nimic în legătură cu un posibil însoţitor. Ziarul de după-amiază amintea că femeia fusese văzută discutând cu un ofiţer. Ziarele de a doua zi avansau ipoteza unei crime şi insistau asupra ofiţerului. Destul de speriat, Cargill reveni îngândurat în cazarmă.

O piatră i se ridică de pe inimă, când după o săptămână fu trimis în Coreea. Acolo se îndepărtă cu un an de impulsul care-l făcuse să fugă în beznă, lăsând în urmă o femeie pe moarte. În curând, bătăliile îl obişnuiră cu realitatea morţii altor oameni şi, treptat, teribilul sentiment de vinovăţie dispăru. Când, la începutul anului 1954, reveni în Los Angeles cu gradul de căpitan, se simţea refăcut. După câteva luni de la întoarcere, în cutia poştală găsi următoarea scrisoare:

> „Căpitane Cargill,
>
> Ieri te-am zărit pe stradă şi consultând cartea de telefon am constatat că nu ţi-ai schimbat adresa. Mă întreb dacă vei avea amabilitatea de a mă aştepta la hotelul Gifford, diseară (miercuri), la 8:30.
>
> A dumitale curioasă,
> Marie Chanette”

Cargill citi nedumerit scrisoarea şi pentru o clipă numele nu-i spuse nimic. Apoi îşi aminti. Dar, se gândi, încremenind, „nu ştia cum mă cheamă!”.

Avu nevoie de câteva minute bune să scape de fiorul de gheaţă ce îl furnicase pe şira spinării. La început se hotărî să nu meargă la întâlnire, dar, odată cu apropierea serii, ştiu că nu putea să n-o facă.

„A dumitale curioasă”! Ce voia să spună?

La ora 8:15 intră în holul luxosului Gifford şi se postă înapoia unei coloane de unde putea urmări intrarea principală.

Aşteptă. La 9:30 se retrăgea, roşu la faţă, după a cincea tentativă de identificare a Mariei Chanette. Nu-l observase, înapoia coloanei, pe bărbatul care-i vorbea femeii. Acum aceasta surâdea dulce, cu mulţumirea tainică a uneia care a obţinut dubla victorie, de a-şi apăra virtutea şi, simultan, a-şi dovedi puterea de atracţie faţă de alţi bărbaţi. Privirea i se întoarse rapidă, apreciativă, asupra lui Cargill. După aceea, atenţia îi reveni posesivă către companionul ei. Surâse din nou, mieros. Prinzând braţul bărbatului, intrară împreună pe o uşă deasupra căreia o inscripţie luminoasă clipea ademenitoare: SALA VISELOR.

Roşeaţa dispăruse din obrajii lui Cargill, când reveni la poziţia de pândă. Totuşi începuse să-şi piardă siguranţa. Nu este lucru uşor să fii respins de cinci femei în aceeaşi seară.

Lângă el apăru un bărbat masiv, care rosti cu voce scăzută:

— Căpitane, ce-ar fi să-ţi încerci farmecele în alt hotel? Repetatele dumitale eşecuri au început să-i deranjeze pe clienţi. Cu alte cuvinte: şterge-o, tipule, şterge-o, şi încă rapid!

Cargill scrută atent chipul calm al detectivului hotelului. Se întoarse, gata să plece, când glasul unei femei tinere răsună limpede:

— Te-am făcut să mă aştepţi mult, căpitane?

Cargill se răsuci, uşurat. Apoi încremeni. Capul îi vuia.

— Marie Chanette, bolborosi el.

Femeia se mai schimbase, totuşi, nu putea fi nici urmă de îndoială. Ea era. Cu coada ochiului, Cargill îl zări pe detectiv îndepărtându-se, nedumerit. Rămăsese numai tânăra şi el, holbându-se.

— Tu eşti într-adevăr… Marie Chanette!

Abia îi putea pronunţa numele, de parcă ar fi ţinut în gură pietricele, împiedicându-i vorbirea. Începea să observe cât de schimbată era, cât de diferită…

Fata pe care o agăţase cu un an în urmă fusese bine îmbrăcată, dar nu în felul acesta. Acum purta un sari „roz cald” şi o haină de blană provenind de la un animal necunoscut. Era veşmântul cel mai fascinant văzut de Cargill de când revenise în ţară.

Izbuti să-i ignore îmbrăcămintea. „Dar eşti moartă”, ar fi dorit să spună. „Ţi-am citit anunţul mortuar.”

Marie Chanette vorbi însă prima:

— Să mergem în bar, murmură ea. Putem discuta despre… Trecut… înaintea unui păhărel.

Căpitanul deşertă primul cocteil fără să ezite. Privind întrebător spre însoţitoarea sa, observă că era examinat cu un zâmbet îngăduitor.

— M-am tot întrebat, rosti ea, ce-aş simţi dacă m-aş întoarce şi aş sta la masă cu un ucigaş. Nu-i prea amuzant, aşa-i?

Cargill începu să-şi adune gândurile.

Aici se ascundea ceva de neînţeles; un ţel mai profund decât părea la prima vedere. Văzuse de suficiente ori ostilitatea stăpânită, pentru ca să n-o recunoască imediat. Femeia aceasta voia să-i facă rău şi trebuia să fie prudent.

— Nu ştiu ce vrei să spui, replică tăios. Nici măcar nu sunt sigur că te cunosc.

Ea nu-i răspunse imediat. Îşi deschise poşeta şi scoase două fotografii. Fără niciun cuvânt, le azvârli pe masă.

Câteva secunde, Cargill rămase privindu-le. În cele din urmă pricepu ce vedea şi, cu un icnet, le înşfăcă.

Fiecare clişeu arăta un bărbat în uniformă de ofiţer ieşind dintr-un automobil care suferise un accident. Fundalul însă îi tăie răsuflarea lui Cargill. Într-o fotografie se zărea fata strivită de portieră. Avea chipul schimonosit şi însângerat. În cea de-a doua, chipul ofiţerului era în prim-plan, văzut de jos, dintr-un unghi aproape imposibil, înapoia moartei. În ambele poze, chipul era al lui Cargill.

Lăsă fotografiile să-i cadă dintre degetele moi şi miji ochii spre Marie Chanette.

— Ce vrei? o întrebă. Apoi, cu violenţă: de unde ai pozele astea?

Ultima întrebare îl trezi la acţiune. Se repezi la clişee, parcă oprind-o pe fată să le mai ia înapoi. Cu mâini tremurânde, începu

să le rupă în bucăţele.

— Le poţi păstra, rosti ea calmă. Am negativele.

Cargill se clătină şi, probabil, ridică privirea, deoarece un chelner apăru lângă masă şi bărbatul se auzi comandând băutură. Apoi sosi whiskyul pe care-l deşertă pe gâtlejul arzător. Izbuti să gândească mai raţional. Dacă într-adevăr fata era vie, după toate cele întâmplate, atunci lui nu i se putea aduce nicio acuzaţie.

O văzu scotocind prin poşetă. Luă o ţigară sclipitoare şi, punând-o în gură, inspiră adânc, apoi expiră un nor subţire de fum. Aparent, fără să bage în seamă privirea lui aţintită asupra „ţigării”, continua să caute în geantă. Extrase un cartonaş ceva mai mare decât o carte de vizită şi-l împinse pe masă, către Cargill.

— Probabil că te-ntrebi despre ce-i vorba. Aici se explică, într-o oarecare măsură. Ar fi bine să citeşti.

Căpitanul de-abia o auzea.

— Ţigara aia… începu el. N-ai aprins-o…

— Ţigara?

Părea nedumerită; apoi încuviinţă înţelegătoare. Scoase din poşetă o ţigară asemănătoare. O întinse bărbatului.

— Se declanşează automat, îi explică, ori de câte ori inhalezi. E destul de simplu, dar am uitat că nu vor exista decât peste o sută de ani. Sunt calmante.

Exact aşa ceva îi trebuia lui Cargill, foiţa părea făcută din material plastic, totuşi aroma era de tutun de calitate. Trase adânc în piept de trei ori. Apoi, cu nervii mai destinşi, uită de ciudăţenia ţigării şi ridică de pe masă cartonaşul. Era tipărit cu litere luminoase:

SOCIETATEA INTERTEMPORALĂ
PENTRU CORECŢII PSIHOLOGICE
recomandă
TERAPIE CORECTIVĂ
pentru
căpitanul Morton Cargill
5 iunie 1954
INFRACŢIUNEA: CRIMĂ
TERAPIA RECOMANDATĂ: MOARTE

Cargill încercă o senzaţie de scufundare, devenind conştient că o pâclă îi năpădeşte mintea. Undeva, în apropiere, cineva pusese un disc cu muzică boogie-woogie. Buimăcit, scutură din cap. O privi pe fată printr-o ceaţă tot mai deasă.

— E-o aiureală, mormăi el. Mă păcăleşti.

Ea clătină din cap,

— Nu-i vina mea. Odată ce am ajuns la ei nu mai puteam avea niciun control. Iar în privinţa ta, în clipa când ai ridicat cartonaşul, ai fost…

Glasul i se pierdu în depărtare. Apoi se făcu noapte.

2

Bezna se risipi, totuşi continua să vadă ca prin sită. După ce clipi puternic de mai multe ori, îşi reveni la normal. În mod automat privi în jur.

La început nu-şi dădu seama imediat că nu se mai afla în SALA VISELOR. Deşi încăperea aceasta era complet diferită, pentru o clipă mintea lui făcu un efort disperat să găsească o similitudine. Încercă să se convingă că era tot barul, lipsit de orice mobilier.

Iluzia se nărui. Stătea într-un scaun, în capătul unui salon mobilat cu gust. În stânga, printr-o uşă deschisă se zărea marginea unui pat. În salon, pe peretele din faţa lui, era o oglindă.

Din nou fu nevoit să se corecteze. Privind în „oglindă”, vedea o fată aşezată în ceea ce ar fi fost imaginea reflectată a propriului său scaun. Era Marie Chanette.

Cargill sări în picioare. În numai două minute, într-o frenezie de nelinişte şi curiozitate, exploră apartamentul. Uşa întredeschisă dădea într-un dormitor cu o cameră de baie alăturată. Baia avea încă o uşă, probabil spre exterior, care era încuiată. De acum pricepuse că oglinda din salon era în realitate un geam.

Dincolo de acesta exista un apartament identic cu al lui. Avea acelaşi salon şi aceeaşi uşă spre altă încăpere; Cargill nu putea distinge dacă era tot un dormitor, dar aşa credea. Pe un perete al salonului, un ceas arăta „6 mai, 6:22 PM”. Evident, se oprise cu o lună în urmă.

Umblase agitat, parcă în transă. Acum reveni la scaun şi se aşeză privind la fată. Îşi aminti ce-i spusese la bar… îşi aminti cartonaşul şi ameninţarea acestuia.

Era cufundat în gânduri, când fata se sculă şi se apropie de bariera din sticlă. Rosti ceva, sau mai degrabă buzele i se mişcară parcă articulând cuvinte. Nu se auzi nimic. Cargill sări din scaun şi răcni:

— Unde suntem?!

Ea clătină din cap. Căpitanul începu să cerceteze peretele,

căutând un posibil mijloc de comunicare. Privi în jurul încăperii, după un telefon. Nu zări nici unul. Deşi înţelese brusc că un telefon nu l-ar fi ajutat cu nimic.

Pentru a-l folosi trebuia să ştie numărul la care să sune. Totuşi exista o modalitate de comunicaţie. Scotoci grăbit prin buzunarele hainei. Găsind hârtie şi creion, suspină uşurat. Cu degete nesigure, scrise: **Unde suntem?**

Lipi hârtia de sticlă. Fata încuviinţă în semn de înţelegere şi merse la poşetă. Cargill o văzu scriind într-un carneţel, apoi reveni lângă bariera transparentă. Ridică o foaie de hârtie. Bărbatul citi: **Cred că în oraşul Umbrelor.**

Era lipsit de sens. **Unde-i asta?** Scrise el.

Ea înălţă din umeri şi răspunse: **Undeva în viitorul tău şi al meu.**

Cargill se mai linişti. Acum ştia că are de-a face cu nişte nebuni. Miji ochii, gândindu-se rapid. Ce fel de primejdii îl puteau ameninţa din partea unui cult care propovăduia asemenea nonsensuri? Ignorând complet fata, se aşeză în scaun.

„Nu vor îndrăzni să-mi facă vreun rău”, îşi spuse.

Nu putea înţelege cum procedaseră. Probabil că familia Mariei Chanette descoperise, într-un fel sau altul, identitatea celui care o însoţise în momentul accidentului. Cu exagerările specifice neamurilor, dăduseră toată vina pe el.

Nu se simţea însă câtuşi de puţin vinovat. Şi, în niciun caz, nu avea de gând să accepte bazaconiile unor rude nevropate. Clocotea de furie, totuşi destinaţia acesteia devenise clară şi nici nu mai era întreţinută de teamă şi confuzie. Îşi conturase deja vreo duzină de planuri de acţiune. Să spargă peretele din sticlă sau uşa secundară a băii, să distrugă toate mobilele din apartament… Indivizii aceia aveau să-şi regrete faptele. Pentru a treia oară, dar acum în mod deliberat, se sculă în picioare. Ridică un scaun, cântărindu-l pentru primul atac, când de undeva din faţă i se adresă o voce bărbătească:

— Morton Cargill, datoria mea este să-ţi explic de ce trebuie să fii ucis.

Cargill rămase locului, încremenit.

După un timp mintea reîncepu să-i funcţioneze. Privi îngrijorat în jur, căutând difuzorul ascuns din care răsunase glasul. Bănuia că despre aşa ceva era vorba. Respinse iluzia de moment a unei

voci din văzduh. Zadarnic examină cu privirea plafonul, podeaua, pereţii… Era gata să înceapă o cercetare mai amănunţită, folosind şi degetele, când glasul se auzi iarăşi, de data aceasta aproape, chiar în urechea lui.

— Aceste explicaţii sunt necesare datorită efectelor asupra sistemului nervos.

Nici nu era atent la înţelesul cuvintelor. Se lupta cu un val de panică. Vocea răsunase la numai câţiva centimetri de ureche, totuşi în locul acela nu era nimeni. Indiferent în ce direcţie ar fi privit, odaia era pustie. Şi nici nu observa vreun aparat mecanic… ceva care să fi putut produce o iluzie auditivă.

A treia oară, vocea i se adresă din spate:

— Într-o asemenea terapie, căpitane Cargill, importantă este corecţia la nivelul electro-coloidal al corpului. Astfel de schimbări nu pot fi induse în mod artificial. Hipnoza nu este convenabilă deoarece, indiferent de profunzimea transei, o părticică a minţii continuă să rămână conştientă. Vei înţelege imediat ce vreau să zic, gândindu-te că până şi în cazurile unor amnezii profunde poţi porunci subiectului să-şi reamintească tot ce s-a întâmplat. Faptul că avem la îndemână memoria, capabilă de amintire – dacă e stimulată corespunzător –, explică inutilitatea terapiilor obişnuite.

De data aceasta nu mai putea fi nicio îndoială. Discursul fusese lung şi Cargill avusese timp să se întoarcă şi să se convingă că glasul se auzea dintr-un punct situat la vreo jumătate de metru deasupra capului său. Descoperirea îi zdruncină o anumită siguranţă interioară. Lăsase din mâini scaunul cu care intenţiona să distrugă mobilierul. Acum îl ridică din nou. Rămase cu mâinile încleştate pe spătar, pupilele îngustate, corpul aproape tot atât de rigid ca şi lemnul scaunului şi ascultă din nou glasul fără trup.

— Numai o acţiune, continuase necruţător acesta, poate determina transformări rapide şi evidente. Nu este îndeajuns să-ţi închipui o maşină năpustindu-se asupra ta cu viteză maximă, chiar dacă imaginea e obţinută sub efectul hipnozei. Doar atunci când maşina goneşte realmente spre tine şi pericolul se manifestă în mod concret înaintea ochilor tăi… doar atunci se risipesc îndoielile. Doar atunci fiecare părticică a minţii şi trupului acceptă realitatea.

Cargill începuse să-şi piardă unele îndoieli. Încercă o primă

senzaţie acută a realităţii din jur. Nu erau numai câteva rude răzbunătoare. Nesigur, dădu drumul scaunului. Aici era vorba de pericol, clar, personal, imediat. Iar pericolul putea fi înfruntat. Vreme de peste un an fusese condiţionat la o serie de reacţii atunci când era ameninţat… o vigilenţă permanentă, combinată în mod paradoxal cu relaxări, e drept superficiale.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el. Unde mă aflu?

Amănuntul acesta devenea extrem de important. Pentru a se stabiliza avea nevoie de informaţii. Situaţia era nouă şi diferită de orice cunoscuse până atunci. Principalul era că făcuse primul pas pentru a combate o ameninţare: deocamdată, accepta pericolul ca fiind real. Cineva se pornise împotriva lui. Oricine ar fi fost, era îndeajuns de bogat pentru a fi aranjat în modul acela straniu cele două apartamente. Păreau luxoase şi, cel puţin din acest motiv, convingătoare. Ignorându-i întrebarea, vocea continuă din văzduh:

— N-ar fi suficient să-i anunţăm pe urmaşii Mariei Chanette că ai fost ucis. Fata trebuie să vadă scena morţii. Trebuie să te privească după ce ai fost omorât. Trebuie să aibă posibilitatea să-ţi atingă pielea rece şi să înţeleagă caracterul definitiv al celor petrecute. Numai astfel putem asigura corecţia la nivel electro-coloidal. Încheie pe un ton scăzut: Dar, deocamdată, ţi-aş sugera să te odihneşti. Aş dori să ai răgaz să-mi cântăreşti cuvintele. În această seară mă vei mai auzi o dată… înainte de începutul procedurii terapeutice.

Cargill nu acceptă tonul tranşant al vorbitorului. Timp de câteva minute, puse întrebări, adresându-se direct punctului de unde răsunase glasul. Nu primi niciun răspuns. În cele din urmă, furios, dar decis, renunţă şi reveni la ideea anterioară, mai violentă. Aproape zece minute, izbi cu scaunul în bariera din sticlă. Scaunul de lemn pârâia şi vibra; la fiecare lovitură, prefăcându-se în aşchii. Cu toate acestea, pe sticlă nu se zărea nici măcar o zgârietură.

Fără tragere de inimă, bărbatul îi acceptă rezistenţa. Intră în baie şi încercă uşa ce ducea în exterior. Trase de clanţă şi orice speranţă îi dispăru – uşa era metalică. Se luptă aproape o oră cu ea, fără să reuşească absolut nimic.

În cele din urmă, pătrunse în dormitor şi se întinse pe pat, cu gândul să se odihnească puţin. Adormi aproape imediat.

Cineva îl scutura. Se deşteptă buimac şi auzi şoapta unei femei, zorindu-l:

— Repede! N-avem timp de pierdut. Trebuie să plecăm imediat.

Cargill urma să fie ucis şi aceasta a fost prima lui amintire. Tresări atât de violent încât îl durură toţi muşchii.

Se sculă în capul oaselor. Se găsea tot în dormitorul apartamentului cu perete din sticlă. Fata aplecată deasupra lui era complet necunoscută. Pe când o privea, ea se retrase un pas şi începu să meşterească la un aparat minuscul. Îi zărea profilul: preocupat acum şi aproape copilăresc în nelinişte pe care o trăda. Probabil ceva era în neregulă, deoarece începu să înjure încetişor, într-un limbaj deloc copilăresc. Brusc îl privi, în mod evident disperată.

— Pentru numele… Cargill nu înţelese cuvântul, nu mai sta acolo. Vino-ncoace şi trage de rabla asta. Trebuie s-o ştergem de-aici.

Căpitanul se străduia să priceapă schimbările rapide de situaţie. Privi cu teamă către uşa deschisă.

— S-s-st! şopti el instinctiv.

Fata îi urmări privirea.

— Nu-ţi face griji în legătură cu ei… deocamdată. Hai mai repede!

Cargill se mişcă greoi. Era complet derutat. Prezenţa fetei îl zăpăcea. Îngenunche lângă ea şi-i simţi parfumul fin. Îl ameţea. Pentru o clipă, ştiftul micuţ ce-i fusese arătat îi tremură înaintea ochilor. Apoi, necunoscuta explică:

— Apucă-l şi trage tare.

Bărbatul rămase nemişcat. Probabil că expresia chipului său era elocventă, deoarece fata îl privi atentă.

— Oh, lut, exclamă ea… sunase precum „lut”…, „ia zi-i lui mămica, ce s-a întâmplat? Ce te frământă?

Cargill se concentra cu greu. Gândurile i se învârteau în cap şi era asaltat de temeri.

— Cine eşti? bolborosi el.

Fata se dădu înapoi.

— M-am prins, încuviinţă ea. E prea repede pentru tine. N-ai timp să te gândeşti. Bietul tut. (Sunase precum „tut”.) înălţă din umeri: Perfect, stăm aici până vine o Umbră.

— O ce?
— Niciodată n-o să-nvăţ să-mi ţin gura, suspină fata. Iar l-am pornit!
Îi simţi în sfârşit ironia. Se înroşi.
— Ce-s toate astea? vorbi aspru. Ce faci aici? Ce…
Ea ridică o mână, parcă apărându-se.
— Gata, gata… cedez. Hai să stăm jos şi să discutăm, da? Mă numesc Ann Reece. M-am născut acum douăzeci şi patru de ani, într-o maternitate. Primul an de viaţă mi l-am petrecut întinsă pe spate. După aceea…
Iritarea ce i-o provocase bărbatului acţiona asupra acestuia ca un stimulent. Îi ordona gândurile şi conferea unitate unei duzini de impulsuri divergente. Hotărârea lui o impresionă probabil pe Ann. Deschise gura, parcă gata să continue cu glumele. După ce-l privi… o închise.
Trecură câteva secunde, apoi ea vorbi:
— Poate că, la urma-urmei, reuşim ceva. Perfect, amice, acum un minut nu ţi-aş fi spus nimic. Ai fost transportat din secolul douăzeci în… mă rog, în prezent. Iar despre subiectul ăsta n-o să-ţi mai spun niciun cuvânt. Aparţin unei grupări care se supune Umbrelor. Şi am fost trimisă după tine…
Se opri. Se încruntă.
— Nu contează! Te rog, nu mă întreba de unde am ştiut că te afli aici. Nu mai întreba nimic. Maşina asta m-a adus în mijlocul Oraşului Umbrelor şi tot ea ne va scoate pe amândoi dacă deblochezi ştiftul. Îl poţi debloca, chiar dacă nu vrei să mă însoţeşti, pentru că eu trebuie s-ajung la… (Cargill nu înţelese deloc cuvântul.) în ceea ce mă priveşte, n-ai decât să rămâi aici şi să fii ucis. Acum, te rog, ştiftul!
Ucis! Amintirea îl puse în mişcare. Nu pentru că ar fi uitat, dar salturile nebuneşti ale minţii sale împinseseră primejdia în planul secund. Se aplecă înainte şi întinse degetul mare şi arătătorul.
— Trebuie să trag sau să împing? şopti el.
— Trage!
Cargill trase. Atingerea obiectului îl surprinse. Parcă era uns cu ulei. Degetele îi lunecară fără să prindă nimic. Întinse din nou mâna, puţin temător.
— Smuceşte! şuieră fata.
Smuci. Simţi rezistenţa slabă a unei mişcări de câţiva

milimetri.

— Asta-i! mârâi răguşit, dar triumfător.

Fata se strecură lângă el.

— Repede, prinde aici.

Chiar în timp ce vorbea îi călăuzi mâna. Înhăţă puternic maneta indicată. Ea apucă aceeaşi manetă, puţin mai sus. După aceea, Cargill îşi mai amintea doar o strălucire difuză dinspre proeminenţa convexă de lângă obrazul lui. Simţise o furnicătură prin tot corpul. Apoi se trezi pe o podea netedă şi dură.

3

Nu privi imediat spre fată. Se sculă precaut şi-şi pipăi capul. Era un gest instinctiv, de autocontrol. Nu-l durea nimic, nu se simţea ameţit şi nici nu încerca tulburări de echilibru.

Habar n-avea de ce se aşteptase la aşa ceva. Începu să analizeze situaţia. Mai întâi, examină încăperea. Era mai spaţioasă şi mai înaltă decât i se păruse iniţial. Părea o anticameră şi era placată în marmură. Cu excepţia câtorva scaune, nu mai avea niciun alt mobilier. În fiecare din cele două laturi mai scurte ale camerei exista câte un portal boltit, ducând într-un coridor. În stânga lui Cargill, o fereastră largă se deschidea în dreptul unor tufişuri dincolo de care nu se putea distinge nimic.

Studia atent peisajul de afară, când îşi dădu seama că fata îl privea cu un zâmbet ironic.

— De ce n-aş fi curios? o întrebă pe un ton defensiv.

— Nu te-opreşte nimeni, răspunse ea, apoi chicoti. Dar eşti caraghios.

O privi furios. Era mult mai scundă decât crezuse prima dată şi mai matură, îşi aminti de limbajul folosit şi decise că avea în jur de douăzeci şi cinci de ani… şi nu era măritată. Tinerele mame sunt mai atente în privinţa exprimării. În plus, ele nu-şi riscă viaţa alăturându-se unor grupuri de rebeli aventurieri.

Profunzimea analizei îl mulţumi pe Cargill. Îi relaxase mintea încordată. Pentru prima dată de când părăsise apartamentul dublu îşi spuse: „Da, într-adevăr, sunt în viitor! Dar acum sunt liber”. Încercă brusc o dorinţă disperată de a vedea cât mai multe înainte de a fi readus în secolul douăzeci. Voia să ştie şi să încerce. Era străbătut de fiorul unor iminente plăceri. Se răsuci cu faţa către fereastră. Apoi se opri, amintindu-şi cuvintele fetei: „eşti caraghios”.

Coborî ochii, privindu-şi trupul. Era dezbrăcat, cu excepţia unei perechi de pantaloni scurţi. Nu era o îmbrăcăminte indecentă, totuşi se simţi iritat, de parcă fusese surprins într-o situaţie

ruşinoasă. Avea picioare puternice, dar păreau mai subţiri decât în realitate. Niciodată nu arătase prea grozav în costum de baie.

— Ai fi putut să-mi pregăteşti nişte haine, rosti nervos. Se face frig.

Era adevărat. Prin fereastră se vedea că începuse să se întunece. Dacă ar fi fost în California, ar fi început să sufle brizele serii. Chiar şi în toiul verii, aceasta însemna răcoare.

— O să ţi se aducă ceva, spuse nepăsătoare fata. Trebuie să plecăm imediat cum se înnoptează.

— Aha! exclamă Cargill.

Scutură din cap, încercând să alunge buimăceala. Deocamdată stătu pe loc, adaptându-se aspectelor mai simple ale noului său mediu. Desigur, acestea erau importante, însă nu reprezentau decât o minusculă părticică din ceea ce se întâmpla.

Agitaţia lui era cauzată de câteva probleme. Se găsea în această lume a viitorului îndepărtat, pentru că o societate psihologică intertemporală îl utiliza în scopul vindecării unui pacient. Moralitatea actului era prea profundă pentru Cargill şi numai gândindu-se la ea se simţea clocotind de furie. Ce fel de terapie putea fi dacă îl ucideau pe el pentru a înlătura nevrozele altcuiva?

Îşi stăpâni mânia, deoarece, pentru moment, scăpase de pericol. Acum se confrunta cu misterul salvatorilor săi care, în seara aceasta, intenţionau să-l ducă… altundeva.

Tocmai deschisese gura pentru a pune întrebarea ce-l frământa, când fata vorbi:

— Te las să mai priveşti prin jur. Eu trebuie să plec, să discut cu cineva. Te rog să nu mă urmezi.

Cargill izbuti să-şi regăsească glasul abia după ce ea ajunsese lângă uşa din stânga ferestrei.

— O clipă, spuse el. Am câteva întrebări…

— Nu mă îndoiesc, chicoti Ann Reece. Îl poţi întreba pe **el,** mai târziu. Se întoarse şi ieşi înainte ca bărbatul să mai poată rosti ceva.

Singurătatea îl linişti. Prezenţa altor persoane în timp ce încerca să se adapteze reprezentase dintotdeauna pentru el o presiune teribilă. Toţi păreau să-l includă în planurile lor. El însuşi nu avea nici o idee, cu excepţia dorinţei de-a mai privi pe fereastră.

Prima dată i se păruse că dincolo de geam se întindea un parc bine întreţinut. Acum impresia iniţială se modifică. Printre ramurile hăţişului putea întrezări o stradă. Era genul de stradă pe care oamenii o visează în clipele de reverie magică. Şerpuia printre copacii înalţi, printre palmieri şi pomi roditori. Prin verdeaţă se întrezăreau, mărginind-o, clădiri cu forme stranii şi vitrine. La fiecare cotitură, felinare ingenios camuflate răspândeau o lumină blândă. După-amiaza se transforma în amurg şi fiecare fereastră sclipea, parcă datorită unei surse interne de căldură. Pentru o secundă fu ademenit de imaginea unor interioare diferite de tot ce văzuse până atunci.

Toate acestea în urma unei singure priviri prin păienjenişul de ramuri ale unui măceş. Cargill se trase îndărăt, tremurând. Privise pentru întâia dată un oraş aflat la sute de ani în viitor. Era o experienţă teribilă.

Se uită din nou, pe îndelete, dar ceea ce vedea era prea fragmentar pentru a-i satisface curiozitatea sporită. Abandonă panorama fascinantă şi examină uşa prin care dispăruse fata. Zări un hol, luminat în mod indirect de la o altă uşă, situată la câţiva metri în dreapta. Şovăi. Ann Reece îi interzisese s-o urmărească, dar nu-l ameninţase în niciun fel. Stătea locului, nehotărât, când îşi dădu seama că în odaia alăturată discutau o femeie şi un bărbat.

Îşi încordă auzul. Nu reuşi să distingă nimic clar. Îl interesa însă tonul bărbatului. Părea că dă instrucţiuni, iar femeia se împotrivea. Cargill recunoscu glasul Annei Reece. Se opunea parcă fără convingere. Reacţia ei o dictă şi pe a lui. Nu era momentul să se năpustească într-acolo – mai bine să ia loc şi să aştepte.

Traversase jumătate din încăpere, îndreptându-se către un scaun, când lovi cu piciorul ceva ce zăngăni metalic. În bezna aproape completă avu nevoie de câteva clipe să recunoască maşinăria care-i scosese din Oraşul Umbrelor. Privind-o şi minunându-se de ea, îi trecu prin minte o idee nebunească – dacă ar fi ştiut să folosească maşina, ar fi scăpat nu numai de cei care-l făcuseră prizonier prima dată, ci şi de noul grup. Iar de când auzise glasul hotărât al bărbatului din camera de alături, acest ultim aspect devenise foarte important.

Simţindu-se precum un hoţ, îngenunche lângă aparat. Era o

bară cu capetele proeminente, semănând oarecum cu gantera unui halterofil. Căută iute „ştiftul” ce provocase necazul anterior. Nu era vizibil. Folosind numai vârfurile degetelor, împinse bara, rostogolind-o uşor. O simţea caldă la atingere, dar nu răspundea în niciun alt fel. Retrase degetele. Nu era momentul să facă experienţe.

Şovăind, se ridică în picioare. De pe hol se apropiau paşi. Cargill se răsuci cu faţa către uşă. Paşii intrară în odaie, urmă un fâşâit şi camera se lumină.

În prag stătea o Umbră.

* * *

O formă de umbră… o substanţă de umbră… o umbră. Mintea bărbatului se străduia să-l înşele, să pară soliditate acolo unde nu exista decât formă. **Prin** umbra aceea zărea peretele şi totuşi, chiar în vreme ce-l vedea, încerca să-i anuleze realitatea.

Izbuti în cele din urmă să se concentreze şi desluşi în faţa lui un spectru cu siluetă umană, o fiinţă din gaz întunecat, o creatură improbabilă, un obiect însufleţit care rosti:

— Aşa-i, e unul dintre ei. Nu pot detecta nimic.

De undeva foarte aproape, înapoia lui Cargill, Ann Reece spuse:

— Cam câţi sunt?

— Nu mai mult de o duzină, în toată zona temporală. E un fenomen interesant.

Atât literal, cât şi figurat vorbind, conversaţia îl depăşea pe Cargill. Se afirmase despre el că reprezenta un fenomen interesant; pentru mintea sa, aflată de multe ore într-o încordare fantastică, afirmaţia era amuzantă… considerând şi stranietatea personajului ce o făcuse. Începu să râdă, necontrolat. Îi dădură lacrimile de râs şi continuă să hohotească până căzu pe duşumea. Zăcea acolo, istovit, când ceva îl atinse şi avu senzaţia că era… **deplasat.**

* * *

Mergea. Era imposibil de înţeles cum se întâmplase, dar simţea apăsarea solului în tălpi şi contracţiile muşchilor de la picioarele care se deplasau.

O vreme, fixă, în lumina lanternei ţinute de Ann, călcâiele ei, ridicându-se şi coborând. Din când în când, tocurile azvârleau în sus fragmente de pământ. Brusc, sunetele slabe izgoniră ceaţa

de pe mintea lui. Picioarele îşi continuau mişcările automate, însă creierul se trezise la realitate.

Era beznă. Nu se zărea nici urmă de oraş. Înaintau pe un drum de ţară, neasfaltat. Cargill ridică privirea. Probabil că cerul era înnourat, deoarece nu desluşea nici stelele, nici luna. Oftă înăbuşit. Ce se putuse întâmpla? Cu câteva clipe în urmă se afla într-o vastă anticameră din marmură, într-un oraş, după aceea intrase forma-umbră şi păruse că-l examinează – o privire, câteva cuvinte –, apoi, drumul acesta întunecat înapoia unei călăuze tăcute.

— Ann! şopti Cargill. Ann Reece…

Fata nu se opri, nici nu se întoarse.

— Deci ţi-ai revenit, comentă ea.

Cargill se întrebă din ce anume îşi revenise. Amnezie, cu siguranţă – amnezie temporară. Nu acordă chestiunii prea multă importanţă. Pentru un om care fusese inconştient de mai multe ori, o nouă perioadă de uitare nu însemna mare lucru.

Problema numărul unu era prezentul.

— Unde mergem? întrebă cu un glas aproape normal.

Tonul fetei sugera oarecum o înălţare din umeri.

— Nu te puteam lăsa în oraş.

— De ce?

— Te-ar fi prins Umbrele.

Fraza avea un ritm iritant, care-l obseda pe Cargill. **Te-ar fi prins Umbrele. Te-ar fi prins Umbrele.** Aproape că-şi putea imagina copii speriaţi de această ameninţare.

Îşi aminti că fusese văzut de cel puţin o Umbră şi-i spuse fetei. Urmă o pauză.

— El nu-i… dintre Umbre, răspunse în cele din urmă Ann.

— Dar cine este?

— Are un plan… şovăi ea… de luptă împotriva lor.

Mintea lui Cargill a făcut un salt uriaş.

— Şi eu ce rol joc în planul ăsta?

Tăcere: Cargill aşteptă, apoi iuţi pasul şi începu să meargă alături de fată.

— Spune-mi, insistă el.

— E foarte complicat, răspunse Ann fără să-l privească. Aveam nevoie de cineva dintr-o epocă extrem de îndepărtată, aşa încât Umbrele să nu-l poată afecta cu minţile lor cvadridimensionale.

El te-a văzut şi-a zis că nu poate spune care ţi-a fost viitorul. Pe alocuri, în istorie există indivizi care sunt… complicaţi… aşa ca tine. De aceea te-am ales.

— Ales! exclamă bărbatul. Apoi amuţi. Îl fulgerase gândul imposibil că tot ce i se întâmplase fusese plănuit. Îşi imagină un individ beat, ales să facă un accident în urma căruia să moară o femeie. Nu, imposibil! În seara aceea se îmbătase din proprie iniţiativă. Ei nu puteau avea nicio legătură cu aşa ceva.

Îşi potoli speculaţiile. Variantele erau prea complexe. Privi încordat spre profilul neclar al Annei.

— Vreau să ştiu, zise el, cum voi fi folosit.

— Nu ştiu, răspunse fata. Eu nu sunt decât un pion.

O prinse de braţ.

— Pe dracu’ nu ştii, şuieră ameninţător. Unde mă duci?

Ann încercă zadarnic să-i îndepărteze mâna.

— Mă doare, scânci ea.

Fără tragere de inimă, Cargill îi dădu drumul.

— Răspunde-mi.

— Te duc la o ascunzătoare a noastră. Acolo vei afla ce o să urmeze. Vorbea oarecum crispată.

Cargill analiză eventualele consecinţe şi cu fiecare secundă era tot mai puţin încântat de ele. Totul se petrecea **prea** repede, deşi câteva lucruri erau evidente. Acum părea absolut sigur că nu se mai găsea în secolul douăzeci. Scurta întrezărire a formei-umbre păstra încă suficientă forţă pentru a defini întâmplarea ca neaparţinând lumii cunoscute de el. La fel de convingător era şi mijlocul de transport prin care fusese scos din Oraşul Umbrelor.

În privinţa cauzelor, ideile lui nu erau chiar atât de clare. Explicaţiile erau contradictorii. Într-o manieră aparent de rutină, Societatea Intertemporală pentru Corecţii Psihologice îl adusese în viitor ca să joace un rol în condiţionarea terapeutică a unui pacient. Părea fantastmagoric – şi era greu de acceptat că urmaşul Mariei Chanette putuse fi de acord cu asemenea idee – însă în mod limpede aceasta fusese implicaţia prezentată. Era în acelaşi timp şi realitatea dinapoia afirmaţiilor făcute de glasul fără trup din straniul apartament dublu. Nimeni de acolo nu păruse să anticipeze sosirea Annei Reece.

Apariţia ei introdusese o nouă serie de factori şi mai dificil de analizat. „A spus”, îşi aminti Cargill, „că am fost ales.” Asta

modifica tot tabloul. El nu mai era doar Efectul. Devenise Cauza, deşi într-un mod încă nedefinit. Devenise Cauza pentru că deţinea ceva dorit de alte persoane.

Grupul Annei Reece dorea să-l folosească împotriva unor creaturi de care se temeau, ceea ce însemna, iarăşi, că el poseda ceva ce-l făcea util. Care fuseseră cuvintele fetei? Viitorul lui nu putea fi prezis. Ei bine, al cui viitor putea fi prezis? Dacă voiau să spună că, scoţându-l din epoca lui, nu-i mai puteau urmări acţiunile – păi, asta era normal. Făcuse totuşi o afirmaţie precisă: **Pe alocuri, în istorie există indivizi care sunt complicaţi.** Ce anume îl făcea „complicat” pe el?

Continua să meargă, căutând să găsească o logică în cele petrecute. În cele din urmă, rosti:

— Nu-mi place deloc situaţia asta. Am senzaţia că n-ar trebui să te însoţesc în ascunzătoarea aceea.

Cuvintele lui nu părură s-o neliniştească pe fată.

— Nu vorbi prostii, zise ea. Unde să te duci?

Cargill căzu pe gânduri. O dată în Coreea, unitatea lui se retrăsese în dezordine, şi timp de două zile rămăsese în teritoriul inamic. Îşi putea imagina că o situaţie similară aici ar fi putut să fie la fel de neplăcută. Nehotărât, încercă să-şi examineze hainele. Era conştient că-i fuseseră schimbate, dar în beznă era imposibil să-şi dea seama cum arătau. Se simţea totuşi confortabil. Cu siguranţă nu i-ar fi dat nişte veşminte care să-l trădeze. Brusc, se hotărî.

— Nu cred, spuse încetişor, că o să te mai însoţesc. La revedere.

Se desprinse de lângă fată şi, întorcându-se, începu să alerge în direcţia din care veniseră. După zece secunde, părăsi drumul şi se pomeni bâjbâind printr-un hăţiş des. Lanterna Annei Reece fulgeră înapoia lui, căutându-l. Reflexiile fasciculului îl ajutau însă să-şi croiască drum.

Ieşi pe o păşune şi după ce o traversă în fugă pătrunse în alt desiş. Atunci o auzi pe fată strigându-l pentru prima oară:

— Hei, prostule! Întoarce-te!

Vreme de câteva minute, cuvintele ei destrămară vraja nopţii, dar apoi se desluşiră tot mai slab. La un moment dat i păru că aude: „Fereşte-te de Planiaci!”, dar n-avea niciun sens. Trecu peste o colină, după care se făcu linişte.

Decis, dar prudent, Cargill continuă să înainteze prin întuneric. Îl surprindea întinderea ţinutului sălbatic, totuşi important era să nu stea locului. Poate că dimineaţă aveau să pornească în urmărirea lui şi era bine să se îndepărteze cât mai mult de şoseaua unde o lăsase pe Ann Reece. Noaptea era întunecoasă, cerul înnorat. Umezeala din aer îl anunţă că se apropia de un lac sau de un râu. Schimbă direcţia. Tocmai traversa un spaţiu deschis, când raza unei lanterne îl ţintui.

Răsună glasul ascuţit al unei fete;

— Stai aşa; sunt cu acul pe tine. (Se auzise precum „acul”.) Sus mâinile.

Ferindu-şi ochii, Cargill întrezări un instrument metalic, mat, semănând cu o lampă radio. Era îndreptat spre el.

Fata începu să răcnească;

— Tată, am prins un Inter. (Cuvântul sunase precum „Inter”.) Hai să m-ajuţi să-l duc la bord.

Abia mai târziu, căpitanul înţelese că acela fusese momentul când trebuia să încerce să scape. Şovăise din pricina armei necunoscute. Dacă ar fi fost un pistol obişnuit, ar fi plonjat în beznă – sau aşa cel puţin se gândea, când devenise prea târziu.

Până să se hotărască, din întuneric se ivi un bărbat îmbrăcat neglijent.

— Bravo, Lela, rosti el. Eşti fată deşteaptă.

Pentru o clipă, Cargill desluşi o figură ascuţită, bărboasă şi cu privire lacomă. Apoi individul trecu înapoia lui şi-l înghionti cu altă armă tubulară.

— Dă-i drumul, străine, sau te-nţep.

Cargill porni fără tragere de inimă. Înaintea lui începu să se contureze o structură prelungă, cu botul şi coada boante. Razele lanternei se reflectau pe suprafaţa sticloasă. După aceea…

— Ia-o după Lela.

Acum nu mai avea cum să scape. Era urmat îndeaproape de bărbatul înarmat. Intră într-o cabină largă, slab luminată, cu aspect straniu, dar părând confortabilă şi luxoasă. Îmboldit din spate, traversă o cabină, apoi alta, mai intimă, şi, printr-un coridor îngust, ajunse într-o odăiţă aproape complet neluminată.

Peste câteva clipe, supravegheată de tatăl ei rămas în prag, fata legă gleznele lui Cargill cu un lanţ. O cheie clicăi de două ori, apoi Lela se retrase, spunând:

— Ai un pat în colţul ăla.

Cei doi porniră pe coridor spre lumina mai puternică, fiica pălăvrăgind veselă că „în sfârşit am prins unul…”.

— Poate c-ar fi mai bine să-i dăm drumul, rosti tatăl. Poate-s mai mulţi.

În odaia lui Cargill, lumina se stinse. Se simţi o zguduitură, apoi o lentă mişcare ascendentă. **O navă aeriană!** gândi uluit căpitanul.

Fulgerător îşi aminti strigătul Annei Reece; „Fereşte-te de Planiaci!”. Se referise oare la… asta? Bâjbâind prudent prin beznă, se îndreptă către colţul unde se afla patul, îl găsi şi se aşeză istovit.

Aproape un minut, cercetă lanţul, pipăindu-l. Era lung de o jumătate de metru, ideal pentru a împiedica un om şi părea făcut dintr-un metal dur.

Brusc se simţi prea obosit pentru a mai reflecta. Se întinse şi adormi imediat.

4

Cargill încerca o senzaţie plăcută de plutire. Se împotrivi trezirii şi continuă să rămână afundat în beznă. În această stare nu-şi mai amintea ce se întâmplase, sau unde se afla. Treptat însă simţi mişcarea de sub el. Se foi şi lanţul îl trase de glezne. Durerea provocă un început de teamă. Tresări şi se deşteptă.

Zări plafonul metalic curbat şi-şi aminti imediat totul. Se întinse şi pipăi lanţul. Era rece, tare şi real. Îi trecu un fior prin inimă. Tocmai când voia să se scoale în capul oaselor, avu impresia că nu era singur. Întoarse capul. Îşi dădu seama la timp ce era, şi-şi protejă faţa cu braţele.

Biciul îi plesni degetele şi-i atinse gâtul, înţepenindu-i şi arzându-i pielea.

— Scoală, putoare netrebnică! Bărbatul din prag ridică biciul pentru altă lovitură.

Icnind, Cargill îşi coborî picioarele pe podea. Orbit de furie, era gata să se năpustească spre individ, când zăngănitul metalic al lanţului îi reaminti de handicapul său. Îl cuprinse disperarea.

Biciul plesni iarăşi. Eschivându-se, izbuti să fie atins numai pe mâneca hainei. Sfârcul subţire şi ascuţit şfichiui pe lângă el, izbind peretele metalic.

Cargill recunoscuse deja în persoana atacatorului pe tatăl fetei din noaptea trecută. La lumina zilei, apărea ca un ins slăbănog, neîngrijit, de vreo patruzeci de ani. Barba nerasă de câteva zile îi înnegura chipul. Buzele îi erau subţiri. Ochii aveau o expresie vicleană, iar faţa era o mască răutăcioasă. Purta o pereche de pantaloni soioşi şi o cămaşă murdară, descheiată la gât, dezvăluindu-i pieptul scofâlcit şi păros. Rânjea animalic.

— Dă-i drumul, fir-ar pielea ta!

„Dacă mai încearcă să mă lovească, îl atac”, gândi căpitanul, dar rosti cu glas tare:

— Ce vrei să fac?

Întrebarea păru că sporeşte mânia celuilalt.

— O să-ţi arăt eu ce vreau!

Biciul se înălţă şi ar fi lovit, dar Cargill ţâşnise deja de pe pat. Şocul violent al ciocnirii îi tăie răsuflarea, dar adversarul lui fu strivit de canatul metalic al uşii.

Bărbatul gemu şi încercă să se elibereze, însă Cargill reuşise să-l prindă. Cu o mână îl apucă de pieptul cămăşii, iar cu cealaltă, strânsă în pumn, îl izbi în falca prelungă.

Fusese un adevărat knockout. Trupul inert se prăbuşi pe podea. Stângaci, Cargill îngenunche lângă el şi cu degete tremurânde începu să-i scotocească prin buzunare.

De undeva, de pe coridor, se auzi vocea fetei:

— Mâinile sus, sau te-nţep!

Cargill tresări, încordându-se. Văzând arma, şovăi, apoi fără tragere de inimă, se retrase. Se aşeză pe pat.

Fata înaintă şi, cu vârful pantofului, îl atinse pe tatăl ei între coaste.

— Scoală prostule!

Bărbatul se foi şi se sculă în capul oaselor.

— Îl omor, bolborosi el. Îl omor pe nenorocitu-ăsta de Inter. (Se auzise din nou exact ca „Inter”.)

Fata era dispreţuitoare.

— N-o să omori pe nimeni. Ai găsit ce-ai căutat. Ce voiai să facă?

Bărbatul se ridică buimăcit şi-şi frecă maxilarul.

— Nenorociţii ăştia de Interi, mormăi el, mă scot din minţi; dorm toată ziua şi nu ştiu ce-au de făcut.

— Termină cu prostiile, tată. Încă n-a fost instruit. Ce vrei, să-ţi citească gândurile?

Pătrunse în odăiţă.

— Şi-n plus, jos labele de pe el. Eu l-am prins şi eu îl pedepsesc dacă-i nevoie. Dă-mi biciul.

— Ascultă, Lela Bouvy, rosti tatăl, eu comand flotorul ăsta, nu uita! Îi întinse totuşi biciul, adăugând morocănos: Nu vreau decât dejunul ăla şi cât mai repede.

— O să-l capeţi. Acum, şterge-o, îi făcu semn poruncitoare. De restul mă ocup eu.

Individul se întoarse şi dispăru.

— Treci în bucătărie, arătă fata cu degetul mare.

Cargill ezită, pe jumătate gata să se i împotrivească. Cuvântul „bucătărie” îi trezi însă imaginea mâncării. Îşi dădu seama că era

teribil de flămând. Se sculă tăcut şi, şchiopătând, trecu prin uşa indicată. „M-ar putea ţine înlănţuit aici tot timpul”, se gândi.

Disperarea pe care o simţea cântărea mult mai mult decât lanţul ce-i împiedica picioarele.

Bucătăria era o încăpere îngustă, cu pereţi groşi, transparenţi. Avea cam trei metri lungime, iar în capătul opus exista o uşă, tot transparentă, dincolo de care se puteau distinge felurite maşinării. Atât bucătăria, cât şi sala maşinilor erau scăldate într-o lumină ce pătrundea prin pereţi. Cargill privi în jur, nedumerit. Nu zărea niciun cuptor sau alt aparat pentru gătit. Nu vedea alimente, veselă sau dulapuri, în schimb, pereţii cu aspect sticlos erau brăzdaţi de sute de linii orizontale, verticale, diagonale şi curbe. Aparent n-aveau nicio logică. Dacă marcau cumva anumite uşi ori sertare, el nu-şi putea da seama.

Se întoarse întrebător spre Lela.

— În dimineaţa asta nu-s nori, vorbi ea. O s-avem căldură suficientă.

O privi atent cum înălţă un braţ, răsfiră degetele şi atinse peretele acolo unde începea să se curbeze către plafon. De fapt, doar degetul mare şi cel mic atingeau sticla. Apoi, cu o mişcare rapidă, îşi deplasă mâna paralel cu podeaua. O placă groasă se decupă pe un contur complicat şi glisă silenţios într-o fantă. Cargill întinse gâtul. Din locul unde se găsea, putea zări doar un panou perfect transparent, înapoia căruia se aflau rafturi. Nu putea distinge ce se afla pe rafturi.

Fata împinse panoul lateral. Pentru o clipă, trupul ei îi ascunse gesturile. Când se întoarse, ţinea în mâini o farfurie cu peşte crud şi cartofi. Peştele aducea cu păstrăvul şi, în mod surprinzător, era, deja semipreparat. Cu toate acestea, nici Bouvy, nici fiica lui nu păreau nişte persoane prevăzătoare, preocupate de altceva decât de prezent.

Bănui că existau echipamente automate pentru curăţat solzii şi dezosat.

Lela făcu câţiva paşi spre el. Atinse din nou cu degetul mic şi cel mare partea superioară a peretelui. O altă secţiune lunecă în jos, dezvăluind un al doilea panou. Îl deschise şi aşeză farfuria pe unul din rafturile dinăuntru.

Când închise panoul, un abur străveziu se înălţă din peşte care deveni auriu. Cartofii îşi pierdută culoarea albă, transformându-

se în cartofi copţi.

— Cred că ajunge, aprecie fata, apoi adăugă: Ia-ţi şi tu ceva.

Scoase farfuria, apucând-o cu mâinile goale, se opri la frigider pentru a lua un măr şi o pară de pe raftul inferior şi părăsi încăperea.

Bărbatul rămase singur. Când ea reveni, Cargill mâncase un măr, îşi gătise nişte pulpe de pui cu cartofi şi înfuleca de zor. Fata se opri în prag.

Era destul de drăguţă, dacă nu luai în seamă expresia puţin posacă a feţei. Cel puţin aşa i se părea lui Cargill. Deşi nu era coafată, pieptănătura şi strălucirea plăcută a părului dovedeau că-i acorda o oarecare atenţie. Avea ochii de un albastru intens, buzele pline şi bărbia voluntară. Purta blugi, iar cămaşa descheiată la gât dezvăluia parţial bronzul unui bust generos.

— Cum de un Inter isteţ ca tine s-a lăsat prins aşa uşor? întrebă ea bănuitoare.

Cargill înghiţi grăbit o porţie mare de cartofi şi răspunse:

— Nu-s un Inter.

Ochii albaştri fulgerară mânioşi.

— Ce minciună mai e şi-asta?

Bărbatul termină ceea ce rămăsese în farfurie.

Spun numai adevărul. Nu-s un Inter.

— Atunci ce eşti? zise Lela şi mânia dispăru din ochii ce părură că-şi modifică culoarea. Doar nu eşti o Umbră?

Înainte ca el să-i poată răspunde ceva, fata continuă:

— Bineînţeles că nu eşti. O Umbră ştie totul despre navă şi despre bucătărie şi nu trebuie să-nveţe de la mine. Ele ne repară flotoarele, când apar chestii prea complicate pentru noi.

Ocazia duplicităţii, oricare ar fi fost urmările sale, trecuse.

— Nu, nu-s o Umbră, mormăi Cargill posac.

Încurcătura fetei se accentuă!

— Dar şi-un Inter ar fi ştiut toate astea. Îl privi mai atentă: Cum te cheamă?

— Morton Cargill.

— De unde vii?

Când îi spuse, văzu cum ochii ei expresivi îşi schimbă din nou culoarea. În cele din urmă, Lela încuviinţă:

— Eşti unul din ăia, da? Părea tulburată. Ştiai că pentru voi se oferă recompensă?

Făcu o pauză.

— Ce făceai… acolo de unde-ai venit… ca să te urmărească Umbrele?

— Nimic, înălţă el din umeri. Nu dorea să mai relateze incidentul cu Marie Chanette.

Ochii albaştri sclipiră iarăşi.

— Şi nu-ndăzneşti să mă minţi! Dacă-i spun lui tata că eşti un evadat, te-a ras.

— Asta e, rosti Cargill cu toată sinceritatea de care era capabil. Realmente, habar n-am. Ezită, apoi întrebă: În ce an ne găsim?

În clipa când puse întrebarea simţi un nod în gât.

5

Până atunci nu se gândise la dată. Nu avusese timp. Ceasul din apartamentul dublu din Oraşul Umbrelor arăta 6 mai, dar nu şi anul. Totul se petrecuse prea repede. Până şi întrebările pe care i le pusese Annei Reece în acele prime minute de după sosire fuseseră atât de încărcate emoţional, încât nu percepuse cu adevărat posibilitatea reală de-a fi în viitor.

Care viitor? Ce an? Ce se petrecuse în decursul secolelor trecute? Unde? Cum? Cine? Izbuti să prindă tornada gândurilor, s-o oprească şi s-o examineze. Lucrul cel mai important era… ce an?

Lela Bouvy ridică din umeri şi răspunse:

— Două mii trei sute nouăzeci şi unu.

— Ce nu pot înţelege, se hazardă Cargill, este cât de mult s-a schimbat lumea faţă de timpul meu. Îi descrise Statele Unite din anul 1954.

Fata era calmă.

— Normal. Majoritatea oamenilor doreau să fie liberi, să nu fie obligaţi să trăiască într-un singur loc, sau să fie legaţi de vreo slujbă idioată. Deocamdată, noi, cei de pe flotoare, suntem singurii norocoşi.

Căpitanul avea propriile lui păreri despre o libertate unde indivizii depindeau de altcineva pentru a le repara maşinile. Îl interesau însă informaţiile, nu demascarea unor noţiuni false.

— Şi câţi sunteţi? întrebă el prudent.

— Vreo cincisprezece milioane.

Răspunse cu siguranţă şi bărbatul nu insistă.

— Dar Interii?

— Cel mult trei milioane. Era dispreţuitoare: Laşii – trăiesc în oraşe.

— Şi Umbrele?

— În jur de o sută de mii… nu ştiu exact. Nu prea multe.

Cargill bănuia că fata n-avea habar dacă cifrele respective erau exacte. Nu părea genul de persoană bine informată în

asemenea probleme. Totuşi oferise, un tablou al epocii, umplând un gol din cunoştinţele lui. Îşi imagină regiunile sălbatice, câteva oraşe, nenumărate flotoare rătăcind prin văzduh. Încuviinţă mai mult pentru sine şi rosti:

— Înţeleg că Umbrele conduc totul.

— Nimeni nu conduce pe nimeni, se răsti nervoasă Lela. Şi-acum, vezi-ţi de treburile tale. Ai pus destule-ntrebări!

Părăsi încăperea.

* * *

Cargill rămase singur aproape tot restul zilei. O revăzu pe Lela, pentru scurtă vreme, când veni să pregătească prânzul pentru ea şi taică-său.

Abia după-amiază, bărbatul începu să se gândească serios la cele aflate. Reducerea masivă a populaţiei era deprimantă. Brusc, marea luptă a vieţii părea mai puţin importantă. Toate ambiţiile secolului douăzeci se dovedeau acum lipsite de valoare, distruse de o catastrofă care nu derivase din forţa fizică, ci aparent din dorinţa de evadare. Poate că presiunile civilizaţiei fuseseră prea mari. În momentul când se ivise o ocazie reală oamenii fugiseră de civilizaţie ca de o molimă.

Totuşi ipoteza părea improbabilă, chiar şi privită retrospectiv. Civilizaţia fusese ferm instaurată. În ştiinţă şi cultură, omul atinsese poziţii de vârf. Deşi activităţile lui de animal social lăsau încă mult de dorit, se găsea într-o permanentă luptă, căutând, învăţând… Undeva trebuie să fi existat o rigiditate intolerabilă, o trăsătură fundamentală falsă. Din cuvintele fetei, Cargill deduse implicit răspunsul: Autoritatea dobândise din nou un rol prea important. Ca reacţie, oamenii evadaseră dintr-o societate care le spune din ce în ce mai des că nu ştiau nimic, că trebuiau să se conformeze şabloanelor realizate de cunoscători, sau mai exact de cei care deţineau dreptul legal de a cunoaşte.

Ei încercaseră, instinctiv, să revină la stadiul în care fuseseră Cauză şi nu Efect. Respinseseră ierarhia intelectuală care, rigidă, niciodată dinamică, căuta permanent să impună restricţii. Oamenii se ridicaseră împotriva a mii de epoci întunecate, întâlnind de fiecare dată aceleaşi forţe oarbe de control, supunându-se de fiecare dată tot mai multor oprelişti şi apoi – speriaţi – străduindu-se orbeşte să scape.

Părea de-a dreptul descurajant să constate din nou că

supercomercianţii şi directorii publicitari, geniile TV, Cadillacurile, Buickurile şi Jaguarurile nu reuşiseră să-şi menţină farmecul atracţiei… Cu siguranţă, lipsise ceva. Poate că dreptul la autodeterminare.

În bucătărie se întunecase, când bărbatul observă că nava cobora. Nu putu aprecie cât anume, până nu auzi ramurile din vârful copacilor frecând metalul de sub picioarele sale. După un minut, răsună un bufnet şi urmă un şoc. Flotorul se târî câţiva metri pe sol, apoi se opri. Dinspre exterior, Cargill putea distinge un vuiet înăbuşit.

Lela intră în odaie. De fapt, o traversă, îndreptându-se către bucătărie. Cargill bănui ce intenţiona să facă şi sări în picioare. Era prea târziu. Uşa sălii maşinilor era deschisă şi fata glisă o secţiune a peretelui de sticlă. Pe când o privea, ea culisă o porţiune din fuzelajul exterior şi ieşi din navă, dispărând. Umezeala unei brize marine mângâie obrajii căpitanului; acum auzea mai clar mugetul valurilor.

Fata reveni după un minut şi se opri lângă el.

— Dacă vrei, poţi ieşi, îi spuse. Ezită, apoi adăugă: Nu-ncerca să fugi. N-o s-ajungi departe şi tata te poate prăji cu acul.

— Unde să fug? pufni bărbatul. Nu mai scăpaţi de mine.

O privi atent, căutând să vadă cum reacţionează faţă de afirmaţia lui.

Părea uşurată. Nu era grozav, totuşi îşi verifica bănuiala dacă Lela Bouvy nu ar fi apreciat un alt companion în locul tatălui ei. Împleticindu-se prin bucătărie, Cargill se scuză în gând pentru planul de-a câştiga încrederea fetei. În situaţia lui, de prizonier, i se permitea să folosească orice vicleşug în vederea evadării.

Nu se opri la uşa sălii maşinilor – urma să-i cerceteze mecanismul de acţionare în decursul dimineţii. Îşi coborî picioarele înlănţuite pe treptele unei scăriţe – secţiunea peretelui exterior ce fusese rabatată în afară. Peste încă o clipă, păşi pe nisipul unei plaje.

Petrecură cea mai mare parte a după-amiezei prinzând crabi şi alte vietăţi marine care se adunau în jurul unui reflector scufundat de Bouvy în apă. Coasta era sălbatică şi stâncoasă, cu excepţia unor petice de nisip. Pe alocuri, o pădure cobora până aproape de marginea falezei ce se înălţa deasupra talazurilor înspumate. Lela pescuia cu o plasă micuţă, aruncând prada într-o

grămadă, de unde Cargill făcea trierea. Separa vietăţile indicate de fată drept necomestibile şi le azvârlea înapoi în apă, iar pe celelalte le punea într-un lighean. Periodic, Lela ducea ligheanul în flotor să-l golească.

În mod limpede, era fericită. Ochii îi străluceau aţâţaţi în lumina slabă şi se îmbujorase la chip. Ţinea gura întredeschisă, iar nările îi fremătau. De câteva ori, când Bouvy se depărtase, ieşind din raza lor auditivă, ea strigase către Cargill:

— Nu-i grozav? Asta da, viaţă, nu?

— Minunat! răspunsese Cargill. O dată adăugase: N-am mai văzut aşa ceva.

Asta părea că o mulţumeşte şi într-o măsură era chiar adevărat. Traiul sub cerul liber oferea o anume satisfacţie. Fata nu înţelegea însă că viaţa în sine însemna cu mult mai mult. Viaţa civilizată avea mai multe faţete, nu doar una.

Ceea ce-l preocupa pe Cargill era posibilitatea ca el însuşi să fie nevoit să se obişnuiască cu acest fel de existenţă. Poate că ar fi fost înţelept s-o facă. Aici, în aceste spaţii libere, s-ar fi putut pierde cu uşurinţă pentru tot restul vieţii. Nu era încă pregătit să analizeze ce ar fi însemnat asta în termenii plictiselii, ai senzaţiei de inutilitate. Deocamdată, imaginea unui asemenea trai mărginit prezenta destule aspecte neplăcute.

Trecuse cu mult de miezul nopţii când terminară de pescuit şi căpitanul reveni în pat, reflectând la evenimentele serii. În cele din urmă ajunse la concluzia că acţiunile fetei fuseseră extrem de semnificative. Frecvenţa cu care-l căutase, încercările ei de a-l convinge de plăcerile vieţii pe flotor – toate acestea se acumulau într-un mozaic plin de înţelesuri; şi Cargill avusese suficiente experienţe cu femeile pentru a bănui că Lela nu avea vreun prieten. Dacă scopurile ei includeau sexul sau, mai degrabă, în ce termeni urmau să-l abordeze, aceasta era o problemă de educaţie. După comportament, nu părea a fi o puritană. Şi totuşi, nu se simţea încă pregătit să întreprindă acţiunile preliminare necesare pentru a înfrânge rezistenţa unei fete simple.

În ziua următoare, Lela trecu de o duzină de ori prin cabina lui. Cargill, care nu izbutise să descopere secretul deschiderii uşii de la sala maşinilor, o întrebă în cele din urmă pe ea. Îi arătă fără ezitare. Trebuiau atinse simultan ambele canaturi ale uşii.

După plecarea ei, bărbatul merse direct în sala maşinilor, se

opri câteva clipe pentru a studia motoarele – o operaţie absolut inutilă, deoarece erau capsulate – apoi glisă peretele şi privi terenul de sub navă.

Dedesubt gonea un ţinut sălbatic. Cât putea vedea cu ochii erau pâlcuri de copaci şi tufişuri, aproape neatinse de mâinile sau uneltele omului. Printre acestea se distingeau însă şi clădiri. Chiar de la înălţimea de cinci sute de metri, păreau nelocuite. Hornurile din cărămidă zăceau dărâmate pe acoperişuri decolorate de soare. Ferestrele se căscau goale, sau îl priveau sticloase. Pătulele erau gârbovite, iar pe alocuri bârnele, cărămizile sau piaţa se năruiseră complet şi ruinele albite se prăbuşiseră parcă istovite pe sol.

La început zărise doar ferme şi acareturile acestora. Brusc însă dedesubt apăru un oraş. Aici efectul paraginii era mult mai evident – garduri căzute, pavaje crăpate şi năpădite de buruieni şi aceleaşi semne ale distrugerii în privinţa clădirilor. Când trecură peste al doilea oraş abandonat, Cargill închise panoul şi reveni tulburat în pat.

Venind dintr-o lume unde practic fiecare metru pătrat de pământ arabil era îngrijit şi cultivat de cineva, se simţea şocat de felul în care întinderi vaste fuseseră sortite să revină la sălbăticie. Din discuţiile purtate cu Lela, precum şi din cele văzute, încercă să-şi imagineze cum anume se petrecuse dezastrul. Nu reuşi mare lucru. Se întrebă dacă nu cumva puternica dezvoltare a industriei făcuse inutilă agricultura. Într-un asemene caz, paragina şi decăderea nu erau decât semne ale tranziţiei. Urma să vină o vreme când fermele-fantomă şi poate chiar oraşele-fantomă aveau să revină la solul din care se dezvoltaseră, cu organizarea lor complexă. Urma să vină o vreme când aceste costisitoare vestigii ale unei civilizaţii anterioare aveau să dispară, date uitării precum oraşele antichităţii.

Următoarele două seri le-au petrecut tot pescuind. În cea de-a patra zi, Cargill auzi din salon un glas necunoscut de femeie. Avea un timbru neplăcut, care îl făcu să tresară.

În mod ciudat, până atunci nu se gândise că cei doi Bouvy comunicau şi cu alte persoane. Era limpede că necunoscuta îi instruia. Aproape imediat ce termină de vorbit, Cargill simţi cum nava îşi modifică traiectoria. Spre amurg, Lela veni la el.

— Diseară facem tabără împreună cu alţii, îi zise. Aşa c-ai grijă!

Părea prost dispusă şi ieşi fără să aştepte un răspuns.

Căpitanul căzu pe gânduri. După patru zile de lanţuri, fără să întrevadă vreo posibilitatea de a scăpa de ele, era pregătit pentru o schimbare. „Tot ce am de făcut”, îşi spuse, „este să prind doi indivizi neatenţi.” Şi nici măcar n-avea de gând să se poarte cu blândeţe. „Atenţie”, se gândi. „Mai bine să nu-mi fac iluzii deşarte.”

Simţea totuşi că prezenţa altor persoane îi putea oferi cu adevărat o posibilitate de evadare.

6

Prin uşa deschisă, Cargill întrezări câte ceva din activităţile ce se desfăşurau afară. Apăruseră mai mulţi bărbaţi cu undiţe. Vântul purta izul râului şi mirosul umed şi plăcut de verdeaţă acvatică.

Se întunecă repede. În cele din urmă, Cargill nu mai putut rezista. Se sculă şi, având grijă să nu se împiedice în lanţ, ieşi din navă şi se aşeză pe iarbă. Luminişul din faţa lui avea ceva idilic. Ici-colo sub copaci erau flotoare. Numărase cel puţin o duzină şi i se părea că dincolo de tufişurile dese de pe mal se distingeau luminile altora. Vocile răsunau în amurg, parcă lipsite de tonalităţile aspre, grosolane.

Înapoia lui se auzi un foşnet. Imediat după aceea, Lela se instală lângă el.

— E plăcut să trăieşti aşa, nu? şopti ea.

Cargill ezită, apoi, oarecum spre propria-i surprindere, se trezi încuviinţând. „Cu toţii”, se gândi, „tânjim după reîntoarcerea la natură.” Dorinţa de a te destinde, de a zăcea pe iarba verde, de a asculta freamătul frunzelor în adierea imperceptibilă – toate acestea le putea simţi chiar el. Era mânat de acelaşi impuls fundamental care-i făcuse pe Planiaci să abandoneze sclavia disciplinată a civilizaţiei. Gândul că abandonul implica şi revenirea la ignoranţă îl întrista. Rosti cu glas tare:

— Da, e destul de drăguţ.

Din beznă apăru o femeie înaltă, cu un aer voluntar.

— Unde-i Bouvy? întrebă ea.

O lanternă îi sclipi în mână, luminându-i pe cei doi. Îi fixă mai mult decât ar fi fost necesar.

— Ei, să fiu a naibii, răsună glasul ei dinapoia razelor orbitoare, micuţa Lela şi-a găsit un tip.

— Nu te prosti mai mult decât trebuie, Carmean, se răsti Lela.

Femeia hohoti.

— Auzisem ceva despre el, spuse în cele din urmă, da’ acum când îl pot vedea, zic c-ai de ce să fii mândră.

— Nu-nseamnă nimic pentru mine, comentă indiferentă Lela.
— Mda? pufni Carmean.
Brusc păru că-şi pierde interesul. Raza lanternei lunecă într-o parte, lăsându-i pe Cargill şi Lela în beznă. Lumina se i opri asupra bătrânului Bouvy, aşezat într-un scaun lângă navă.
— Aha, aici erai! făcu femeia.
— Îmhî.
Porni către el.
— Scoală-te şi dă-mi mie scaunul ăla. Nu ştii ce-i politeţea?
— Ia vezi cum vorbeşti, hoaşcă bătrână, replică ursuz Bouvy. Totuşi se i sculă şi dispăru în navă. Când ieşi, purta un taburet.
Cât lipsise, femeia îi luase scaunul şi-l dusese la vreo zece metri mai departe, pe malul râului.
— Adu-ncoace drăcia aia! răcni spre Bouvy. Vreau să discutăm între patru ochi. Şi cred că şi porumbeii vor să fie singuri, chicoti ea.
— Asta-i Carmean, rosti Lela cu un glas uşor încordat. Face parte din şefi. Crede că-i amuzantă când vorbeşte aşa.
— Cum adică „face parte din şefi”? întrebă Cargill.
Fata păru surprinsă.
— Ei ne spun ce să facem. Adăugă grăbită: Bineînţeles, nu pot interveni în vieţile noastre particulare.
Cargill căzu pe gânduri. În liniştea nopţii putea auzi, la răstimpuri, vocea lui Carmean. Ocazional se distingea câte un cuvânt. De câteva ori, femeia zise „Interi” şi „Umbre”. O dată spuse „E clar”.
Glasul ei avea o insistenţă care stârni curiozitatea căpitanului, dar în scurt timp înţelese că era imposibil să deducă ceva din vorbe răzleţe. Se relaxă şi observă:
— Crezusem că duceţi o viaţă liberă… fără să vă spună nimeni ce să faceţi şi ce nu.
— Trebuie să existe nişte reguli, răspunse Lela. Trebuie să ştii unde să te opreşti. Ce se poate şi ce nu. Dar suntem liberi, adăugă ea cu sinceritate. Nu ca Interii ăia, în oraşele lor. Ultima frază fusese pronunţată cu dispreţ.
— Şi ce se întâmplă dacă nu faceţi ce vă spune ea?
— Pierzi avantajele.
— Care avantaje?
— Preoţii n-o să se mai roage pentru tine. Nimeni nu-ţi mai dă

hrană. Umbrele nu-ţi mai repară nava. Şi-alte chestii de-astea…

Cargill aprecie că în privinţa preoţilor nu şi-ar fi făcut griji. Odată pălăvrăgise cu un capelan militar, înainte de plecarea acestuia spre Orientul Îndepărtat. Individul încerca să fie cât mai prietenos şi, printre altele, se referise la posibilitatea unei noi „goane spre Vest”. Cargill îşi amintea propria lui analogie: anume că „Vestul” Statelor Unite se termina la Oceanul Pacific, iar dacă după depăşirea acelui hotar continua să-şi simtă picioarele ude, atunci era mai important de aflat cât de caldă putea deveni apa.

Îi considera ipocriţi pe cei mai mulţi dintre credincioşii pe care-i cunoştea. Credinţa că cineva **a fost** un suflet… sau a avut un suflet, avea atâtea implicaţii încât oricine care nu acţiona în conformitate cu ele făcea din credinţă o simplă culoare de camuflaj. Cargill nu cunoştea pe nimeni care să dovedească prin propriile acţiuni că se consideră un câmp energetic asociat unui corp material.

Îl surprindea remarca Lelei referitoare la alimente. Avusese impresia că Planiacii îşi făceau provizii din pescuit sau din vânat. Probabil că nu-şi puteau asigura o hrană abundentă pe tot timpul anului, dar extraordinarele echipamente de gătit şi refrigerat ale navei făceau posibile acumulări importante pe durata sezoanelor de vânătoare şi pescuit. Iar aceasta reliefa şi mai mult principala penalizare amintită de fată. Dacă Umbrele nu reparau navele, putea fi într-adevăr dezastruos. Se putea ajunge la concluzia că trebuie să înveţi să-ţi repari nava. Era interesant că un număr aşa de mare de indivizi se lăsau controlaţi cu atâta uşurinţă. Asta dovedea că nu aspectul material era cel important, ci credinţa şi atitudinile unui grup. Oamenii aceştia, precum nenumăraţi înaintea lor, erau sclavii propriilor convingeri.

În cele din urmă, Cargill întrebă:

— De ce Umbrele recunosc autoritatea lui Carmean şi a celorlalţi şefi?

— Oh, păi nu vor să le dăm bătaie de cap.

— Dar îi puteţi captura pe Interi?

Ea ezită, apoi răspunse:

— Nimeni nu-şi bate capul cu Interii.

Cargill încuviinţă. Îşi reaminti încercările sale din ultimele zile de a obţine informaţii de la fată. Probabil că Lela nu văzuse nimic anormal în restricţiile impuse traiului. Acum îi oferise imaginea

unei structuri sociale rigide, deşi se părea că ea însăşi nu pricepuse adevărul. Cu siguranţă, se gândi disperat, trebuia să existe o cale de a profita de această situaţie. Se foi nervos şi lanţul zăngăni, amintindu-i că toate planurile din lume nu aveau efect direct asupra metalului.

Urmată îndeaproape de Bouvy, Carmean reveni la navă. Lăsând scaunul, se opri în faţa lui Cargill şi, întorcându-se pe jumătate, rosti:

— Mi-ar fi de folos un bărbat voinic, Bouvy.

— Nu-i de vânzare, şuieră tăioasă Lela.

— Vorbesc cu taică-tău, fetiţo.

— Ăsta-i răspunsul, interveni Bouvy. Tipul ne e de folos. Tonul lui era mai degrabă viclean. Părea gata să se târguiască, dar dorea un câştig cât mai bun.

— Nu mai face pe negustorul cu mine, spuse Carmean, şi continuă ameninţătoare: mai bine fii cu ochii-n patru. Interii ăştia n-au niciun Dumnezeu când e vorba de-o fată arătoasă.

Bouvy pufni, dar când vorbi era bine dispus.

— Nu-mi vinde mie gogoşi. Lela o să rămână cu tăticul ei şi-o să-l ajute toată viaţa. Nu-i aşa, scumpo?

— Vorbeşti prostii, tată. Mai bine ai tăcea.

— Nu se lasă, remarcă şireată Carmean. Îţi dai seama cam ce-i cloceşte-n minte…

Bouvy se aşeză într-un scaun.

— Numai aşa, de curiozitate, Carmean, ce mi-ai da pentru el?

Cargill ascultase fazele anterioare ale tranzacţiei cu senzaţia unei irealităţi paralizante. Acum însă pricepu că, într-adevăr, era pe punctul de-a fi vândut.

Se sublinia faptul, dacă mai era necesară o subliniere, că pentru Planiaci, el nu reprezenta decât un obiect, o proprietate, un sclav ce putea fi pus la munci umilitoare, biciuit, sau chiar ucis fără ca nimeni să aibă remuşcări. Soarta lui era o problemă pur personală ce nu preocupa pe alţii.

„Cineva o s-o păţească”, îşi zise furios. Un ins aidoma lui, decis să evadeze, era o adevărată pacoste pentru Carmean sau pentru oricine altcineva. În momentul decisiv, Cargill avea să-şi asume toate riscurile necesare; căpătase doar suficientă experienţă în primele linii ale frontului pentru ca asta să însemne cu adevărat ceva.

Târguiala continua. Carmean îşi oferea propria navă pentru Cargill şi flotorul lui Bouvy.

— E un model nou, plusă ea. Zece ani nu mai ai nicio treabă cu reparaţiile.

Şovăiala lui Bouvy era evidentă.

— Nu-i cinstit, se plânse el. Umbrele o să-ţi dea orice model doreşti. Deci nu-mi oferi ceva important pentru tine.

— Îţi ofer ceva ce pot obţine, iar tu nu poţi.

— E prea multă bătaie de cap, mormăi Bouvy. Trebuie să ne mutăm toate lucrurile.

— Lucrurile! şuieră dispreţuitoare Carmean. Păi, gunoiul ăla nici nu mai merită să te uiţi prin el! Uite acolo, la mine, lucruri cu adevărat preţioase.

Bouvy reacţionă rapid:

— Facem târgul, dacă schimbăm navele cu tot ce au înăuntru. Femeia râse tăios.

— Mă crezi probabil mai proastă decât par. O să-ţi las mai multe chestii decât ai văzut vreodată, dar îmi iau destule.

Lela, care tăcuse până atunci, interveni:

— Voi doi pur şi simplu bateţi câmpii. Nu contează ce hotărâţi. Eu l-am prins şi-i al meu. Aşa spune legea şi tu, Carmean, încerci s-o încâlci pentru că eşti şef.

Chiar şi pe întuneric, ezitarea lui Carmean fu evidentă. În cele din urmă rosti:

— Mai vorbim noi şi mâine dimineaţă. Între timp, Bouvy, ar fi bine să-ţi înveţi puştoaica cum să se comporte.

— Asta-i sigur, aprobă tatăl şi în glasul lui se simţi un ton răutăcios. Nu-ţi face griji, Carmean. Interul e-al tău şi dacă mâine dimineaţă o s-avem probleme, o s-asişti la pedepsirea publică a unei fiice nerecunoscătoare.

Carmean râse triumfătoare.

— Aşa-mi place să te-aud. În sfârşit, stai şi tu pe picioarele tale.

Continuând să râdă, dispăru în beznă. Bouvy se sculă.

— Lela!

— Ce-i?

— Bagă Interu-năuntru şi leagă-l zdravăn.

— Bine, tată. Se ridică în picioare: Dă-i drumul, i se adresă lui Cargill.

Fără un cuvânt, mişcându-se încet datorită lanţurilor, căpitanul intră în navă şi se întinse pe pat.

Se trezi după câteva ore, simţind că cineva trăgea de lanţ.

— Uşurel, şopti Lela. Încerc să-l descui. Stai cuminte.

O ascultă, încordat ca un arc. Peste un minut era liber. Auzi din nou şoapta fetei:

— Ia-o înainte… prin bucătărie. Sunt înapoia ta. Fii atent.

Cargill fu extrem de atent.

7

Zăcea în întuneric pe iarbă şi nu-i venea să facă nici cea mai mică mişcare. Sentimentul de libertate încă nu se instaurase temeinic în el. Noaptea devenise mai răcoroasă acum şi cele mai multe nave stinseseră luminile. Una singură strălucea, la peste treizeci de metri depărtare de ei, pe malul râului.

Se gândi la următoarea etapă. Începuse să înţeleagă mult mai rapid noile situaţii. Trebuia doar să se strecoare afară din tabără şi apoi să plece unde dorea. Cel puţin pentru o clipă i se păru că nu avea altceva de făcut. Cu toate acestea şovăia.

Mersul prin beznă ar fi fost anevoios şi dimineaţa l-ar fi putut prinde relativ aproape de Planiaci. Se imagină reperat din văzduh. Îşi închipui o echipă de căutare, terestră şi aeriană, găsindu-l la numai câteva ore după răsăritul soarelui. Posibilitatea îl îngrozea, provocând prima schimbare a intenţiilor sale.

„Dacă aş putea fura o navă…” se gândi nehotărât.

Îndărătul lui se auzi un sunet slab, apoi Lela Bouvy şopti:

— Vreau să pui mâna pe nava ei. Numai aşa o să-ţi dau drumul.

Cargill se răsuci spre fată. Cuvintele îl făcură să creadă că-l putea obliga sub ameninţarea unei arme. Întunericul de sub copaci era însă prea dens ca să poată distinge ceva. Nu trebuia să i se spună că „nava ei” însemna flotorul lui Carmean. Probabil că răspunsul său întârziase prea mult, deoarece Lela adăugă:

— Dă-i drumul.

Căpitanul aprecie că nava lui Carmean era la fel de bună ca oricare alta.

— Care-i? şuieră el.

— Cea luminată.

— Aha…

Ceva din hotărârea lui iniţială se destrăma. Carmean adormită şi Carmean trează erau două chestiuni total diferite, în ciuda îndoielilor, porni mai departe. Putea cel puţin să cerceteze

situaţia înainte de-a decide. După câteva minute se opri îndărătul unui arbore, la cinci metri de flotor. Lumina ce răzbătea prin uşa întredeschisă contura pe iarbă un dreptunghi gălbui. Lângă pata de lumină, stătea Carmean.

Cargill, care fusese gata să-şi reia înaintarea, o văzu în ultima clipă. Se opri tresărind şi spaima produsă de neaşteptata apariţie nu-l părăsi prea repede. Privi peste umăr şi o zări pe Lela gata să-l urmeze. Fără să piardă vremea, se întoarse. Împingând-o la adăpostul unui tufiş, îi explică situaţia şi o întrebă:

— Mai e cineva înăuntru?

— Nu. Ultimul ei soţ a căzut din navă acum trei luni, cel puţin aşa susţine ea că s-a întâmplat. De atunci îşi caută altul, dar niciun bărbat nu voia s-aibă de-a face cu ea. De asta te-ar vrea pe tine.

Era o ipoteză neaşteptată. Pentru o clipă, Cargill se închipui în rolul unui soţ înlănţuit. Imaginea îl şocă. Cu cât scăpa mai iute de Planiaci, cu atât mai bine. Şi considerând indiferenţa cu care-l includeau în planurile lor necunoscute, nu trebuia să încerce nicio reţinere.

— Sar pe ea, îi spuse Lelei, şi-i trag una-n cap. Dă-mi ceva cu care s-o pocnesc.

Se simţea rău şi neîndurător. Spera că fata avea să-i dea arma ei. Pentru un moment chiar crezu asta, când îi strecură în mână ceva metalic.

— E din rama patului tău, şopti Lela. O să pară c-ai smuls-o, eliberându-te, şi ai luat-o drept armă.

Logica respectivă nu era chiar convingătoare pentru Cargill, dar îşi dădu seama că ea încerca să se auto-convingă. În plus, evadarea lui trebuia să fie cât de cât veridică. Fără îndoială, Bouvy avea să spumege de mânie.

Precaut, bărbatul începu să avanseze. Când ajunse la adăpostul copacului de lângă Carmean, femeia se sculă.

— Ai reuşit deci, Grannis, se adresa cuiva nevăzut pentru Cargill.

— Da, încuviinţă un glas de cealaltă parte a trunchiului. Cargill se ghemui şi rămase nemişcat. N-am putut ajunge mai repede, adăugă glasul.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, comentă Carmean. Hai înăuntru.

Cargill nu ştia cum să procedeze în continuare. Pentru o fracţiune de secundă, se gândi cu amărăciune că ar fi trebuit să-i atace atât pe necunoscut cât şi pe Carmean, când:

În zona luminată apăru o Umbră.

Marton Cargill încremeni îndărătul copacului. Sentimentul iniţial de profundă dezamăgire lăsă loc convingerii că mai exista o speranţă. Asista la o întâlnire nocturnă secretă. Umbra care venise să discute cu femeia n-avea să întârzie prea mult şi atunci reapărea ocazia de a captura nava.

Prudent, începu să se retragă, dar se opri. Se gândi că n-ar fi lipsit de interes să audă ce discutau cei doi. Tocmai reflecta cum să procedeze, când lângă el apăru Lela.

— Ce se-ntâmplă? şuieră mânioasă. De ce te-ai oprit?

— S-s-st! o opri Cargill. Reacţionase automat. Era concentrat asupra planului său, deoarece avea senzaţia că orice amănunt referitor la Umbre avea însemnătate pentru el. „Nu trebuie să uit”, îşi repeta, „că am fost adus aici de cineva care vrea să mă manipuleze”.

Capturarea lui de către Lela fusese un incident nefericit, neprevăzut de cei care iniţial îl făcuseră prizonier. Nu-i dădu atenţie fetei şi, ieşind dinapoia trunchiului, porni spre flotor. Ajuns lângă uşă se lipi de peretele metalic.

Aproape imediat avu prima deziluzie. Glasurile dinăuntru erau prea înfundate pentru a le distinge clar. Aşa cum se întâmplase mai devreme, când Carmean vorbise cu Bouvy, auzea numai fragmente de cuvinte.

Un glas de bărbat:

— Când asta? Nu-mi amintesc să fi fost de acord.

Puţin mai târziu, vocea lui Carmean, ridicându-se într-un ton triumfător:

— Nu-ţi face griji despre noi. Suntem pregătiţi în caz că apare aşa ceva.

Glasurile se apropiară.

— Bun, spunea Umbra, atunci să-l prindem, pe Cargill ăsta. N-o să mă simt bine până nu-l avem iarăşi în mâinile noastre.

Cargill nu mai aşteptă. Iute, dar precaut, se retrase de-a lungul fuselajului. Se ghemui încordat, în umbra de sub botul navei. Lumina de pe iarba din faţa intrării spori în intensitate, când uşa se deschise larg. Umbra ieşi.

Îndărătul ei, şi prin ea, se zărea un copac. Umbra avea trupul şi capul de formă umană, iar când se opri, aşteptând-o pe Carmean, ochii i se desluşiră limpede. Erau ochi de umbră, deoarece nu scânteiau în lumină. Dar aşa maţi cum erau, nu puteau fi altceva decât nişte ochi.

— Vreau să lămurim treaba, rosti Carmean ieşind. Îl ţin pe tip la mine până m-anunţi? Părea foarte încântată.

— Exact, sosi răspunsul de rău augur. Şi atunci mi-l aduci fără întârziere. Când va sosi momentul, o să capeţi toate ajutoarele de care ai nevoie. Care-i nava?

Cargill nu auzi cuvintele lui Carmean, însă probabil că-i indicase direcţia. Porniseră amândoi, ieşind din dreptunghiul luminos.

Lela apăru grăbită din ascunzătoarea ei.

— Repede, gâfâi ea. Trebuie să urcăm şi să plecăm.

— Amândoi? făcu Cargill. Nu avu însă vreme să discute asupra implicaţiilor pluralului. În liniştea nopţii răsunară, puternic şi distinct, câteva ciocănituri în metal, apoi vocea lui Carmean:

— Bouvy, deschide! Eu sunt!

Evadarea putea fi descoperită dintr-o clipă într-alta. Cargill ajunse la uşa navei lui Carmean, se opri doar ca s-o lase pe Lela să treacă înaintea sa, după aceea intră.

— Dă-i drumul, îi şopti fetei. Eu te-acopăr.

Nu prea ştia cum urma să se descurce împotriva unor arme, dar avea certitudinea că important era să ţină uşa deschisă până ce nava ajungea în văzduh.

După un interval ce i se păru infinit, flotorul zvâcni uşor. Cargill îşi ţinu răsuflarea numărând secundele în vreme ce se înălţau.

Cu degete tremurătoare închise uşa şi o strigă pe Lela.

— Poţi stinge luminile?

Nu răspunse nimeni, dar se făcu întuneric. Prudent, bărbatul redeschise uşa şi privi afară. Vârful unui copac lunecă la numai câţiva centimetri dedesubt. Încetineala cu care dispăru din vedere întărea impresia anterioară; pe timpul nopţii viteza flotoarelor, acţionate probabil de energia solară, era neglijabilă.

Glasul Lelei răsună slab dinspre prova:

— Încerc s-ajung deasupra râului. Acolo e mai multă lumină. Ne urmăreşte cineva?

Cargill nu putea fi sigur. Privea de sus şi pieziş tabăra care

treptat, se trezea la viaţă. Până şi acea minimă activitate era bine camuflată dedesubtul frunzişului des. Zărea pete de lumină şi auzea voci agitate. Nu izbutea totuşi să-şi dea seama dacă altă navă se ridicase în urmărirea lor.

Flotorul părea că-şi mărise viteza. Uitându-se chiar sub el, bărbatul văzu că ajunseseră la râu. Înţelese acum planul Lelei. Undele străluceau în lumina stelelor. Aprecie că mergeau cu cel puţin cincisprezece kilometri pe oră.

Tabăra dispăru lent înapoia unei meandre. Când n-o mai văzu, închise uşa şi intră în salon. Era puţin mai mare decât cel din nava lui Bouvy, însă identic din punct de vedere funcţional. Băgă capul în cabina de comandă.

Lela stătea în fotoliul pilotului. Nu se întoarse să-l privească. Cargill ezită, apoi reveni lângă uşă. O deschise şi petrecu următoarea oră, privind în noapte. În acest timp, luna răsări şi viteza crescu perceptibil. Continuau să zboare la numai un metru deasupra pădurii.

8

Preotul asculta obiecţiile lui Cargill, încruntându-se neîncrezător. Era un individ masiv, aspru şi probabil că nu înţelegea ce încerca să-i spună căpitanul. Brusc, expresia i se transformă într-una de mânie şocată.

— Păi, să fiu al…, izbucni el. Un Inter care-ncearcă să scape de-nsurătoare c-o fată de-a noastră… Fără niciun avertisment lansă un pumn cât o ghioagă spre capul lui Cargill.

Acesta se eschivă la timp pentru a scăpa de întreaga forţă a loviturii. Pumnul uriaş îi şterse obrazul, şi-l trimise împleticindu-se prin odaie.

Reveni, mijind ochii, uşor ghemuit pentru atac. De undeva din stânga, vocea Lelei răsună sec:

— Termină! Dacă nu, te ard cu acul, de n-o să mai poţi umbla niciodată. N-avem timp de bătăi.

Ameninţarea îl opri pe Cargill. Era absolut convins că, indiferent de circumstanţe, fata era capabilă oricând să tragă în el. Dacă îl schilodea n-avea cum să mai poată scăpa.

— Sadie! răcni preotul.

Ca la un semnal, pe uşă năvăli gâfâind o femeie micuţă.

— Da, Henry!

— Păzeşte-l pe nenorocitu-ăsta de Inter, câtă vreme domnişoara Lela şi cu mine…, zâmbi cu subînţeles… punem la punct amănuntele. Căsătoriile astea, de-a sila, cu Interi, costă ceva mai mult, să ştii. Însoţit de fată, părăsi încăperea.

Cargill se apropie de fereastră. De acolo putea zări flotorul luat de la Carmean. Se găsea la mai puţin de treizeci de metri depărtare.

„Dacă aş putea ajunge la el”, se gândi „aş putea s-o şterg în zece secunde”.

Din nefericire, Lela încuiase uşa vehiculului. O simţi pe femeia micuţă venind lângă el.

— Ştiu ceva, şopti ea.

Cargill o privi, dezgustat de expresia lacomă a chipului şi a

ochilor mijiţi. Nu-i răspunse.

— Azi dimineaţă, am auzit ştirile la radio, continuă ea cu un şuier răguşit. Nu aşteptă reacţia bărbatului şi urmă grăbită: Ce-mi dai să nu-i zic că se opune Carmean căsătoriei?

Comportarea ei devenea limpede acum, iar concluziile ce se puteau trage asupra acestei familii clericale din viitor nu erau încântătoare. Cargill decise să nu fie critic. Scotoci prin buzunare şi arătă femeii tot ceea ce găsise. Un pix, un creion, un portchei, câteva monezi şi portofelul.

Preoteasa le examină, vizibil dezamăgită.

— Altceva n-ai? întrebă ea.

Brusc se lumină la faţă. Se întinse şi-i atinse ceasul de la mână.

— Ăsta ce-i?

Cargill desfăcu brăţara, şi-i apropie ceasul de ureche.

— Spune timpul, îi explică.

Se întrebă dacă era posibil ca oamenii aceia să nu aibă habar de ceasuri. Nu-şi putea aminti dacă văzuse vreunul în cele două flotoare cu care călătorise.

Femeia îl privi dezgustată.

— Am auzit de chestii de-astea, da' la ce-s bune? Dimineaţa, soarele răsare, iar seara, apune. Asta-mi ajunge.

Cargill, care învăţase să reacţioneze rapid, îi desprinse ceasul dintre degete.

— Eu însă îl pot folosi. Aş vrea acum să-mi spui câteva lucruri.

— Nu-ţi spun nimic, scutură ea din cap.

— Ba o să-mi spui; dacă nu, îi zic soţului tău ce ţi-am dat.

— Nu mi-ai dat nimic.

— Convinge-l pe el de chestia asta.

Femeia ezită apoi rosti morocănoasă:

— Ce vrei să ştii?

— Ce-a spus la radio?

Posibilitatea de-a împărtăşi cele aflate o aţâţa. Se aplecă înainte.

— Carmean zicea că trebuie să fii prins. Zicea că te vor Umbrele. Zicea să nu-ngăduim nicio căsătorie. Îşi schimonosi chipul. Niciodată nu mi-a plăcut de femeia asta, izbucni ea cu sălbăticie. Dacă... Se opri şi se retrase câţiva paşi.

Lela şi preotul intrară în cameră. Fata era palidă, bărbatul

furios.

— Înţelegerea se anulează, vorbi el. Nu vrea să plătească aşa cum trebuie.

— Vom trăi în păcat, şopti Lela. Altă ofertă nu mai fac.

— Trăiţi în păcat, tună preotul, şi voi pogorî mânia cerului asupra sufletelor voastre!

Fata îl trase pe Cargill de braţ.

— Haide! Vrea să schimbăm nava noastră cu rabla lui.

Cargill o urmă, neştiind prea bine cum să reacţioneze faţă de cele întâmplate. Îşi aminti gândurile lui asupra religiei şi „predicatorilor” şi, deşi incidentul îi venea în sprijin, nu dorea ca întâmplarea respectivă să-i confirme sau infirme opinia anterioară. Uimitor era că atât Lela cât şi „Henry” considerau absolut fireşti puterile preotului. Fiecare accepta, într-un anume fel, implicarea sufletului, iar la nivelul acestuia era posibilă o pedeapsă. „Dar dacă am presupune”, îşi spuse Cargill, „că într-adevăr sufletul **există,** sau cel puţin că, înapoia a cincizeci de mii de ani de înfometare spirituală, există un fenomen real?”

Era greu de afirmat că realitatea fusese mai mult decât vag întrezărită. Oamenii fuseseră prea rigizi. De prea multe ori puterile uriaşe ale statului se utilizaseră pentru a întări un set inflexibil de concepţii. Iar acolo unde o evadare nu reprezenta doar o simplă negare, indivizii consideraseră că ei credeau într-o simplă existenţă sufletească, în privinţa aceasta, termenul „nemuritor” fusese folosit atât de des, încât era cât se poate de limpede că nimeni niciodată nu se gândise la el în mod serios.

Teoria era de-a dreptul tulburătoare, deoarece, ca exemplu concret al nemuririi, Cargill supravieţuise cu aproape patru sute de ani momentului normal al morţii sale. Prin urmare, pentru el, realitatea sau irealitatea sufletului, sau a spiritului, sau a fluxului vital, sau orice ar fi fost, reprezenta mai mult decât simpla problemă teoretică accesibilă majorităţii oamenilor.

Era prins într-un experiment uluitor care, cu siguranţă, implica întreaga activitate a procesului vieţii, cunoaşterea şi ignoranţa, precum şi înţelesurile tainice dinapoia problemei sufletului în zece mii de religii, slujite de o sută de mii de zei.

Dintr-un punct de vedere era o eroare să gândeşti în termeni precum „suflet”, deoarece asemenea credinţe aveau o semnificaţie religioasă care, în mod automat, denota lipsa de

fundament ştiinţific şi dependenţa de credinţă, incapabilă de-a fi testată. Pe când, dacă un astfel de fenomen ar fi existat, s-ar fi manifestat în nenumărate feluri, supunându-se în mod automat unor legi. Faptul că legile respective puteau diferi, de cele existente în continuumul spaţio-temporal cunoscut sub denumirea de univers, nu le-ar fi oprit de-a fi corelate într-o manieră ştiinţifică.

„Dacă”, se gândi Cargill urmând-o pe Lela în flotor, „eu sunt un câmp energetic în universul real, de fiecare dată când acest câmp se manifestă şi cineva spune: Aha!, avem o nouă filozofie.”

Zilele treceau. În fiecare dimineaţă, înălţau flotorul la limita maximă a puterii motorului solar. Când era senin, asta însemna aproape cinci kilometri. O ceaţă groasă îi putea coborî la opt sute de metri de sol. Iar într-o zi ploioasă de-abia treceau peste dealuri. În asemenea ocazii nu puteau depăşi altitudinea de două-trei sute de metri.

Era o existenţă stranie, aproape în afara timpului; nu făcea nimic altceva decât să privească ţinutul de sub ei, să doarmă, sau să facă planuri.

Adevărata problemă o constituia Lela. Cargill avea impresia că niciodată nu mai întâlnise o fată atât de tensionată şi precaută. Dormea în cabina de comandă cu uşa încuiată. Dacă el se foia în pat, îşi aprindea lumina şi o putea zări privindu-l prin uşa transparentă. Iar lucrul acesta se întâmplase de foarte multe ori. Vigilenţa ei îi dădea peste cap toate schemele. Sfârşitul acestei faze a relaţiei lor sosi într-o noapte… Cargill nu mai ştia sigur dacă era la zece sau unsprezece zile după evadare; le pierduse şirul.

Când flotorul ateriză în lunca unui pârâu, bărbatul deschise uşa exterioară, coborî şi porni rapid spre adăpostul copacilor. Dinapoia lui răsună un strigăt înăbuşit. Raza unui reflector puternic străpunse umbrele înserării şi-l contură pe fundalul lizierei. La treizeci de metri înaintea lui, un arbore se prăbuşi, fumegând carbonizat.

Cargill, care nu ştiuse ca se putea trage din cabina de comandă, se opri. Încet, dar furios, reveni la navă. În cazul unui eşec, plănuise să pună cărţile pe masă şi clipa aceea venise.

Lela îl aştepta la uşă.

— Ai încercat să fugi! izbucni ea acuzatoare.

— Bineînţeles, o fulgeră cu privirea bărbatul. Din ce crezi că-s făcut… din piatră?

Probabil că tonul lui transmisese o parte din subînţeles, deoarece fata se calmă imediat. În mod curios, într-o anumită măsură nu spusese un neadevăr. Burlac fiind, în armată învăţase să nu-şi privească prea critic prietenele. După unsprezece zile petrecute alături de Lela, nu-i mai găsea atâtea defecte. Avea o drăgălăşenie proprie vârstei şi părea suficient de pătimaşă pentru a satisface orice bărbat.

Totuşi, scopul lui nu era doar de-a cuceri o fată. Intenţiona să preia controlul flotorului. O privi cu atenţie pe Lela stând în prag, conturată pe fundalul luminos al uşii. Ţinea o armă, ăsta era tot necazul…

Se apropie de ea cu îndrăzneală.

— Una din două, îi spuse. Ori trăim împreună aşa cum este normal, ori ucide-mă.

— Rămâi pe loc, rosti Lela, însă glasul ei suna lipsit de convingere. Şovăind, adăugă: Vreau să mă pot mărita.

— Ştii că trebuie să rămân cu tine, insistă Cargill. Altundeva unde să mă duc?

Înaintă atât de mult încât, atunci când Lela ridică arma, capătul ţevii îi atinse cămaşa.

— Rămân, dar fără să mai fiu condus şi nici ocolit în privinţa deciziilor.

Deliberat, păşi din nou împingând ţeava cu pieptul. Lela începu să se retragă. Bărbatul se întinse şi-i prinse umerii în palme… Ignorând arma, o atrase uşor în braţe.

Fata era rigidă. Murmura într-una:

— E-un păcat! E-un păcat!

Când o sărută, buzele îi tremurau. Încercă să se elibereze, însă chiar în aceeaşi clipă se înmuie din tot corpul. Coborî mâna cu arma şi o îndepărtă în lateral, parcă temându-se de o declanşare accidentală. În mod limpede, se zbătea între imbolduri contradictorii.

— Dă-mi arma, rosti Cargill. Trebuie să fim egali. O femeie trebuie să se încreadă într-un bărbat. Altfel nu se poate.

O sărută iarăşi, şi acum nu-i mai opuse rezistenţă.

Plângea uşor, înfundat, un sunet vechi de pe vremea primelor

relaţii femeie-bărbat. Instinctiv, Cargill îi culese lacrimile cu buzele, apoi se întinse şi luă arma.

Pentru o singură fracţiune, Lela se încorda, apoi... îl lăsă s-o ia.

9

Cargill considerase că deţinând controlul flotorului avea să poată face orice dorea. Dar ce dorea? Săptămânile treceau şi el nu se putea decide. Dintr-un motiv necunoscut fusese implicat într-o intrigă. Dacă ar fi făcut o mişcare ce l-ar fi scos la lumină conspiratorii ar fi încercat din nou să-l captureze pentru a-l obliga să le facă jocul.

În cele din urmă, avu o idee, începutul unui plan. În esenţă era ceva periculos, totuşi ideea nu-l mai părăsea. Intră în cabina de comandă şi se aşeză în faţa ecranului. Nu era, pentru prima dată că-l examinase, sau folosise. Acum însă ştia ce voia.

La fel motorul flotorului, aparatul radio-TV era capsulat ermetic, făcând imposibilă cercetarea interiorului. Pentru o vreme, Cargill se mulţumi să asculte conversaţiile din eter şi singurul program oficial.

Programul era emis de o staţie a Umbrelor şi consta din muzică similară jazzului. După fiecare melodie, un glas convingător amintea ascultătorilor să vină în Oraşul Umbrelor pentru a primi „instruirea specială”. Pentru Cargill, căruia nu-i plăcea jazzul, „reclamele” fuseseră fascinante – la început. Acum le ascultă numai câteva clipe, apoi începu să caute alte posturi pe scală.

De câteva ori încercă să vadă dacă se emitea şi video. Găsi câteva imagini. Mai întâi, chipul vulgar al unui bărbat rostind:

— Fii atent, trebuie să ne-nţelegem fără şmecherii.

Cargill ascultă îndeajuns „înţelegerea” ca să afle că era vorba de un şef care vindea un flotor nou, căpătat de la Umbre. Notă numele individului şi detaliile tranzacţiei şi căută mai departe.

Următoarea imagine arăta interiorul unei nave. Probabil din neglijenţă, emiţătorul fusese lăsat deschis. Deoarece numai şefii aveau echipamente de emisie TV, bănui că privea în nava unuia dintre ei. Nu zări pe nimeni, deşi aşteptă câteva minute. În a treia imagine, un tânăr discuta cu o fată.

— Ei, haide, Jenny, spunea el, o convingi tu pe maică-ta să coboare flotorul lângă al nostru diseară. Nu face pe mironosiţa.

Erau multe conversaţii personale. După ce le identifica natura, Cargill trecea mai departe. Programul TV realizat de Umbre nu-şi începuse încă emisia. De altfel, nu-l mai interesa. Prezenta într-una Interi şi Planiaci sosiţi la dispeceratul din Oraşul Umbrelor. Accentul se punea pe Planiaci. Era genul de emisiune în direct, în cadrul căreia o Umbră îi chestiona pe noii veniţi, care doreau să urmeze programul special de instruire. Când vizionase pentru prima oară emisiunea, Cargill sperase că Umbrele aveau să transmită şi aspecte din instruirea respectivă. Deocamdată nu făcuseră aşa ceva.

Nu pentru prima dată se simţi dezamăgit că nu putea recepţiona şi emisiunile din oraşele Interilor, bineînţeles, faptul era semnificativ. Umbrele se asigurau că nimeni altcineva nu i-ar fi putut îndoctrina pe Planiaci.

Închise aparatul şi rămase încruntat. Aidoma unui incendiu, planul lui ameninţa să-şi mistuie declanşatorul. Totuşi dacă ar fi riscat, ar fi fost în mod limpede mai stigmatizat decât acum.

Din fotoliul alăturat, Lela întrebă neliniştită:

— Ce-i, scumpule?

— Nu mai putem continua aşa, vorbi încetişor bărbatul…, cu toţi împotriva noastră. Trebuie să avem pe cineva care să ne poată ajuta, dacă se întâmplă vreun necaz.

Lela încuviinţă încurcată şi rosti fără tragere de inimă:

— M-am gândit şi eu uneori la asta…

Cargill bănuia că mai degrabă se străduise să nu se gândească la aşa ceva.

— N-ajunge să gândim, zise el. Trebuie să facem ceva.

— De pildă, ce?

Bărbatul se încruntă.

— Mai întâi trebuie să lămuresc un lucru.

— Ce anume?

— E vorba de ceva ce mi-ai spus mai demult – şi pe care nu-l mai pot crede – … referitor la numărul Planiacilor. Spuneai c-ar fi cincisprezece milioane…

Ea aprobă, cu ochi scânteietori.

— Aşa-i. Nu te-am păcălit.

— Lela, e imposibil. Vorbea cât mai convingător. Dacă ar exista aşa multe aparate de zbor, le-am întâlni permanent, oră de oră, zi de zi, cu zecile.

Fata amuţi.

— Ţara e mare, răspunse ea în cele din urmă cu încăpăţânare, şi i-am auzit pe Carmean şi alţi şefi discutând despre asta şi pomenind cifra care ţi-am spus-o. În plus, tu nu priveşti mereu afară. Eu am văzut multe flotoare, dar am încercat să le ocolesc la distanţă.

Cargill îşi aminti cum stătea câte douăzeci şi patru de ore în cabina de comandă şi brusc se simţi mişcat. Poate că-i subestimase receptivitatea. Tot nu-i venea să creadă cifra oferită, dar bănuia că pur şi simplu fata nu deţinea informaţia dorită. Personal, aprecia numărul Planiacilor sub cinci milioane, ba poate chiar jumătate din atâta. Se lăsă pe spate în fotoliu şi închise ochii.

— Lela, ce cred oamenii despre Carmean? O plac?

Era o întrebare la care fata nu putea răspunde cu adevărat, deoarece nu putea şti ce gândeau milioane de indivizi, însă, uneori, oamenii dovedesc intuiţii deosebite.

— Nimeni n-o place, răspunse pornită Lela. E o jigodie.

Bărbatul oftă, dar nu renunţă.

— Dar ceilalţi şefi? Despre ei ce cred oamenii?

— Păi, îi accepţi, rosti Lela uşor surprinsă. Asta-i. Fac parte din viaţă.

— Aha, încuviinţă mulţumit Cargill.

Poate că fata nu ştia, însă răspunsul ei era mai semnificativ decât orice afirmaţie directă. Reflecta convingerile şi atitudinile unei culturi, credinţele acceptate în mod automat, rigiditatea dinapoia fiecărui gând şi acţiune. Deschise ochii şi puse altă întrebare.

— Cum de-a ajuns Carmean şef?

— Cred că la fel ca şi ceilalţi. Umbrele i-au dat diverse obiecte să ni le împartă şi, nu după mult timp, o ascultam cu toţii ca să ne căpătăm partea.

— Totuşi, cum au ales-o Umbrele tocmai pe ea?

— Păi… nu ştiu… Lela părea derutată. Nu m-am gândit niciodată… Deodată se lumină la faţă. Cred că şi-au dat seama că are calităţi.

Răspunsul era atât de superficial încât bărbatul abandonă direcţia aceea de investigaţie. Inspiră adânc şi întrebă:

— Ai auzit vreodată de vreo revoluţie?

Ea şovăi, încruntându-se.

— Adică, atunci când cineva începe o luptă?

— Cam aşa ceva, surâse Cargill, dar la o scară mai mare. În secolul douăzeci, de unde vin eu, am avut probabil cei mai competenţi şi decişi revoluţionari din istorie. Înainte de-a putea fi măcar frânaţi, cuceriseră jumătate din lume. A durat mult până am priceput ce făceau, dar în cele din urmă ne-am dat seama şi am început să le studiem metodele.

În ochii Lelei apăruse un licăr de înţelegere.

— Te referi la ruşii ăia? întrebă ea.

— Da, ruşii.

— Păi, ştiu că i-au aranjat.

Cargill, care auzise deja cum se petrecuse „aranjamentul”, nu mai insistă. Uscatul fusese împărţit în patruzeci de state distincte. Prăbuşirea comunismului produsese o reînviere a religiei la un nivel neaşteptat de primitiv. Era un dezastru feudal, produsul obişnuitelor spaime ale unei ierarhii paranoice, non-creatoare şi atât de complet represive încât geniul unei jumătăţi din populaţia globului fusese total pierdut pentru două sute de ani.

— Pentru noi, explică bărbatul, cel mai bine ar fi să începem cu o avalanşă de propagandă – şi apoi să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă. Lupta, zâmbi el înverşunat, e ultima fază. Reveni spre ecran, rostind: Şi-o să-ncepem chiar acum.

* * *

După cinci zile de emisie, Cargill începu să aibă o senzaţie ciudată de irealitate. Avea impresia că vorbea în gol. Pentru prima dată în viaţă înţelegea ce trebuie să fi simţit pionerii emisiunilor radiofonice, doar cu un microfon în faţă. Îi mai lipsea doar sondajul privind popularitatea programului său. Nici nu primea corespondenţă, care să-l ţină la curent cu reacţiile ascultătorilor. Totuşi, în ciuda îndoielilor, continua.

Trecură treizeci de zile. În dimineaţa celei de-a treizeci şi una, după ce Cargill îşi termină discursul, pe ecran apăru chipul unui bărbat. Era un individ de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu o privire şireată.

— Vreau să-ţi vorbesc, rosti el.

O cursa? Degetele lui Cargill tremurară deasupra butonului care ar fi întrerupt legătura. Ezită şi necunoscutul avu timp să

continue:

— Mă numesc Guthrie. Vreau să-ţi vorbesc despre aiurelile astea pe care le spui.

Arăta şi vorbea precum un şef. Era un bătrân Planiac tipic, dur, iar cuvintele lui sunau ca o muzică dulce pentru Cargill. Totuşi nu sosise încă vremea discuţiilor.

— Nu mă interesează, răspunse şi apăsă butonul.

Din momentul acela începu să anunţe locuri unde cei interesaţi de doctrina lui s-ar fi putut întâlni şi discuta. Era primejdios, însă acelaşi lucru se putea spune şi despre supravieţuirea sa. Nu putea crede că aveau să apară incidente, deoarece toate flotoarele erau dotate cu armament de calibru greu.

Zilele trecură. Într-o după-amiază Lela ieşi pentru câteva clipe din cabina de comandă.

— O să se-ntunece până ajungem la lac, spuse ea.

Bărbatul zâmbi.

— La ce lac te referi? Adăugă repede: Nu contează. Pur şi simplu, sunt permanent uluit de toate locurile pe care le ştii.

— Nu-i mare lucru, răspunse Lela şi nu exagera cu nimic. Aici am crescut. Cunosc locurile ca-n palmă.

— Pariez că şi mai bine, încuviinţă Cargill.

Coborâră deasupra păduricii şi la lumina farurilor aterizară într-un luminiş. Când Cargill deschise uşa, o armă-ac sclipi în beznă. Îl salvă numai faptul că rămăsese îndărătul uşii. Fasciculul de energie trecu pe lângă el şi izbi cu un bubuit răsunător peretele metalic al coridorului. Uşa fumega datorită căldurii uriaşe degajate. Bărbatul simţea că se sufocă. Nava începu să se ridice. Apoi zări o altă strălucire orbitoare – dar acum lovitura fusese aţintită mai departe, spre pupa. Flotorul se clătină şi căzu înapoi pe sol exact în clipa când Cargill reuşi să închidă uşa. Simţi o zguduituri teribilă. Se repezi către cabina de comandă şi o găsi pe Lela armând tunul.

Era palidă.

— Nenorociţii, şuieră ea, ne-au avariat!

* * *

Zorile se strecurau prin geamul bombat. La început fuseseră mohorâte, doar o nuanţă mai cenuşie a întunericului, apoi lumina sporise în intensitate. Din cabina de comandă, Cargill putea vedea peisajul de afară. În dreapta se întindea plumburiul lacului,

cu malul depărtat ascuns în ceaţă.

— E destulă lumină, rosti Lela dinapoia tunului. Mai încearcă să-l ridici.

Aceea era speranţa ce le întreţinuse curajul în noaptea cea lungă – că dimineaţa va putea reînvia motoarele leneşe. Speranţa muri peste o clipă, când Cargill cuplă energia maximă. Flotorul nici măcar nu se clinti.

— O să mai încercăm când răsare soarele, vorbi fata cu glas obosit.

Cargill nu-i împărtăşea speranţele.

— Tatăl tău, întrebă el, are prieteni printre şefi?

Lela înălţă din umeri.

— Lui Carmean îi place de el.

Bărbatul se întrebă în gând care era motivul. În cele din urmă spuse:

— Poate dacă vorbeam cu ei, aflam ce voiau.

Din discuţia purtată de Carmean şi Grannis, Umbra, cu o lună în urmă, era destul de sigur că pe el îl doreau.

— Cred c-ar fi bine, urmă Cargill, să-l cauţi pe taică-tău prin radio şi sa vezi dacă poate veni aici. Vom încerca să-i respingem pe atacatori până la venirea lui şi, după aceea, dacă este posibil puteţi pleca împreună.

— Şi tu? păli fata.

Cargill nu-i răspunse imediat. Senzaţia de ireal pe care o încerca îi părea extrem de familiară. Era aceeaşi detaşare care, în Coreea, îl făcuse să escaladeze o colină sub focul inamic. Cu această senzaţie tulbure asupra viitorului său, abordase toate luptele de pe front.

— La noapte, după ce se-ntunecă, o să-ncerc să mă strecor, zise el. Voia să-şi expună planul, când privirea îi lunecă pe lângă fată, spre marginea luminişului, la o depărtare de treizeci de metri. Acolo î se afla o Umbră.

Probabil că expresia chipului îl trădă, deoarece Lela se răsuci. Încremeni. Umbra stătuse nemişcată, aparent urmărind scena. Acum porni spre navă. Parcă intrată în transă, Lela se întoarse încet, se aşeză înapoia tunului şi ţinti. Tot sângele i se scursese din obraji şi aştepta neclintită. În două rânduri păru gata să apese trăgaciul. De fiecare dată se cutremură şi închise ochii.

— Nu pot, şopti în cele din urmă. **Nu pot!**

Umbra ajunsese la mai puţin de cinsprezece metri. Mişcându-se cu rapiditatea ce ţi-o dă disperarea, Cargill o smulse pe fată din scaun, se instală în locul ei şi ţinti. O perdea de foc se înălţă la patru metri în faţa Umbrei.

Aceasta o ignoră complet. Continua să înainteze. Bărbatul trase din nou. Flăcările trecură prin Umbră. La câţiva paşi îndărătul ei, iarba şi tufişurile ardeau strălucind. Cargill trase încă de două ori direct în Umbră – şi de fiecare dată parcă acolo n-ar fi existat nimic, niciun fel de rezistenţă, niciun fel de substanţă. Iar Umbra înainta.

Cargill încetă să mai tragă. Tremura. Îi venise în minte un gând – o idee nouă, obsedantă. Dacă Umbra nu avea substanţă, dacă energia concretă nu-nsemna nimic pentru ea, ce puteau face nişte pereţi din metal?

În următoarea clipă avu răspunsul. Lângă uşă se întrezări o mişcare neclară, o pată întunecată. Lela ţipă.

Apoi Umbra apăru în odaie.

10

Cargill nu mai ştia cum coborâse din scaunul ochitorului şi începuse să se retragă spre peretele îndepărtat. Reacţia respectivă anulase senzaţia iniţială de şoc, aşa încât se opri şi se încordă. Văzu că Umbra stătea pe loc şi-l studia. Şi, pentru câteva momente, avu timp să privească mai atent ciudatul fenomen de... umbră.

În lumina zorilor ce pătrundeau în încăpere, Umbra era o structură ceţoasă, semitransparentă şi aspectul acesta era cel mai tulburător. **Poseda** o structură. Ar fi trebuit să plutească aidoma oricărui element gazos până la disiparea într-o masă lipsită de formă. În loc de aşa ceva, avea o siluetă clar umană.

Cargill îşi aminti speculaţiile lui anterioare asupra sufletului şi se întrebă: Asta să fie oare: sufletul devenit vizibil? Nu putea accepta o asemene ipoteză. O manifestare, poate, deşi chiar ideea respectivă părea fantasmagorică şi nesatisfăcătoare. Era greu de crezut că aşa ceva inspirase omenirea vreme de cinci sute de secole, ridicând-o pe culmile extazului spiritual.

Cercetarea lui se sfârşi brusc, deoarece creatura ciudată rosti:

— Ne întâlnim din nou, Morton Cargill.

Era o identificare nu atât a lui Cargill, cât a Umbrei. Era deci aceeaşi Umbră întâlnită cu Ann Reece. Probabil, cât timp zăcuse în inconştienţă, fusese văzut de multe alte Umbre, însă una singură îl „întâlnise”.

Cargill nu avu timp pentru alte speculaţii. Umbra nu mai rosti nimic. Înainta spre el. Substanţa ceţoasă din care era alcătuită îl cuprinse pe bărbat.

De data aceasta nu mai simţi tranziţia. Cu o clipă în urmă fusese, în flotor cu Lela şi Umbra. În clipă următoare stătea într-un scaun, încercând să-şi alunge pâcla de pe ochi. Reuşi, clipi des şi privi în jur.

Se afla în capătul unei odăi luxos mobilate. Pe un perete, un ceas anunţa „6 mai, 9:24 P.M.”. În stânga, printr-o uşă deschisă, se zărea marginea unui pat. Peretele din faţa lui era făcut din

sticlă transparentă, iar dincolo de el, în capătul îndepărtat al altei camere, putea vedea o fată aşezată într-un scaun identic cu al său. Pentru o fracţiune de secundă, Cargill fu surprins de stranietatea locului, apoi recunoscu fata. Tresări violent.

Era tânăra care se dăduse drept Marie Chanette.

Se găsea din nou în încăperea unde ajunsese prima dată, în secolul 24. Iar dacă ceasul nu minţea, atunci revenise în seara primei sosiri.

Nu se îndoia câtuşi de puţin asupra acestui lucru. Siguranţa provenea din mai multe episoade separate, care acum i se conectaseră laolaltă în minte, formând perceperea completă: Revenise în momentul sosirii sale în SALA VISELOR din 1954.

Pentru a-şi verifica ideea, scrise tremurând un bilet şi-l ridică spre fată, lipindu-l de geam. Pe bilet scria: **De câtă vreme stai aici?**

De vreo trei ore, răspunse ea.

Deşi se aştepta se la aşa ceva, răspunsul îl tensionă pe Cargill. Îşi spuse că nu trebuia să uite că ea era capabilă să joace un rol dublu, deci să mintă. De câteva ori în decursul ultimelor luni reflectase asupra urmaşei lui Marie Chanette şi a dorinţei ei de a-l vedea mort ca parte a terapiei de însănătoşire.

Rămase nemişcat, cu ochii mijiţi şi degetele apăsate de geam, privind fata. Şi ea fusese deplasată prin timp, înapoi în 1954, apoi readusă aici. Acest lucru îi conferea o importanţă anume. De aceea revenea întrebarea: „Ce-i cu ea? Cum a fost ocolită rigiditatea timpului?”

De-acum întrebarea era veche pentru el, însă răspunsul trebuia să fie aici, înaintea ochilor săi, numai că nu putea citi limbajul în care era scris: Limbajul timpului şi al spaţiului, al realităţii, al câmpului energetic ce alcătuia complexul vieţii. Limbajul eternităţii… poate. Cargill oftă şi, închizând ochii, încercă să-şi amintească acele momente ale vieţii sale când existaseră manifestări care acum ar fi avut un înţeles. Bineînţeles, pierderile de cunoştinţă. Apoi clipele extrem de încordate când fusese transportat prin timp. Totuşi ele păreau intangibile, imposibil de analizat. Mai era şi episodul rănirii sale… îşi aminti şocul loviturii glontelui, amorţeala imediată şi senzaţia stranie de totală detaşare.

Moarte parţială? se întrebase Cargill. Pentru o singură secundă

avusese impresia că-i sunase ceasul. Dacă exista cu adevărat un câmp energetic de tipul pe care şi-l imaginase el, relaţia dintre acesta şi structura fizică denumită Morton Cargill fusese perturbată vreme de multe clipe. Apoi înţelesese că era o rană minoră. Aproape imediat începuse durerea şi sentimentul ciudat de distanţare luase sfârşit.

Părea un fel de cheie în căutarea pe care el – dintre toţi oamenii din lume – trebuia neapărat s-o încheie cu succes. Dar era nevoit să mai aştepte. Îşi dădea seama că nu era momentul prielnic. Teoretic se putea ca o persoană să rezolve într-o singură oră o enigmă veche de secole. Elementul decisiv ar fi fost ipoteza de la care porneai în abordarea subiectului. Era ştiut că dacă poţi pune întrebările corecte, obţii răspunsurile cele mai complete. Deocamdată însă trebuia să se concentreze asupra problemei urgente a unei alte evadări.

Se trezi gândindu-se la Lela. Ce se întâmplase cu ea? Sau, mai exact, ce urma să se întâmple cu ea? Nu trebuia să uite că cele întâmplate se aflau la două-trei luni în viitor. Copleşit, analiză câteva paradoxuri posibile.

Confuzia care urmă îl smulse din scaun, trimiţându-l într-o explorare frenetică a apartamentului. Totul era aşa cum ţinea minte iar cel mai important: patul arăta de parcă se dormise în el. Îşi aminti de scaunul pe care-l rupsese şi reveni în salon. Îl găsi într-un colţ, acolo unde-l azvârlise. Teoria sa asupra limitelor paradoxului se contura tot mai precis. Se găsea în momentul ulterior salvării lui de către Ann Reece – deşi nu la mult timp după aceea.

Începuse să fie împovărat. Tensiunea pe care o simţea diferea de orice cunoscuse până atunci. Diferea până şi de cele dintâi minute ale primei lui sosiri acolo. Exista o implicaţie zguduitoare. Dacă acestor indivizi nu le convenea ce se întâmplase într-o anumită perioadă temporală, ei puteau modifica evenimentele. Prin reversiune, puteau anula ce nu le plăcea, iar data următoare, având cunoştinţele necesare, împingeau evenimentele spre cursul dorit.

Părea limpede că, după ce încercase să organizeze o revoltă Planiacă, Grannis dorea ca Umbrele să continue cu planul lor iniţial de a-l ucide. Acesta putea fi modul cel mai simplu de-a anula trecutul.

Neştiind nimic de lucrurile petrecute printre locuitorii flotoarelor, capturatorii săi îl puteau omorî fără să bănuiască măcar conspiraţia lui Grannis. „Le-o fac eu”, decise sumbru bărbatul. „Când vor apare, le spun totul”.

Îşi alegea cuvintele potrivite, când înapoia lui o voce rosti:

— Morton Cargill, datoria mea este să te pregătesc pentru moarte.

Clipa acţiunii – şi a contraatacului – venise. Cargill se sculă în picioare. Luptându-se cu neliniştea sa şi vorbind cât mai clar îşi începu relatarea. Avu timp să rostească vreo şase fraze după care glasul îl întrerupse, nu în mod deliberat şi fără intenţia de a-l opri. Întreruperea demonstra că vorbitorul nu ştia că i se adresase. Nu-l auzise.

— Faptele sunt convingătoare, spuse glasul, îţi voi prezenta complexitatea problemei ivită în urma morţii Mariei Chanette în secolul douăzeci.

Cargill nu mai putu rezista. Trebuia să intervină.

— O clipă, zise el. Mi-ai mai explicat toate astea.

— Violenţa, continuă glasul, afectează nu doar un individ ci şi generaţiile următoare.

— Ascultă-mă, răcni bărbatul. Există un complot…

— Poate fi comparată cu o piatră azvârlită într-un ocean nesfârşit. Undele formate se propagă într-una, depunând gunoaie ciudate pe ţărmuri mai depărtate decât orice închipuire.

Cargill tremura de furie.

— Idioţilor! răcni el. Doar nu m-aţi băgat aici fără posibilitatea de-a vă spune ce s-a-ntâmplat! Însă propria lui mânie dovedea convingerea că, într-adevăr, aşa se făcuse.

Netulburat, glasul urma. Şi pentru prima dată, bărbatul îşi dădu seama că-i oferea informaţii diferite de cele de-acum… luni de zile.

— Să analizăm cazul Mariei Chanette.

Ascultă fără să-l intereseze cele aflate. Muşchii îi erau încordaţi şi capul îi zvâcnea, dar ascultă. Apoi, treptat, în ciuda propriilor planuri se linişti şi începu să se simtă fascinat de cele auzite.

Multe se petrecuseră după moartea Mariei Chanette. Femeia decedase într-un accident de maşină, în chinuri. Chinurile se sfârşiseră odată cu moartea ei, dar nu acela fusese sfârşitul. Nu fusese un sfârşit normal!

Marie Chanette lăsase în urma ei o fiică în vârstă de trei ani şi două luni şi un soţ de care nu divorţase în mod oficial. Lupta pentru copil fusese aprigă şi la moartea mamei sale, micuţa Julia Marie trecu automat în grija tatălui ei, agent de asigurări.

La început, acesta o ţinu la cămin, plătind o vecină s-o îngrijească după orele de program. Pe atunci, ocazional petrecea unele seri împreună cu fetiţa. Muncea însă din greu, iar solicitările nocturne de sondare a unor potenţiali clienţi reprezentau ceva obişnuit. Absenţa legăturilor cu fiica lui îl ajuta s-o uite mai uşor în serile când prietenii îl chemau pur şi simplu pentru a trage un chefuleţ. Îşi repeta permanent că, de fapt, fata căpăta o educaţie mai bună decât dacă ar fi trăit maică-sa, iar el „plătea îndeajuns” pentru asta. Când Julia Marie întrebă de ce nu avea „o mămică” aşa cum aveau ceilalţi copii, bărbatul decise ca pentru binele ei (aşa se autoconvinsese) să-i ofere o versiune personală asupra adevărului.

Descoperi însă că fata cunoştea deja realitatea. Unii copii îşi auziseră părinţii discutând şi o împroşcaseră cu batjocuri. Toate acestea erau tăinuite în inima ei. Se dovedi instabilă, avea pete pe faţă şi se irita din orice: un copil nervos şi isteric – „ca mă-ta, fir-ai a dracu’!”, răcnea la ea Chanette când se îmbăta.

Nu izbuti niciodată să-şi depăşească tensiunile copilăriei, deşi se dezvoltă într-o fată frumoasă şi între 21 şi 25 de ani traversă o scurtă şi minunată perioadă. În 1973 se mărită cu un tânăr, Thompson, care însă nu reprezenta o pereche potrivită pentru ea. De altfel, Julia Marie era prea pesimistă şi fatalistă ca să aspire la mai bine. În 1982 născu un băiat, în 1984 o fată. Muri în 1988, aparent în urma unei histerectomii acute; de fapt, datorită crizei finale a unor nervi întinşi la maxim.

Thompson îşi mai păstră o vreme slujba, însă acum, scăpat de personalitatea puternică, activă, copleşitoare a nevestei sale, se retrase rapid dinaintea oricărei responsabilităţi. Îi lipsea capacitatea de-a aprecia avantajele dobândite în cincisprezece ani de serviciu în Corporaţia Atomotor. Tocmai urma să fie promovat în domeniul de activitate recomandat de psihologul „Constituţional” al firmei, când îşi schimbă atobilul pentru un flotor, renunţă la slujbă, îşi vându casa… şi deveni un Planiac.

Aşa se auto-intitulaseră în zilele glorioase şi lipsite de griji dinainte de începutul secolului douăzeci şi unu. Erau zburători,

indivizi care nu aveau un cămin, ci o locuinţă aeriană. Cât era ziua de lungă, zburau la altitudini între câteva sute de metri şi câţiva kilometri. Seara coborau lângă râuri şi pescuiau sau planau deasupra oceanelor şi reveneau pe uscat cu o recoltă ispititoare pentru fabricile de conserve. Urmăreau pârguirea roadelor. Formau noua pătură de culegători, secerători şi zilieri agricoli. Rămâneau în acelaşi loc o zi, o săptămână, dar rareori o lună. Nu doreau averi, doar atât cât s-o ducă de pe o zi pe alta.

În anul 2010 se estima că nouăsprezece milioane din cetăţenii Statelor Unite deveniseră Planiaci. Majoritatea celor rămaşi la casele lor erau şocaţi, iar economiştii preziseseră un dezastru agricol dacă nu se întreprindea nimic pentru coborârea populaţiei aeriene. În 2012, când, supus unor presiuni extraordinare, Congresul încercă să voteze o lege prin care zborurile se permiteau numai în decursul vacanţelor, era prea târziu, Puterea de vot a Planiciacilor îngrozi majoritatea legiuitorilor şi începând de atunci zburătorii – care trăseseră şi ei o spaimă considerabilă – deveniră o forţă politică ce nu putea fi neglijată.

Odată cu scurgerea anilor, relaţiile dintre zburători şi locuitorii solului, dintotdeauna încordate, deveniră tot mai acute. Treptat, lumea se împărţi în două tabere. Unii cumpărară flotoare şi se alăturară nomazilor văzduhului. Alţii, recunoscând în mod vag pericolul şi împinşi de un fel de sentiment moral, coborâră din ceruri.

Printre aceştia din urmă se găsea un vechi combatant pe nume William Thompson, fiul său, Pinkey, şi fiica sa, Christina. Pinkey Thompson nu se însură niciodată, aşa încât n-a fost decât un • mediu, o „ambianţă” antropologică pusă pe rele, un iritant pe epiderma timpului. Existând, influenţa pe cei cu care intra în contact. Tot ceea ce căpătase genetic, înainte de-a reteza legătura trupească cu mama lui, se manifesta în mod indirect. Mulţi ani aveau să treacă până ce psihologii să dovedească faptul că grijile bărbaţilor pot afecta pruncul. Totuşi, Pinkey n-a avut copii.

Când Christina Thompson coborî din cerul albastru, bunica ei, Marie Chanette era moartă de şaizeci şi unu de ani. Undele emoţionale ale morţii sale ajunseseră deci în alt secol. Trupul încordat al mamei o azvârlise pe Christina în lume în cea de-a opta lună a sarcinii. Preferabilă ar fi fost luna a şaptea. În

decursul celei de-a opta luni, în făt se desfăşoară anumite procese care nu trebuie tulburate.

La Christina procesele respective fuseseră tulburate. Era o fetiţă tăcută şi atentă, care izbucnea în lacrimi pe neaşteptate, iar în copilărie constitui o adevărată problemă pentru tată şi frate. Aflase întâmplător cum îi murise bunica.

Ceea ce nu ştia era că noua psihologie stabilise deja că indivizii pot fi afectaţi de evenimente din trecutul îndepărtat al continuumului protoplasmatic ce trecuse de la mamă la fiică din momentul diviziunii primei celule. Fără tragere de inimă, Christina îşi găsi o slujbă şi la douăzeci şi opt de ani se mărită cu fiul unul ex-Planiac. Cel trei copii, născuţi la intervale scurte, au fost demoralizaţi de nesfârşitele planuri ale părinţilor săraci şi permanent obsedaţi de-a economisi bani ca să poată cumpăra un flotor şi să abandoneze pentru totdeauna greutăţile vieţii pe sol. Doi dintre ei împărtăşeau visele părinţilor, însă mijlociul, o fată, reacţiona violent faţă de ceea ce ajunsese să considere drept o atitudine ineficientă. Până şi discuţiile celorlalţi îi provocau nelinişte şi nesiguranţă.

Părerile ei fiind descoperite, fata deveni nepopulară, dar învăţă să manifeste un fals entuziasm faţă de aventură. Fugi de acasă la optsprezece ani, în ajunul primei călătorii în flotorul obţinut cu atâtea sacrificii.

Încercă vreo câteva slujbe şi la douăzeci şi unu de ani ajunse funcţionară într-o micuţă companie de transport aerian. Micuţă! Pe lângă salariul ei, de-abia asigura existenţa celor doi proprietari, tată şi fiu. Când la douăzeci şi doi de ani se mărită cu Garry Lane, fiul, părea o căsătorie jalnică chiar şi în ochii ei disperaţi. Se luaseră însă din dragoste şi, neaşteptat, afacerile începură să prospere.

Faptul nu constituia chiar o surpriză – Garry Lane era o adevărată personalitate. Impresiona orice interlocutor. Angajamentele se înmulţiră şi în curând familia se mută într-o vilă luxoasă. Avură doi copii, Betty şi Jack. Dar ceea ce-i îngrijora pe părinţi erau tulburările majore de comportament ale ambilor copii. Angajară personal cu calificare specială, însă fără mare succes.

La douăzeci şi patru de ani, după ce i se explicase că instabilitatea ei nu-şi avea rădăcinile în propria copilărie, Betty

Lane a fost îndrumată de psihologul personal să se adreseze Societăţii Inter-Temporale pentru Corecţii Psihologice. A mers acolo. A urmat o investigare şi s-a apreciat că motivul îl reprezenta moartea Mariei Chanette.

— … asta, încheie glasul nevăzut, explică de ce te afli aici, în odaia de terapie. Mâine dimineaţă va fi necesar să te ucidem pentru a anula efectele morţii violente a Mariei Chanette. Asta-i tot.

Se lăsă liniştea; în mod limpede, explicaţiile se încheiaseră.

Timp de o oră, Cargill măsură în lung şi în lat camera, sporindu-şi treptat iritarea. Incredibil, dar în ciuda superiorităţii lor lăudăroase, Umbrele aveau să fie distruse chiar de una din ele. Aşa le trebuie, îşi spuse nervos bărbatul. Să pui la punct o situaţie unde victimele nici măcar nu se pot face auzite – cretinii şi imbecilii!

Cu o renăscută revoltă împotriva destinului său, reveni la explorarea apartamentului. Când intră în dormitor, Ann Reece tocmai se scula de pe podea. Îl văzu şi duse un deget la buze.

— Ş-ş-ş-ş! făcu ea.

Cargill clipi cu ochii umezi de fericire. Îi venea să se năpustească şi s-o strângă în braţe. De-abia se stăpâni să nu alerge spre aparatul care o adusese acolo, să-i înşface manetele şi să strige: „S-o ştergem de-aici!” Se stăpâni, deoarece trebuia să vadă dacă Ann îşi amintea de salvarea anterioară.

— De data asta să nu mai pierdem timpul, vorbi femeia. Şi-aşa e destul de rău c-a trebuit să vin de două ori.

De data asta… de două ori! Altceva nu dorea să mai ştie. Tăcut, revenindu-i încrederea în sine, Cargill apucă tubul. Clipi… şi totul se schimbă în jurul lui.

11

Se afla pe un drum prăfuit şi era întuneric. La câţiva metri mai încolo, aplecată peste transportor, Ann Reece manevră nişte butoane. Evident, îşi revenise mai repede decât el.

Ridică ochii şi rosti ironică:

— Bun, deci luăm totul de la început, domnule Cargill.

Tonul sarcastic îl făcu să neglijeze implicaţiile frazei. Apoi se simţi cuprins de ameţeală şi-şi aminti că pe la aceeaşi oră şi poate chiar în aceeaşi zi, evadase fugind prin tufişuri. Chiar în momentul acela, la vreun kilometru depărtare, Lela şi tatăl ei coborau lângă un lac, iar peste câteva momente fata urma să-l ia prizonier pe Morton Cargill numărul unu. Simţi imboldul de-a evada din nou pentru a urmări captura celuilalt Morton Cargill. Scutură din cap, alungând ispita. Pericolul în care se afla nu-i permitea excursii de plăcere.

Ann Reece ridică transportorul şi se adresă cuiva dinapoia lui Cargill:

— Gata, Lauer, poţi să-l duci înapoi lui Grannis.

Un tânăr trecu, pe lângă Cargill. În penumbră era aproape imposibil să-l distingă. Mormăi posac:

— Nu-nţeleg de ce să-l dăm înapoi. Noi n-avem aşa ceva.

Femeia îi îndesă aparatul în mâini şi-l trase de braţ, în afara razei auditive a căpitanului. Acesta le putea zări doar siluetele. Gesticulau furioşi. În cele din urmă se păru că Lauer cedase, deoarece aşeză aparatul pe umăr şi se îndepărtă. Ann reveni la Cargill.

— Aşteptăm aici, îi spuse, şi de data asta ar fi bine să nu mai încerci să fugi. Dacă intenţionează ceva, înţepaţi-l, adăugă ea în direcţia lizierei.

Cargill auzise indivizii dinapoia lui, dar nu-i privise şi nici nu intenţiona, îl interesa mai mult cearta dintre Ann şi Lauer. Poate că unii Interi nu erau mulţumiţi de Grannis. Se întrebă într-o doară dacă n-ar fi fost în stare să pregătească terenul pentru o altă revoluţie.

Minutele se scurgeau. Într-un tufiş apropiat o pasăre de noapte ţistui sfâşiind liniştea profundă. În depărtare, un coiot urlă a jale. Bărbatul simţi deodată un curent de aer de parcă o pasăre uriaşă trecuse deasupra lui pe aripi tăcute. Alături, lanterna Annei Reece se aprinse. Femeia o înălţă spre cer, o mişcă în gesturi largi, apoi se întoarse către Cargill.

— Peste câteva clipe, rosti ea, va coborî un volor. Nu spui niciun cuvânt; te urci şi mergi în spate, cât mai departe de piloţi. Pe un ton scăzut, adăugă: Aviaţia doreşte să pună mâna pe tine. Vor să te întrebe despre bătăliile aeriene ale secolului douăzeci. Dar nu te pot avea până n-ai fost instruit.

Cargill, care fusese ofiţer de infanterie, păstră o tăcere discretă.

— Ş-ş-ş, şuieră în mod inutil Ann, vin!

Nava care cobora deasupra copacilor, îndreptându-se spre ei, nu era un flotor. Avea aripile răsfrânte îndărăt şi un fuselaj lung din metal. Era construită probabil din super-aliaje, deoarece trecând printre arborii de pe marginile drumului îngust rupse unul cu o uşurinţă mai mult decât impresionantă, cu un vuiet asurzitor. Răbufni o pală de curent, apoi volorul se opri şi-i pironi cu o rază strălucitoare. O uşă se deschise. Cargill alergă într-acolo, simţind-o pe femeie înapoia lui. Intrarea se afla mai sus decât apreciase şi trebui să se caţere. Trecând pe lângă un bărbat în uniformă, care venea către el, bâjbâi pe intervalul întunecat dintre fotolii şi în cele din urmă se afundă în ultimul loc.

— Trage-mă! o auzi pe Ann Reece.

Individul în uniformă rosti ceva neinteligibil pentru Cargill, deşi cu subînţeles străvechi.

— Dă-mi drumul la mână! se răsti Ann. Pot şi singură, mulţumesc foarte mult.

Bărbatul râse, apoi spuse:

— Ăla-i marele om?

Cargill nu mai auzi nimic. Nava se mişcă încetişor la început, apoi cu o acceleraţie ce nu mai lăsa dubii asupra diferenţei faţă de flotoarele lente care – după cum prea bine ştia acum – erau practic imobile noaptea.

Urca abrupt, asemenea unui avion, Iar viteza dezvoltată după un minut era impresionantă. Cargill nu-şi amintea să fi zburat vreodată atât de rapid. În aceste circumstanţe, planul lui părea

tot mai puţin posibil. Constructorii unor asemenea vehicule deţineau tehnici avansate şi n-aveau să se lase dirijaţi de un om din secolul douăzeci. Probabil i se urcase la cap micul său succes cu Planiacii. Se ridicase contra unor indivizi care de fapt plănuiau un atac împotriva misterioaselor Umbre.

Auto-învinuirile nu sfârşiră decât când îşi aminti că indivizii respectivi îl considerau important. Nu le putea respinge în totalitate opinia. Simplul fapt că credeau în importanţa lui avea să-i ofere contacte în mod normal inaccesibile unei persoane pătrunsă într-un nou mediu.

Avea să afle ce credeau ei. Grupurile minoritare urmau să-i ia în consideraţie prezenţa. Unele planuri puteau fi modificate pe baza spuselor sale.

Pentru el era vital să priceapă cât mai repede întreaga situaţie a Interilor, ca să-şi poată definitiva planurile personale. Posibilităţile îl încântau. Reveni cu atenţia asupra zborului. Se aştepta să ia sfârşit dintr-o clipă în alta, totuşi minutele continuau să treacă şi ei goneau cu aceeaşi viteză.

Era conştient că Ann Reece se aşezase cu câteva scaune mai în faţă, dar nu avea chef să i se alăture. Trecu o oră.

Oraşul se ivi pe neaşteptate în depărtare. Imense globuri strălucitoare pluteau pe cer, scăldând într-o lumină vie clădirile de dedesubt. Ann veni lângă el, însă Cargill o ignoră.

Era un oraş al zgârie-norilor, care sclipeau în depărtare cu scântei efervescente, schimbătoare. Sticloasă, opalescenţa translucidă a clădirilor strălucea blând. Prima senzaţie de înstrăinare trecu. Cargill privea oraşul, cu pulsul iuţit de încordare.

De alături, Ann rosti încetişor:

— După douăzeci de ani, eşti prima persoană din exterior care vede capitala.

Bărbatul o privi întrebător:

— În teritoriul Interilor nu este permis accesul străinilor?

Femeia clătină din cap.

— Asta-i capitala, spuse ea: Conţine toate secretele noastre. Nu ne putem permite să riscăm. De douăzeci de ani, toţi Interii noi, Interii care n-au absolvit testele Umbrelor, sunt trimişi în alte oraşe. De atunci nu s-a permis intrarea niciunei Umbre, nici chiar a lui Grannis.

— Cum le puteţi opri? întrebă Cargill. Îşi amintea înaintarea lui Grannis prin perdeaua de foc expediată de el din flotor.

— Nu sunt chiar atât de invulnerabile pe cât ne place să credem, răspunse îndârjită femeia. Am descoperit că dacă concentrezi suficient foc asupra lor fug precum oamenii. Făcu un gest neclar în penumbra volorului şi continuă: Oricum, nu le permitem să pătrundă în teritoriul nostru. În privinţa asta, suntem foarte stricţi. Fără permisiune, nimeni nu poate intra în regiunile controlate de noi, iar cei care capătă permisiunea sunt mai întâi percheziţionaţi din creştet până-n tălpi.

— Ce suprafaţă din continent controlaţi?

— Cam un sfert.

Cargill încuviinţă din cap. Îşi aminti multele ocazii când, Lela schimbase direcţia, spunând: „Ăsta-i teritoriul Interilor. Nu intrăm acolo”. Încuviinţă încă odată, mai mult pentru sine. Planiacii descoperiseră, probabil prin experienţă personală, că regiunea respectivă era periculoasă.

— Şi unde-i Oraşul Umbrelor? întrebă el.

— Ah, în Munţii Stâncoşi. E o adevărată fortăreaţă; clădit din stâncile unui munte aproape inaccesibil şi protejat de un câmp energetic. Poate fi atacat numai din văzduh.

Ajunseseră acum deasupra capitalei. Cargill întrezări câteva magazine scânteietoare. Treptat, străzile de dedesubt se transformară într-o zonă rezidenţială. Volorul începu să coboare. Se îndrepta către o pajişte largă, ce părea să facă parte dintr-o mai întinsă proprietate particulară. În depărtare se zărea ceva asemănător unui gard din piatră. Printre copaci se ridica o clădire impunătoare.

— Casa mea, spuse femeia.

Cargill o privi surprins. Apoi examina construcţia şi fluieră încetişor. Tot timpul crezuse că Ann Reece era doar un agent mărunt, o rotiţă neînsemnată a conspiraţiei.

Coborî din volor cu ochii aţintiţi asupra casei. Era o vilă mare şi frumoasă, clădită din piatră, cu turnuri şi turnuleţe care, aidoma unui castel de vis, se pierdeau în penumbra înălţimilor. Ferestrele erau înalte şi arcuite, iar intrarea gigantică avea acelaşi aspect. Într-acolo ducea o scară lată, cu trepte albe. O clădire cu totul deosebită, se gândi Cargill trăgându-şi răsuflarea. În Los Angelesul anului 1954 ar fi costat trei-patru sute de mii de dolari.

Sui treptele gânditor. Era evident că pătrunsese în elita Interilor. Ann sună la uşă. După câteva clipe, apăru un bărbat în vârstă.

— Bun-sosit acasă, domnişoară Reece, rosti el.

— Mulţumesc, Granger, îi răspunse femeia. Făcu semn lui Cargill s-o ia înainte şi porniră tăcuţi de-a lungul unui coridor puternic luminat, până ajunseră înaintea altei uşi.

Odaia în care intrară era largă şi luxos mobilată. Pe peretele opus intrării câteva glasvanduri dădeau spre o terasă. Fără ezitare, se îndreptă într-acolo şi spre surprinderea lui găsi unul deschis.

Intenţionase să arunce doar o privire afară, să desluşească ceva din împrejurimi. Cele zărite îl fascinară. Pentru întâia dată vedea oraşul de la nivelul solului. Când sosise, volorul îi lăsase chiar la uşă şi nu putuse examina cu atenţie globurile uriaşe de lumină ce pluteau deasupra. Văzute din zbor, păruseră staţionare. Acum îşi dădea seama că se mişcau precum stelele pe orbitele lor. Îşi contopeau razele aidoma unor sori miniaturali peste metropolă şi se urmăreau într-un cerc gigantic.

Întoarse spatele spectacolului. Revenind în odaie, simţi cât era de obosit. Nu mai dormise de foarte multe ore, începând din ziua petrecută alături de Lela ce fusese urmată de lunga noapte a asediului flotorului. Alternaseră momentele de spaimă, de disperare şi de furie… toate epuizante. Iar acela fusese doar începutul. În închisoarea Umbrelor înfruntase mult timp tensiunea prelungită, cauzată de ameninţarea morţii pentru o terapie aberantă. Salvarea venită din partea Annei Reece îl eliberase de o spaimă, însă eforturile fizice nu conteniseră. Şi astfel, pentru încă două ore, puterile continuaseră să i se destrame.

Văzu că femeia îl privea atentă. După o clipă, ea rosti pe un ton normal:

— Să-ţi comand ceva de mâncare şi după aceea poţi merge la culcare. Cred că simţi nevoia.

Bărbatul nu era flămând, însă îşi aminti că de douăzeci şi patru de ore nu pusese nimic în gură şi poate era mai bine să mănânce. Când Ann se întoarse, Cargill îşi aminti ceva:

— Voiam să te-ntreb… începu el. Ce-ai făcut după prima mea evadare?

— L-am anunţat pe Grannis, bineînţeles. După vreo jumătate de oră a avut loc o deplasare temporală şi am mai făcut odată treaba.

— După… o jumătate… de oră?

O privi mai surprins decât ar fi vrut să recunoască. Bănuielile lui asupra procesului de manipulare a timpului fuseseră vagi. Brusc îl percepea ca afectând un singur individ. Pentru Ann, lunile acelea nu existaseră. Pentru ea, evenimentele se derulau în continuarea primei nopţi. Cei care operau în fluxul timpului deţineau într-adevăr puteri deosebite asupra curgerii sale.

Se părea că pe femeie n-o interesa ce se petrecuse cu el în tot acest răstimp. Părăsise odaia.

Cargill fu servit cu o friptură zdravănă, bine făcută, cartofi fierţi şi ca desert un măr copt. Mâncă totul cu o hotărâre şi concentrare ce-i aminteau de prima sa masă pe flotorul lui Bouvy. Imaginea Lelei îl străbătu ca un fior. Apoi, când ridică pe neaşteptate ochii şi văzu că Ann îl privea amuzată, se simţi, iritat. Între timp femeia îşi schimbase ţinuta. În locul fustei scurte purta un capot lung, de un albastru asortat la culoarea ochilor. În acelaşi timp o întinerea. Avea chipul uşor arogant, cu o expresie gânditoare. Buzele îi erau frumoase, bine conturate şi se purta cu multă siguranţă.

— Ce-s toate astea? întrebă Cargill, în ce scop vreţi să mă instruiţi?

Expresia femeii se modifică. Privirea îi deveni hotărâtă şi buzele se strânseră. Totuşi vocea păstra ceva din umorul ei anterior.

— Tu eşti personajul-cheie, îi răspunse. Fără tine nu poate începe războiul.

— Mor de-ncântare, comentă Cargill tăios. Mă faceţi general?

— Nu tocmai. Ann se întrerupse, apoi izbucni: Suntem sătui de lumea oribilă pe care ne-au creat-o Umbrele. Glasul ei își pierduse indiferenţa. Devenise dur şi mânios. Imaginează-ţi, să schimbi trecutul pentru ca oamenii să devină tot mai civilizaţi, să-și depășească nevrozele şi toate aiurelile alea. E-mpotriva raţiunii, împotriva… religiei.

— Religie? tresări Cargill, amintindu-şi propriile speculaţii. Crezi în suflet?

— Dumnezeu există în toţi.

Cargill mai auzise expresia aceea.

— Oamenii zic asta mereu, comentă el, dar după aceea acţionează de parcă n-ar crede în ce au spus. **Pentru o clipă, să presupunem că ar fi adevărat.**

— Bineînţeles că-i adevărat, ripostă ea nervoasă. Ce vrei să spui prin „să presupunem”?

— Păi... să presupunem că este un fapt ştiinţific.

Ann tăcu. Pe chip îi apăru o expresie de prudenţă. Bărbatul o mai întâlnise. O văzuse în ochii preotului companiei sale și pe feţele altora, ori de câte ori se insista prea mult asupra subiectului credinţei lor.

— Ştiinţific? repetă ea dispreţuitoare.

Cargill începu să râdă. Nu se putea abţine. Vila era ticsită de echipament „ştiinţific”. El însuţi fusese salvat cu ajutorul unor aparate ce-l impresionaseră profund, deşi provenea dintr-o societate orientată spre ştiinţă. Acum însă greşise aplicând termenul unei zone interzise.

Se strădui să-ţi oprească hohotele și continuă:

— În mod sincer, încep să bănuiesc că sunt singura persoană care crede cu adevărat într-o posibilă existenţă a sufletului. Şi poate că mi-l imaginez mai minunat decât aceia care trăncănesc pe seama termenului și a ideii de suflet. La început, m-am gândit că ar putea fi un câmp energetic în continuumul spaţio-temporal, dar ipoteza asta neglijează vârsta uriaşă a universului material. Modul în care am fost deplasat de colo-colo face din timp un factor surprinzător de neînsemnat. Pe baza vârstei estimate a universului ar fi simplu să acoperi de ridicol toate religiile, însă nu asta doresc să fac. Sunt de acord că nu iese fum fără foc, totuşi cele desluşite până acum nu reprezintă decât o întrezărire superficială a adevărului. Tu ce crezi?

— Nu doresc să discut problema, domnule Cargill. Tonul era sec. Speculaţiile tale copilăreşti nu sunt tocmai o insultă, deoarece pari sincer, dar ele ignoră o mie de ani de gândire religioasă.

— Vrei să spui, o întrerupse bărbatul, zece mii de ani de eforturi de-a împiedica gândirea, de credinţă încurajată tocmai de o asemenea atitudine – fără examinare atentă a ceea ce ar putea, de fapt, să existe acolo. Ei bine, o să examinez eu, și-o să vă ţin la curent.

Ann Reece surâse neîncrezătoare:

— N-o să ai timp de speculaţii. O să fii prea ocupat să ne ajuţi să schimbăm lumea.

Cargill o scrută cu ochi mijiţi. Îl irita peste măsură faptul că era privit ca un pion în planurile altor persoane.

— Lumea asta a voastră, spuse el, include și dreptate pentru fiecare om în parte?

Buzele femeii se subţiară, devenind o linie.

— Există o singură cale prin care lumea se poate schimba, vorbi ea apăsat. Trebuie să scăpăm de Umbre, şi să-i obligăm pe Planiaci să coboare din văzduh şi să ducă o viaţă utilă. După aceea, nu va trece mult și planeta va fremăta iarăşi de industrie și tot ceea ce merită în viaţă. Prin urmare, dreptatea va include întotdeauna munca susţinută.

În mod deliberat, Cargill privi împrejurul camerei luxos mobilate.

— Şi pentru tine? întrebă el.

Probabil că Ann înţelesese substratul, deoarece roși.

— Ideea ta, că bogaţii n-au muncit pentru averile lor. Nu-i deloc adevărată.

Desigur, în esenţă avea dreptate. Totuşi se simţea prea înverşunat ca să fie impresionat de viziunea ei.

— Şi care-i locul meu în toate astea? Ce fel de educaţie, o să primesc?

12

Ann Reece se relaxa. Privirea amuzată îi reveni pe chip. Cu ironie apăsată rosti:

— Unu ori unu ori unu ori zero face un milion. Cam asta-i matematica implicată în educaţia ta. Mai vrei să ştii ceva?

— Lua-te-ar dracu! explodă Cargill. Sări în picioare şi se aplecă spre ea peste masă. Dacă vreţi să cooperez ar fi bine să-ncepeţi să-mi spuneţi faptele. A cui a fost ideea să mă folosiţi în planul vostru împotriva Oraşului Umbrelor?

— A lui Grannis.

Răspunsul îl lăsă cu gura căscată.

— Cum se explică, întrebă în cele din urmă, că faceţi jocul unei Umbre trădătoare?

— Nu-i facem jocul, răspunse calmă femeia. Ea îl face pe-al nostru. Este de acord cu noi. Crede că deţinem răspunsul la problemele acestei epoci.

— Proştilor! şuieră Cargill. Nu sunteţi decât nişte copilaşi legaţi la…

Se opri brusc. Atenţie, se gândi. Nu era momentul să dezvăluie că ştia de duplicitatea lui Grannis. Se aşeză încet înapoi în scaun şi o privi preocupat pe Ann.

— După ce mănânci, vorbi ea, te conduc în dormitor. Pari obosit. Sarcasmul din glas era evident.

Rămas singur în dormitor, bărbatul începu să-l cerceteze atent. Pereţii erau zugrăviţi în diferite nuanţe de verde, contrastând puternic cu albul patului şi al mobilierului.

Privind pe fereastră, constată surprins că se află la etaj. Deoarece nu urcase nicio treaptă, bănui că vila era construită pe o pantă. Aprecie distanţa până la sol şi se încruntă. Şapte metri este o înălţime destul de mare chiar şi pentru un bărbat puternic şi agil. Deşi nu era foarte important. Se îndoia că avea să ajungă prea departe dacă va încerca să evadeze prin fereastră. Intuia că rezolvarea situaţiei trebuia abordată la un alt nivel.

Reveni în mijlocul camerei şi începu să se dezbrace. Era obosit

şi adormi aproape imediat.

În timpul somnului i se păru că aude o voce care-l îndemna la acţiune. Vorbea despre Oraşul Umbrelor şi despre necesitatea de-a nărui piramida de protecţie.

„Răsuceşte întrerupătorul”, comanda vocea. „Semnalul de acţiune va fi… va fi…”

Nu mai auzi. Glasul şi ecourile sale dispărură într-un abis de timp şi spaţiu, îşi dădu seama că în dormitor se aflau Ann Recce şi un bărbat.

— Acum e complet? întrebă necunoscutul.

— Complet, încuviinţă Ann.

Cei doi ieşiră.

Cargill aşteptă, deşi nu ştia ce anume. Cele întâmplate nu-l mulţumeau. Avea senzaţia ciudată că din miezul fiinţei sale fusese tulburat ceva fundamental. „De vină sunt toate gândurile alea despre realitate”, îşi spuse. „Cu toate că… atunci ar fi trebuit să mă simt liniştit”.

Pe interiorul pleoapelor sale pluti un model geometric. Consta din mal multe porţiuni negre şi aproape instantaneu se simţi deprimat. Interesant era că ştia ce reprezenta modelul. Era o cută a continuumului temporal. Se modifica aproape imperceptibil chiar în vreme ce-l privea concentrat. Nenumărate linii, precum firele unei ţesături, păreau că se deşiră şi încerca sentimentul neliniştitor al unei încordări până aproape de limita de rupere. Încremeni intr-un echilibru fragil şi periculos.

Imaginea din minte se schimbă şi deveni o scenă. Se afla pe o înălţime; privea un lac ce sclipea cu o fosforescenţă radioactivă. Dincolo de apa albastră şi scânteietoare, până la orizont se întindea pustiul. Fără să aibă habar de unde căpătase informaţia, Cargill ştia că lacul era o formă de viaţă avortată, abandonată cu miliarde de ani în urmă.

Cel puţin tot atât de interesantă în privinţa preştiinţei sale era convingerea că lacul reprezenta un experiment pe care-l începuse şi părăsise chiar el. Ignorat, lacul îşi continuase „viaţa” menţinându-se aproape întreaga perioadă a existenţei universului material. În momentul acela se afla în legătură cu o altă viaţă-avortată, de pe planeta unei stele îndepărtate. Comunicaţia dintre ele era de fapt un proces de regenerare, în cadrul căruia fiecare furniza celeilalte elementele energetice

esenţiale pentru supravieţuire. Relaţia extrem de complexă prezenta multe trăsături specifice iubirii.

Cargill privi o vreme lacul, comută pe telepatie şi – fără niciun efort – traversă vidul spre locul unde exista cealaltă entitate. Acolo găsi munţi stâncoşi şi un sol cafeniu lipsit de floră; în vârful unui munte exista o statuie gigantică. Avea culoarea neagră, parcă de moarte, şi nu semăna cu nimic omenesc. Cargill ştia însă că reprezenta o încercare a formei, o strădanie de a obţine viaţă la un nivel superior lacului.

Până atunci nu se gândise la existenţa vieţii în mişcare. El însuşi nu se mişca, în sensul propriu al cuvântului. Spaţiul nu exista decât ceea ce vizualiza Cargill, iar timpul era înglobat doar în lac şi în statuie. Fusese un proces creator, absolut extraordinar. Imaginând spaţiul şi concepându-l sub forma a două unde, una înaltă şi cealaltă joasă (în felul acesta determinând fluxurile energetice), impunea o încetinire a energiei până în momentul când aceasta căpăta aparenţa materiei, amăgind lacul şi statuia să creadă că **erau** ceva şi **deţineau** ceva. După aceea, luptau disperare să menţină iluzia. Consumau atât de multă „energie” proprie încât nu mai aveau „timp” să examineze altă realitate.

Scena începu să se destrame. Ar fi dorit să mai rămână acolo, dar înţelesese că imaginile reprezentau contactul întâmplător cu o memorie străveche, important doar prin faptul că fusese depăşită o anumită rigiditate a existenţei sale; pentru un moment fusese liber. Bănuia, fără să aibă vreun indiciu, că aveau să existe milioane de scene asemănătoare… altundeva.

Avu după aceea impresia că revenise în pat şi era gata să se cufunde într-un somn călduţ şi tihnit când pricepu: Încă nu era complet. Rămăsese senzaţia de dezechilibru. Văzu din nou modelul geometric şi părea mai puţin primejdios – firele nu se mai scămoşau şi ţesătura căpătase consistenţă. Atât doar că se mişca.

Pe când o privea, se legănă şi undui de parcă ar fi fost pipăită de mâini nevăzute.

Primele senzaţii concrete, deşi trecătoare, au fost răcoarea cearşafurilor şi izul de spital. Se trezi ca dintr-un somn adânc, însă cu o totală conştiinţă de perfecţiune fizică aproape incredibilă. Rămase nemişcat, cu ochii închişi, testând

simţământul acela neobişnuit – al bucuriei de-a fi viu. Era fericit că putea fi, aşa.

Ştia, fără să se gândească în mod special, că nu se afla în dormitorul din vila Annei. Ultimele evenimente. Păreau îndepărtate, deşi nu chiar aşa distanţate cum fuseseră cu câteva minute în urmă… când zărise lacul. Atunci ajunsese cu adevărat foarte departe. Acum însă… Nu se putea hotărî.

Tocmai reflecta asupra deosebirilor când auzi glasul unei femei:

— Cât mal durează?

Nu era vocea Annei Reece şi de aceea rămase cu ochii închişi.

Răsunară paşi, apoi un glas plăcut, baritonal, răspunse:

— O să te chem când sê va trezi. La urma urmei, am profitat de o ocazie. Totul trebuia făcut spontan, fără un plan preliminar.

— Controlul nostru asupra timpului n-ar fi trebuit să ne ajute să rezolvăm problema mai bine? replică femeia caustică.

— Nu putem controla dincolo de a doua cută. Prăpastia dintre prezentul nostru, anul 7301, şi secolul douăzeci şi patru este atât de uriaşă încât…

Femeia îl întrerupse.

— Cunosc argumentele. Anunţă-mă imediat cum îşi revine. Cargill crezu că necunoscuta plecase, şi întredeschise ochii. Îi închise imediat, totuşi reuşise să vadă o femeie sumar înveşmântată, oprindu-se în uşă pentru o ultimă privire îndărăt. Avu impresia că purta un fel de togă petrecută peste umăr.

— Nu sunt tocmai liniştită, rosti ea. Am impresia că lucrurile ne-au scăpat cumva de sub control.

— Doamnă, senzaţia aceasta va mai continua destul timp.

În clipa aceea, Cargill redeschise ochii, privind precaut pe sub gene. Femeia era îmbrăcată cu un sutien, oarecum asemănător costumelor de baie din anii 1950, iar şortul bleumarin completa ţinuta de plajă, sau cel puţin sugera un climat subtropical. Pe umărul drept se încheia o togă dintr-o plasă metalică aurie ce cobora până la glezne. Părul negru lucea în reflexe albăstrii şi încadra o figură cu pometi înalţi şi ochi adânciţi în orbite. Nu era un chip de o frumuseţe deosebită, însă avea o distincţie aristocratică. Reflecta mândria neamului, a familiei şi rangului.

În acelaşi moment, Cargill zări, cu coada ochiului, un bărbat cu păr grizonat care-l fixa cu o expresie stupefiată. Simţi cumva că

trebuia să se prefacă inconştient până pleca femeia. Fu gata să suspine resemnat, dar se reţinu la timp şi închise pleoapele. Necunoscuta alesese tocmai momentul acela pentru a părăsi odaia; când trase iarăşi cu ochiul, ea ieşea fără să mai privească îndărăt.

Individul grizonat închise. Încetişor uşa şi se apropie de patul înalt. Îl examină atent pe Cargill şi, aparent satisfăcut de cele văzute, rosti zâmbind înţelegător:

— Mă numesc Lan Bruch şi vreau să te asigur că te găseşti în afara oricărui pericol. În curând vei căpăta răspuns la orice nedumerire,

Răsuci nişte butoane ale unei cutiuţe de pe noptieră. Imediat, nerăbdarea lui Cargill fu înlocuită de o letargie plăcută. Căscă şi închise ochii.

Când se trezi, senzaţia de bine părea chiar mai pronunţată decât prima dată. O însoţea imboldul ciudat de-a acţiona imediat; sări direct peste tăblia de la picioarele patului şi ateriză în mijlocul odăii cu echilibrul şi graţia unui acrobat. Săritura îl uimi. Se gândise pentru o clipă că i-ar place s-o facă şi, instantaneu, gândul fusese convertit în mişcare.

Coborî privirea. Era dezbrăcat, dar trupul bronzat şi musculos pe care-l vedea nu putea fi al lui. Lângă dormitor exista o cameră de baie. Intră acolo şi-şi cercetă chipul în oglindă. La început decise că nu-i aparţinea. Apoi... nu mai putea fi sigur. Într-adevăr, părea mai tânăr, mai senin, faţa care-l privea semăna cu aceea din fotografiile lui vechi.

Făcu rapid duş, nu pe de-a întregul nemulţumit şi doar puţin curios în legătură cu ce i se întâmplase. Privi în jur, căutând unelte pentru bărbierit, însă negăsindu-le ştiu dintr-odată că nu mai trebuia să se radă şi încercă senzaţia stranie de-a fi uitat cum anume se executa bărbieritul. Ideea îl surprinse, totuşi fusese asigurat că urma să primească explicaţiile necesare.

Când ieşi din baie, prin uşa holului intră Bruch. Ţinea în mână un fel de togă pe care o întinse lui Cargill. Acesta o examină curios. Apoi, deoarece era foarte simplă, o îmbrăcă. În jurul taliei se strângea un şnur elegant, mulând-o pe trup. Revenind din camera de baie – unde se îmbrăcase – îl găsi pe Lan Bruch aşezat la o măsuţă lângă una din ferestre, acoperită până atunci de draperie. Ba chiar atât de iscusit acoperită, încât Cargill nici nu-şi

dăduse seama de existenţa ei. Porni într-acolo cu noul său mers, plin de vitalitate şi imediat se opri uluit. Fereastra scânteia în razele soarelui, dar de jur împrejur se înălţau piscuri muntoase. Sub o pătură de nori putea distinge formele unor clădiri.

— Stai jos, vorbi Bruch dinapoia lui. Mănâncă ceva. Admiră peisajul.

Cargill se întoarse cu mişcări de automat. Ca prin farmec, masa era servită. Farfurii aburinde acopereau tăblia sclipitoare. Două ceşti erau pline cu un lichid asemănător cafelei.. Bolul cu frişcă, zaharniţa, toată vesela obişnuită micului dejun confereau normalitate scenei. Cargill se aşeză, adulmecă fericit cafeaua şi-şi puse obişnuita linguriţă de frişcă.

În faţa lui, Bruch rosti:

— Ca prim răspuns, nu suntem în Oraşul Umbrelor. Te găseşti în Merlic, capitala Merlicii. Anul este 7301. Ai fost adus aici pentru că avem nevoie de ajutorul şi cooperarea ta. După ce vei înţelege situaţia, vei fi dus înapoi în capitala Interilor şi evenimentele îşi vor urma cursul, cu excepţia faptului că noi sperăm să înţelegi că triumful Interilor asupra Umbrelor este absolut necesar.

Ridică palma oprind întrebările lui Cargill.

— Aşteaptă! Întâi lasă-mă pe mine să vorbesc. Ceea ce au început Umbrele, prin secolul douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei, a avut mai multe implicaţii decât au crezut ele. Ca rezultat al activităţii lor, o civilizaţie care în mod normal n-ar fi existat a devenit parţial reală, fără să ajungă vreodată complet reală. Vezi oraşul de jos…? Arătă spre norii de afară. Încă nu există în mod real. Dacă ai coborî dedesubt, ai constata că ajungi, literalmente vorbind, la marginea lumii.

Fiind mai real decât mine, probabil că te-ar şoca ceea ce-ai găsi. Eu îmi accept existenţa provizorie, dar sunt foarte hotărât s-o transform în realitate. Mă vei întreba cum se poate aşa ceva? N-o să intru în explicarea tuturor legilor care guvernează timpul. Ele sunt foarte complexe şi pentru a le înţelege este necesară o lungă perioadă de studiu…

Cargill îl dezaproba în tăcere. Indiferent care i-ar fi fost valoarea, experienţa lui cu lacul şi statuia îi oferise o înţelegere a timpului, deloc complicată. Totul era să asiguri energiei vitale un punct de sprijin şi, imediat după ce reuşea să se menţină,

apărea timpul. Timpul însemna posesiune. Oferind energiei vitale universul material de care să se fixeze, timpul se crea, literal vorbind, în decursul procesului. Nu trebuia să-şi imagineze cât de rigidă putea fi posesia aceea. O trăise.

— Existenţa noastră este destul de solidă până la declanşarea războiului dintre Umbre şi Interi. Atunci apare o cută, sau eroare, sau neregulă în continuumul spaţio-temporal; dar dacă după punctul respectiv mai există ceva, nu mai ştim, deoarece noi nu avem acces acolo. Căpitane, trebuie să facem Merlica reală şi astfel să stabilim o realitate solidă pentru planetă, începând din secolul douăzeci şi patru şi până în prezent. Acest lucru se poate realiza numai dacă Interii câştigă războiul.

Cargill privi iarăşi pe fereastră, spre nori, piscurile munţilor şi oraşul abia vizibil. Clătină din cap şi se gândi: „E clar că deocamdată n-au niciun punct de sprijin”. Cu glas tare, spuse:

— Şi eu ce trebuie să fac pentru a asigura victoria Interilor?

Atunci se petrecu un lucru straniu. Vedea buzele lui Lan Bruch mişcându-se când bărbatul îi răspunse. Dar nu auzi nimic. Se aplecă înainte, încordându-şi atenţia. Scena din faţa ochilor lui se destrăma. Masa, odaia, chiar Bruch păreau că se transformă într-o pâclă care tremura şi se răsucea... întunecându-se. Apoi o străfulgerare şi totul dispăru.

Era înapoi în pat. Numai că acum ştia că revenise în casa Annei. Trezindu-se brusc, înregistră simultan trei lucruri: era în toiul zilei, era **într-adevăr** dormitorul Annei şi de undeva de deasupra capului său un glas rostea:

— Semnalul de acţiune va fi fraza: **„Mai vizitaţi-ne din când în când”.**

Se simţea derutat. Oare totul fusese un vis, o fantezie emisă de dispozitivul hipnotic utilizat de Ann? Îmbrăcându-se, reflectă asupra celor întâmplate. Episodul cu Melica fusese de-a dreptul tulburător. Îşi reaminti neliniştit prima impresie, aceea că faţa şi corpul nu-i aparţineau. „N-am fost în viitorul acela”, gândi. „Cineva a încercat să mă păcălească, îndrumându-mă pe o pistă falsă”.

Brusc, realitatea Merlicii, a lacului radioactiv şi a uriaşei statui negre părea mai puţin adevărată. Surâse cu amărăciune, Când începi să te întrebi cum poate arăta sufletul omenesc, e firesc în cele din urmă să ai vedenii. Totuşi...

Totuşi ezită să renunţe complet la ideea că, pentru un scurt interval de timp, destrămase iluzia lumii materiale şi privise scene la fel de stranii ca şi cele mai fanteziste năluciri închipuite de mintea omului. Îşi aminti străvechiul concept religios potrivit căruia Domnul există în toţi şi se întrebă: „Văzând lacul şi statuia, am făcut oare parte din Dumnezeu?”. Nu păruse aşa. Crease cele două forme de viaţă, având în minte un scop, dar acel scop existase ca atare dintr-o „vreme” incredibil de îndepărtată. Poate că primise o misiune şi căpătase **carte blanche** pentru îndeplinirea ei. Misiunea era înconjurată de o senzaţie nedefinită de grabă şi disperare.

O ciocănitură puse capăt speculaţiilor sale. Deschise uşa. În faţa lui se afla Granger, majordomul, care rosti politicos:

— Domnişoara Reece vă anunţă că micul dejun se va servi peste zece minute.

Cargill intră în sufragerie, iritat de amintirea dispozitivului hipnotic folosit în timpul somnului de Ann Reece şi individul necunoscut. Îmbrăcată cu o rochie albă, vaporoasă, Ann îl aştepta aşezată la masă.

— Să nu crezi că genul ăla de hipnoză o să meargă la mine, se răsti la ea.

Femeia surâse superioară:

— Nu-i tocmai hipnoză. Tubul electronic dinăuntru, lucrează pe baza principiului menţionat aseară: unu ori unu etcetera face un milion, sau un miliard, sau atât cât a fost programat – în cazul de faţă, un milion. Când a fost pornit, în decursul nopţii, tubul a stabilit în creierul tău o structură ce nu poate fi anulată decât de alt tub, programat corespunzător.

Ridică din umeri şi continuă:

— Deci eşti instruit. Nu mai poţi comunica în niciun fel şi cu nimeni ceea ce ştii despre plan. Iar când vei auzi fraza-cheie, picioarele te vor purta până la piramida generatorului. Vei anula ecranul protector. Şi-o vei face la prima oră douăsprezece, ante sau post meridian, după recepţionarea semnalului.

— O clipă, interveni Cargill.

Ascultase cu un sentiment tot mai acut de irealitate. Acum încerca să smulgă măcar un crâmpei de victorie din faptele implacabile.

– În ce zi se va-ntâmpla? întrebă el apăsat.

— Nu cred că s-a stabilit data, răspunse calmă femeia. Probabil că structura întipărită în mintea ta este flexibilă. Oricum, eu n-am fost informată, considerându-se că m-ai putea obliga să ţi-o destăinui. Vei afla… atunci când se va întâmpla. Mai bine termină de mâncat. Peste o jumătate de oră vine să te ia un flotor al aviaţiei militare.

Cargill uitase de aviaţia militară și rămase impresionat. Oamenii, aceştia păreau hotărâţi. Evenimentele se succedau cu mare repeziciune.

13

Trebuia să existe ceva ce putea spune sau face pentru a se asigura că lucrurile decurgeau în favoarea lui, se gândi Cargill în aceeaşi dimineaţă pe când stătea printre piloţii volorului.

În mod cert, atacul nu putea fi lansat în următoarele două luni. De asta era sigur, Trăise ceva mai mult de două luni alături de Lela Bouvy şi ascultase emiţătorul din Oraşul Umbrelor până în ultimul moment.

Pentru o clipă însă, în prezenţa Annei Reece, uitase trecutul. N-avea să-l mai uite niciodată. Trăia într-un fel de paradox temporal şi, din câte aflase, paradoxul era chiar mai complex decât putea bănui sau închipui. Trebuia totuşi să se asigure că întârzierea aceea de două luni fusese reală. Era necesar ca evenimentele să-i urmeze voinţa.

Privi atent împrejur. Ziua era minunată. Nimic mai grozav decât să fii viu şi să stai pe o colină înverzită. Albul de vată ai norişorilor cumulus care pluteau leneşi pe bolta înaltă scotea în evidenţă azuriul cerului. Din când în când, o adiere mişca frunzele copacilor şi-i mângâia obrajii, aducând iz de fraged, în depărtare putea zări apa gălbuie şi leneşă a unui râu lat. Ţinutul dintre el şi râu era acoperit cu pâlcuri de sălcii şi un fel de iarbă aspră şi rigidă ale cărei fire înalte, ascuţite, păreau ameninţătoare chiar şi de la distanţă.

Cargill se întrebă dacă nu cumva râul era chiar Mississippi. Posibilitatea îl înfiora. Se închipui stând, aici, în secolul două-zeci şi patru şi privind fluviul uriaş ale cărui ape miloase şi leneşe se schimbaseră atât de puţin de-a lungul veacurilor. Undeva în grupul de piloţi, un bărbat rosti apăsat:

— Eu tot nu-s de acord să ne fie consilier Cargill ăsta, Cred că-i un şiretlic al Umbrelor.

Cargill se răsuci şi văzu că vorbitorul era un tânăr cu ochi căprui şi nas coroiat, afişând un aer sfidător. Îi amintea oarecum de Lauer. Avea acelaşi ton interogativ dur, aceeaşi rezistenţă faţă de deciziile celor cu grad superior.

Un ofiţer mai în vârstă, care îi fusese prezentat drept comandantul de escadrilă Greer, interveni pe un ton de reproş blând:

— Withrow, prezenţa căpitanului Cargill face posibile planurile noastre. În plus, dânsul a sosit deja. Nu mai putem da înapoi. Părerea mea este că oricât de puţin am învăţa despre tactica şi strategia luptelor aeriene din al doilea război mondial şi, ulterior, vom fi din plin răsplătiţi prin numărul de vieţi salvate.

— Iar eu, continuă imediat Cargill, voi încerca să mă asigur că voi fi printre supravieţuitorii atacului.

Era un punct asupra căruia intenţiona să insiste frecvent: interesul său personal în victoria lor.

Withrow nu mai avu timp să comenteze. Printre nori apărură câteva puncte întunecate. Aproape imediat cerul se acoperi de voloare. Soseau de peste râu, destul de jos şi în formaţie strânsă.

Urmărindu-le, Cargill se simţi privit de grupul de ofiţeri. Se aşteptau la o reacţie. Întrebarea era: cum trebuia să procedeze?

Se strădui să-şi amintească miile de avioane pe care le văzuse în acţiune, zecile de ocazii când stătuse pe solul sfârtecat al Coreei, ca să privească luptele aeriene.

Voloarele şuierară la o sută de metri deasupra lui. Aveau cam aceeaşi viteză ca reactoarele. Aerul torturat vui în urma lor, Cargill se răsuci, uitându-se după ele, însă dispăruseră deja în strălucirea soarelui aflat în est… şi, fără îndoială, venise clipa să spună ceva.

Începu printr-o întrebare:

— De fapt, ce fel de atac intenţionaţi? Cu escadrila sau individual?

— Vom ataca oraşul în picaj, vorbi sec Withrow, după decuplarea câmpului protector piramidal.

— Vom ataca fără să ne gândim la primejdii, adăugă comandantul Greer.

Cargill tăcu, Cunoştea genul acela de atitudine şi, în principiu, era corect, cu o singură excepţie.

— Înainte de-a vă spune ce cred eu, le zise, aş dori să schimb unghiul de vedere. Din văzduh, arătă cu mâna. Se poate.

Se aşeză în scaunul copilotului şi privi atent în jur. Volorul decolă precum o rachetă. Cargill fu strivit în scaun. Avea impresia că i se scurge tot sângele din corp. Apoi greutatea de

pe piept dispăru şi văzu ținutul gonind dedesubt. Se întoarse către bărbaţii înghesuiţi înapoia lui pe scaune improvizate.

— Ce armament e la bord? îl întrebă pe Greer.

Comandantul se aplecă în faţă şi indică un dispozitiv aflat în faţa pilotului.

— De aici, spuse ei, poţi vedea ce e dedesubt. Ajunge să pui reticulul pe obiectiv şi să apeşi pe buton. Intră în acţiune tubul-miliard.

Cargill încuviinţă fără chef. Unu ori unu ori unu ori unu ori zero făcea un miliard cu tubul respectiv a cărui putere putea fi modificată după dorinţă, în liceu învăţase câteva trucuri matematice unde unu ori unu era egal cu unu şi jumătate, iar unu plus unu făceau trei. Aici însă era de un milion, de un miliard, de un cvadrilion de ori diferit.

Aici era vorba de sursa energetică a acestei epoci: un tub variabil.

Din câte văzuse şi auzise pricepuse că asigura energie de natură nonelectrică.

Îşi curmă gândurile. Volorul cotise şi revenea către oraş. Traversară fluviu. Oraşul fulgeră sub ei, apoi ţâşniră deasupra unei păduri gigantice. Un al doilea oraş se întrezări scurt, se mai văzu puţin, când volorul şi celelalte aparate făcură un viraj în formaţie perfectă, şi dispăru iarăşi în pâcla depărtării.

Viteza voloarelor era incredibilă. Cargill se simţea de-a dreptul copleşit de iuţeala deplasării.

Înainte de a putea scoate un cuvânt, se ivi iarăşi capitala şi începură să coboare. Solul se năpusti în întâmpinarea lor. Zări poligonul. Pilotul acţionă dispozitivul de declanşare a focului apăsând uşor pe manivelă. Dedesubt apărură flăcări, o perdea colosală de foc. Cargill încercă să privească înapoi, prin podeaua transparentă. Desluşi pentru o clipă un infern dezlănţuit, apoi totul dispăru în urmă.

Din fundul cabinei răsună glasul ironic al lui Withrow:

— Ei bine, căpitane, ce sfat ne poţi da?

Bărbatul vorbea arogant. Tonul său dovedea că aprecia flota Interilor ca fiind perfectă. Cu siguranţă nu avea să pună niciun preţ pe sugestiile unui om din obscura perioadă a veacului douăzeci. Cargill inspiră adânc şi acceptă provocarea.

— Standardul de luptă al flotei voastre este scăzut. După

părerea mea, o ripostă fermă îi poate respinge pe atacatori. Şi, fără îndoială, va exista o asemenea ripostă. Am auzit unele comentarii ce par să indice convingerea că Umbrele vor fi copleşite în primele minute ale atacului. Ideea mi se pare absolut fantezistă. Fără să-şi oprească privirea asupra vreunui pilot, continuă, păstrând un ton sec.

Bazându-se pe experienţa lui, povesti cum divizii întregi trebuiseră retrase de pe front, deoarece soldaţii fuseseră instruiţi de ofiţeri care nu ştiuseră să le insufle spirit combativ.

— Asemenea unităţi de luptă, explică el, pot fi masacrate de forţe care în mod normal n-ar putea nici măcar încetini avansarea unei singure divizii.

Şocul exercitat asupra sistemului nervos al unui individ aflat sub botezul focului trebuie să fie simţit pe propria piele pentru a fi înţeles. În armata terestră metoda folosită era de a-l paraşuta pe o plajă inamică sau a-l azvârli într-o luptă, lăsându-l să se descurce pe baza antrenamentului făcut. Cei care rezistau la mai multe asemenea încleştări deveneau veterani experimentaţi, dovedind că ofiterii lor îi instruiseră corespunzător. În aviaţie, bombardierele îşi efectuau raidurile asupra obiectivelor, apoi reveneau la bază. Echipajele erau expuse la focul artileriei şi supravieţuitorii deveneau extrem de iscusiţi,

Se opri şi cercetă fulgerător feţele piloţilor. De multă vreme nu mai văzuse atâtea chipuri palide. Continuă imediat:

— Iată ce vă sugerez în cazul particular al voloarelor. Trebuie instalat armament şi la pupă, ca să puteţi trage în obiectiv după depăşirea lui sau pentru a riposta unui atac din spate. În plus, aparatele care atacă obiectivele-ţinte ar trebui protejate de alte voloare. Iar orice atac trebuie purtat de formaţiuni variabile, lipsite de şabloane.

Exersaţi aşa ceva. Îşi trase răsuflarea şi urmă: în privinţa piloţilor, lăsaţi-mă pe mine să le vorbesc în următoarele săptămâni şi să-i obişnuiesc cu ideea că s-ar putea ca ore întregi să acţioneze sub tirul inamic.

Ridică din umeri. Asupra altor aspecte va trebui să mai reflectez. Să coborâm.

Aterizară lin, ca pe sticlă. Opriră înaintea unei clădiri uriaşe, cu formă aerodinamică. În timp ce discuta cu Greer, Cargill îl văzu pe Withrow apropiindu-se de un grup de ofiţeri. Când se uită din

nou după un minut, grupul părea angajat într-o conversaţie aprinsă.

La un moment dat, unul dintre ofiţeri se desprinse şi porni către el. Cargill îl recunoscu pe pilotul care, în dimineaţa aceea, îl purtase de la locuinţa Annei la aeroport – un individ pe nume Nallen.

— Căpitane, i se adresă acesta, când sunteţi gata, vă transport înapoi la vilă.

— Pe mâine, căpitane, îi întinse mâna Greer. Recomandările dumitale m-au şocat, însă cred că am înţeles ce vrei să spui.

Cargill îi scutură mâna, dar continuă să se gândească la Nallen şi Withrow. În mod evident făceau parte din altă fracţiune. Era decis să le afle intenţiile.

După câteva minute se afla în flotor, deasupra oraşului. Nu trebui să aştepte prea mult. Din cabina de comandă ieşi Withrow, urmat de alţi doi ofiţeri. Se aşezară vizavi de Cargill. Pe chip îi flutura un zâmbet uşor ironic.

— Căpitane, rosti el, trebuie să-ţi cer scuze. M-am comportat cu aroganţă pentru a-mi ascunde adevăratele intenţii. Reprezint un grup care se opune războiului cu Umbrele. Noi am apreciat că nu poţi fi cu toată inima de partea atacului. De aceea, dorim să-ţi cerem sfatul şi, în schimb, să-ţi oferim şi noi unul. Trebuie să încerci s-o câştigi pe domnişoara Reece de partea ta. Grannis ne-a spus că cea mai bună metodă ar fi să încerci să te culci cu ea…

— Grannis! îl îngână Cargill, Amuţi, lăsând să se amortizeze şocul surprizei. Era total lipsit de sens, îşi spuse în cele din urmă, cu o seriozitate aproape prostească. Grannis să fie Umbra dinapoia acelor planuri criminale? De ce să-i fi sfătuit…?

Îşi simţea întregul trup încordat. Era posibil ca aici să nu mai existe nicio speranţă. Cu adevărat dezastruos era faptul că dacă lui Grannis nu-i convenea o anumită desfăşurare a evoluţiei, o putea anula, utilizând manipularea temporală… Lua-i-ar dracu pe toţi, decise Cargill. Avea să lupte cu toate armele de care dispunea. Iar Withrow şi fracţiunea sa puteau reprezenta o asemenea armă. Întrebă politicos:

— Ce fel de organizaţie aveţi?

Ascultă atent în vreme ce Withrow îi descrise grupul de bărbaţi, în majoritate oameni de afaceri şi ofiţeri de vârstă mijlocie, care se reuneau în locuinţa unuia sau altuia dintre ei,

pentru a discuta, mai mult sau mai puţin direct, despre opoziţia lor faţă de războiul iminent.

Cargill avu impresia că însuşi caracterul deloc secret al grupului putea reprezenta o protecţie. Evident, oponenţii erau cunoscuţi, dar probabil desconsideraţi de cei aflaţi la putere, tocmai datorită sincerităţii discuţiilor. Era la fel de probabil ca guvernanţii să fie atât de incapabili încât să nu recunoască o rebeliune atunci când se întrezărea. După ce Withrow termină, Cargill îl întrebă:

— Cam câţi oameni sunt de partea voastră? Dă-mi o cifră aproximativă.

— Vreo şaizeci de mii. Cargill fluieră încetişor. Numărul era neaşteptat de mare.

— Va trebui să schimbăm cumva structura organizaţiei. Prea mulţi se cunosc între ei şi în plus nu există siguranţa că vor reacţiona corespunzător în cazul unei crize.

Descrise sistemul celular, utilizat de comunişti în secolul douăzeci, în care numai şase persoane se cunoşteau între ele, exceptându-l pe şeful lor care avea contacte cu şefii altor grupuri.

— Nu-mi face plăcere să vă arunc pe umeri o asemenea sarcină, explică el, dar pe vremea mea cucerise jumătate din glob, şi trebuie să recunosc că am căpătat un respect faţă de metodele acelea, nu însă şi pentru morala dinapoia teoriilor iniţiale. Merită încercate, deoarece intenţionăm să oprim un război, nu să-l declanşăm. Fiecare celulă sau grup de celule trebuie să primească un anumit obiectiv. Apreciaţi care sunt priorităţile şi începeţi să planificaţi în detaliu ce va face fiecare grup, fiecare celulă şi fiecare individ atunci când se va da semnalul. După cum v-am spus, în secolul douăzeci am avut ocazia să asistăm de multe, multe ori la răsturnarea prin forţă a controlului guvernamental. Deci alcătuiţi o listă cu toate persoanele care vă pot produce necazuri sau pot constitui puncte de regrupare a opoziţiei. La momentul stabilit, le arestaţi pe toate, preluaţi controlul centrelor de comunicaţii şi începeţi transmiterea ordinelor. Dacă puteţi, atrăgeţi-i de partea voastră pe principalii lideri militari. Atunci când rezultatul final stă sub semnul îndoielii, un conducător dispunând de o forţă instruită poate înclina decisiv balanţa.

Withrow ceru şi alte lămuriri, dar acestea erau în majoritate reluări ale unora din afirmaţiile lui Cargill.

În ultimele minute ale zborului, Cargill rămase tăcut. Se gândea la visul lui despre Merlica, oraşul anului 7301.

„În mod limpede, mă opun dorinţei lor”, recunoscu el. „Dacă Interii trebuie să câştige războiul pentru a transforma Merlica în realitate, atunci prin oprirea războiului, eu le anulez în mod deliberat șanse-le.”

Totul părea fantastic şi îndepărtat, infirmând cumva teoriile lui despre forţa-vitală. Simţea totuşi, cu încăpăţânate, că aprecierea sa asupra celor „petrecute” în Merlica era corectă. Dacă întâlnirea cu Bruch se petrecuse în circumstanţe necurate, atunci planul propus de el era un şiretlic prin care cineva voia să-l păcălească. Habar n-avea cine putea fi acel cineva şi într-adevăr părea incredibil, când judeca din acest punct de vedere.

Cine, sau ce, din întregul univers putea fi în situaţia de a-l păcăli în acest fel? Pe de altă parte, dacă totul nu era decât o închipuire, atunci planul de a opri războiul dintre Interi şi Umbre – înainte de a fi silit să decupleze câmpul piramidal de forţă – era lucrul cel mai bun şi mai logic pe care-l putea face. Viitorul avea să-şi poarte singur de grijă, aşa cum se întâmpla de atâta vreme.

În ciuda îndoielilor sale asupra realităţii celor petrecute deja, Cargill nu dorea sa renunţe la ideile despre posibila natură a spiritului omenesc. Ba mai mult, de îndată ce avea un răgaz dorea să examineze unele amintiri din „vis”.

Într-adevăr, cele întrevăzute despre relaţia spaţiu-timp aveau o accepţiune stranie. Simpla posibilitate ca universul material să fi existat de câteva milioane de milioane de ani invalida toate ideile asupra originii forţei vitale.

În mod implicit, toate ideile respective se bazau pe câteva mii de ani de istorie. Vârsta enormă a continuumului nu putea fi ignorată. Era evident că forţa vitală trebuie să fi provenit, în mod direct, din însăşi începuturile lui îndepărtate.

Dacă exista o entitate precum cea pe care oamenii o numiseră suflet, atunci era tot atât de străveche cât şi entitatea numită Dumnezeu. Dar şi diferită, tot aşa cum lumina diferă de întuneric, de imaginile prin care o conjugaseră minţilor oamenilor în epocile întunecate, ignorante ale evoluţiei umanităţii.

Cargill îşi aminti că în starea de „vis” percepuse lucruri care,

acum când se gândea la ele, indicau posibilitatea de-a putea repeta experienţa anterioară. Pe baza acelor amintiri, ar fi putut încerca să-şi sporească percepţiile. De îndată ce avea timp, urma să facă un alt efort de proporţii.

Nu izbutea să alunge senzaţia că viitoarele acţiuni în direcţia respectivă aveau să fie tot atât de vitale ca şi orice altceva întreprindea..

— Am ajuns, rosti Withrow dinapoia lui. Când aterizară, Cargill îşi aminti de Ann Reece.

— O să-i fac curte domnişoarei, spuse ei râzând. Nu cred c-o să izbutesc ceva, deşi s-ar putea să-i abată atenţia de la alte probleme.

Trecu însă o săptămână până o revăzu. În mod neplăcut, Ann rămase acasă tocmai când Withrow urma să-l întâlnească pe Cargill în grădina de pe terasă.

14

Noaptea. Sosise ora întâlnirii cu Withrow. Spre disperarea lui Cargill, care era tot mai agitat, se părea că Ann Reece nu intenţiona să părăsească salonul. Aşezat pe scaun, o privea plimbându-se înainte şi înapoi. Brusc se opri şi îl privi încruntată:

— În ciuda tuturor eforturilor mele din ultimele zile, rosti ea pe un ton acuzator, ai reuşit! Ai amânat atacul cu cel puţin o lună, dacă nu cu mai mult. Am încercat să-i conving că e un vicleşug de-al tău, însă comandantul Greer mi-a jurat că observaţiile pe care le-ai făcut au subliniat gravele slăbiciuni ale tacticii noastre de atac. Toţi şefii au fost de acord.

Se apropiase de el, fără să mai etaleze nimic din stilul uşor ironic cu care-l obişnuise.

— Căpitane, urmă ea apăsat, jocul tău mi se pare cam ciudat. De data asta am hotărât să amânăm acţiunea, dar... Se opri. Buzele senzuale se subţiară într-un zâmbet ameninţător.

Cargill studie fascinat. În ciuda dorinţei de-a o vedea plecată, hotărârea Annei îl atrăgea.

— Mă surprinde, rosti el încet, că o femeie aşa frumoasă ca tine este conspiratoare într-un război al bărbaţilor.

Vorbise cu seriozitate. Abia după aceea îşi dădu seama că putea fi o invitaţie directă în direcţia sugerată de Grannis. Apărea o posibilitate secundară. Se ridică în picioare.

— Acolo de unde vin eu, spuse, orice fată ştie că un bărbat în uniformă care a fluierat după ea nu doreşte să discute despre idealurile pentru care se războieşte.

Remarca fusese probabil neaşteptată, cu totul străină de gândurile ei. Ann îl privi surprinsă, apoi se încruntă încetişor.

— Termină cu-astea, zise ea tăios.

Cargill porni către ea, I se păruse că Grannis o apreciase complet greşit pe această tânără rece, totuşi în vizibila ei tulburare întrezărea acum o soluţie; o soluţie pentru problema secundară!

— Probabil că ai fost crescută în nişte condiţii aparte, remarcă

el. Nu-i ceva obişnuit să întâlneşti o femeie cu un curaj ca al tău, şi care să se teamă da ea însăşi.

Ann îşi opri retragerea. Glasul ei dovedea că bărbatul atinsese o coardă sensibilă.

— Grupul nostru, începu ea pe un ton puţin prea apăsat, are un singur scop: distrugerea Umbrelor. După ce vom reuşi asta, va fi timp destul să ne gândim la căsătorie şi copii.

— De acum îţi pot spune, rosti Cargill, că ai o viziune greşită asupra celor ce se petrec în timpul unui război. Natalitatea creşte, nu scade. Toate maternităţile sunt pline cu femei care poartă voinţa disperată a vreunui bărbat de-a supravieţui războiului, fie numai şi prin urmaşi.

— Noi ne vom mărita cu supravieţuitorii, răspunse calmă Ann. Ar fi o prostie din partea unei femei, mai ales în condiţii mai grele, să se împovăreze cu copilul unui individ mort.

— Când le voi vorbi piloţilor voştri, replică sec Cargill, o să fiu fericit să le spun că femeile consideră că cei mai buni soţi sunt civilii.

— N-am zis asta. Am zis…

Bărbatul o opri. Nu avea să ajungă nicăieri cu ea, şi de aceea, cu cât trecea mai repede la fapte, cu atât mai bine.

— Dar ce se va întâmpla cu cel pe care, dezinvoltă, l-ai trimis să acţioneze întrerupătorul piramidei din centrul Oraşului Umbrelor? Vrei să-mi spui că nu vă căpăta nici măcar un sărut de la o fată frumoasă?

Înaintă şi încercă să o cuprindă în braţe. Ea îl evită şi se retrase către uşă. Râzând, atent să nu se mişte într-atât de repede încât să o prindă cu adevărat, Cargill o urmă. Pentru o clipă Ann ezită, apoi îmbujorată de mânie, ieşi pe coridor şi sui în fugă treptele late. Se auzi zgomotul uşii trântite de la dormitorul ei.

Surâsul bărbatului dispăru rapid. Calm şi hotărât, se grăbi către uşile terasei şi ieşi în beznă. Peste un minut, Withrow îi confirma ceea ce, pe jumătate, prevăzuse – înjghebarea unei organizaţii celulare clandestine avea să dureze cel puţin o lună. Prima săptămână dovedise aşteptata viteză de dezvoltare.

— Lucrul cel mai important, comentă Cargill, este că în cazul unui eşec, organizaţia va rămâne intactă, chiar dacă unii indivizi vor avea de suferit.

Se despărţiră.

Mai târziu, în drum spre dormitor, se opri şi ciocăni la uşa Annei.

— Pot intra? întrebă el.

Tăcere, apoi o izbucnire furioasă:

— Nici măcar să nu-ncerci uşa!

Cargill apăsă zgomotos pe clanţă. Uşa era încuiată. Porni mai departe, zâmbind, fără să se simtă câtuşi de puţin ruşinat sau stânjenit. Credea cu hotărâre, alături de nouăzeci la sută din soldaţii pe care-i cunoscuse, că în vreme de război orice femeie reprezenta o posibilă cucerire – şi cum altfel să-i afli reacţiile, dacă n-o urmăreşti?

Începuse s-o urmărească pe Ann Reece şi intenţiona să continue. Totuşi, când ajunse în camera sa, gândurile îi zburară în altă parte. Se întinse în pat, amintindu-şi de momentul rănirii lui în Coreea, şi de senzaţia de distanţare încercată atunci. „Trebuie să recapăt exact aceeaşi senzaţie”, îşi spuse.

În cele din urmă, izbuti. Retrăi momentele respective, clipă cu clipă, mai întâi deplasându-se cronologic, apoi în sens invers. De fiecare dată, se strădui să definească momentul exact al trecerii de la viaţă la aproape-moarte. Constata prezenţa unui sentiment tot mai pronunţat de excitare, o înfrigurare, convingerea accentuată că urma să se întâmple ceva.

Brusc simţi în tot trupul o senzaţie electrifiantă. Zărea în depărtare o sferă aurie rotindu-se prin spaţiu. Era atât de minunată, încât încercă să închidă ochii, să n-o mai vadă. Nu reuşi. Era esenţa frumuseţii.

Privind-o, observă că în timpul rotirii răspândea scântei. Acestea ţâşneau în jur, descriind spirale. Vedea, acum că sfera era alcătuită din nenumărate forme similare ce erau parte din ea.

„Atunci”, îşi spuse uimit, „conţine întregul univers fizic. Ba chiar universul”.

Ceva negru se învolbură între el şi sferă, ascunzând-o, acoperind-o. Ştia cine era duşmanul – întunericul, inexistenţa.

Simţi o spaimă neaşteptată, iraţională, o groază paralizantă. Exista o goană oarbă, nebună, legată de bătălia ce se desfăşura acolo… aici.

Faza – viaţă a luptei era aproape pierdută. Toţi cel implicaţi în giganticul conflict urmau să dispară în dezastru. Aşteptaseră multe de la forţa vitală, dar se dovedea a fi suprimatoare, lipsită

de gândire non-creativă. Spiritul decăzuse într-atât încât nici măcar moartea nu aducea conştiinţa identităţii. De multă vreme, acelaşi spirit fusese prins în capcana şabloanelor vieţii, iar acum nu mai bănuia înfrângerea. După cum stăteau lucrurile, orice nouă catastrofă putea aduce distrugerea finală…

Treptat, Cargill începu să-şi revină din experienţa aceea fantastică. Privi în jurul dormitorului şi se minună cât de uluitoare puteau deveni gândurile unui om.

„Trebuie să mă opresc”, îşi spuse tremurând. „Încă două-trei coşmaruri de-astea şi-o să încep să cred că soarta universului depinde de înfruntarea Interi-Umbre”,

Fără doar şi poate, obţinuse anumite rezultate – nu se putea nega. Indiferent ce ar fi însemnat visele ciudate, ele erau nişte fenomene şi, amănunt mai important, se părea că le putea produce după dorinţă. Două succese obţinute din tot atâtea încercări nu erau teribil de concludente, totuşi în decursul experienţelor se gândise la anumite lucruri, cunoscute lui, ce sugeraseră căi perceptive neabordate.

Gândise la modul de alcătuire a spaţiului din materie, gândise la creaţie şi distrugere, la metode sistematice de destrămare a iluziei care era universul material, la tipurile de curenţi energetici ce se ocupau de iluzie şi frumuseţe…

Frumuseţe? Îşi aminti sfera aurie şi se încordă. Atunci i se păruse esenţialul izvor de viaţă, dar nu era aşa. Era absolut convins de acest lucru, atenţia îi fusese captivată de frumuseţe. Frumuseţea era lumina ce menţinea scânteia vieţii într-un zbor plin de speranţe. Concentra atenţia, reprezenta ţelul final al tuturor strădaniilor. Lucirea ei îndepărtată îl făcea pe om să lupte viaţa întreagă; atunci când se întâmpla să nu prindă sclipirea întrevăzută, omul se întrista şi se îmbolnăvea. Apoi, tristeţea se preschimba fie în apatia morţii, fie în extazul altei îndepărtate fulgerări de frumuseţe – viaţa după moarte.

Frumuseţea nu era însă decât unul din aspectele Gândului Primordial. Gândul Primordial nu era însă decât unul din aspectele… cui?

Cargill dormi agitat. Se trezea mereu cu amintirea unui glob auriu atât de minunat, încât de două ori se pomeni suspinând nostalgic. În mod deliberat îşi impuse să termine cu prostiile. La urma urmei, avea nevoie de cât mai mult somn. În cele din urmă

i se păru că de-abia închisese ochii când Granger ciocăni în uşă, rostind:

— A sunat comandantul Greer, domnule. Peste o oră soseşte nava să vă ia.

Ann nu apăru la micul dejun şi bărbatul îşi aminti că hotărâse să-i facă curte. Din nenorocire era evitat sistematic. În zilele următoare o întâlni de puţine ori. Când intră într-o odaie, femeia tocmai ieşea de acolo. De câteva ori, părăsea casa atunci când el revenea după o zi istovitoare. În fiecare noapte, fără excepţie, Cargill îi încercă uşa. Întotdeauna era încuiată, şi doar uneori putea fi sigur că Ann era înăuntru.

Trecu o lună. Organizaţia secretă tot nu ajunsese la dimensiuni mulţumitoare. După spusele lui Withrow, necazul era că adversarii războiului se adaptau cu greutate ideii de-a răsturna guvernul din interior. Se părea că era o concepţie cu totul nouă în această epocă a viitorului.

Vreme de şase săptămâni, aviaţia îl ocupă permanent pe Cargill. Era purtat în garnizoane îndepărtate pentru a-şi ţine prelegerile şi izbuti să-şi formeze o primă idee asupra mărimii statului Interilor – aceştia îl denumeau America. Prin alăturarea de numele respectiv, numărul lor destui de mic, era elocvent în privinţa lipsei oricărei perspective din partea lor.

La vest, America se întindea până la poalele Munţilor Stâncoşi, la nord până la hotarul sudic al fostului stat Montana, la est era delimitată de o linie cu direcţia sud-vest ce pornea din coltul cel mai sudic al statului Michigan, iar în sud de graniţa nordică a Texasului. Deşi era o regiune uriaşă pentru numai trei milioane locuitori, aceştia o controlau cu autoritate.

Cargill bănuia că în cele din urmă aveau să-şi extindă dominaţia asupra întregului continent. Aflase că interii cu vederi mai largi începuseră deja să solicite terenuri întinse. Îşi aminti de milioanele de oameni lipsiţi de pământ din secolul douăzeci, şi observă surprins că erorile trecutului se repetau.

„Dacă scap viu de-aici”, îşi spunea, „o să-ncerc să opresc chestia asta”.

Aproape la tot pasul întâlnea situaţii pe care le-ar fi putut evalua mai bine, deoarece asistase, în epoca sa, la derularea unor evenimente similare. În câteva rânduri îşi repetase: „Trebuie să fac ceva în direcţia asta… mai târziu”.

Pe zi ce trecea, se convingea tot mai mult că propriile cunoştinţe, pe care le dobândise fără eforturi, puteau fi extrem de valoroase acestor oameni ai viitorului. Voinţa i se întărise. Umbla drept şi cu paşi fermi. Simţea în el o vioiciune şi o dorinţă de acţiune, dar şi un uriaş instinct de prevedere. Folosea cuvintele ca pe nişte unelte, conştient permanent de pericolul ce-l putea confrunta în orice moment.

Prudenţa respectivă se dovedi întemeiată într-o seară, când reveni acasă. Străbătând holul, către salon, auzi vocea unui bărbat:

— Când o să vină, v-omor pe-amândoi!

Cargill se opri şi ascultă răspunsul tremurat al Annei:

— Eşti nebun. Vei fi pedepsit…

— Taci! Vocea era hotărâtă. Te cunosc eu. Tu ai început totul. Tu te-ai întovărăşit cu Grannis. Am auzit eu cum a venit acum un an la tine şi de-atunci îi cânţi mereu în strună.

— Eu n-am început nimic. Ann îşi regăsise stăpânirea de sine. Când m-a contactat Grannis, voloarele erau construite deja şi planurile puse la punct. Eu am raportat întâlnirea guvernului şi am rămas legătura lui Grannis.

— Aşa am zis şi eu. Bărbatul părea foarte mulţumit. Tu eşti legătura. Dacă te omor pe tine şi pe tipu’ ăsta nou venit, pun capăt porcăriei.

Cargill nu stătu să asculte mai departe. Se retrase rapid spre uşa prin care venise. Bănuia că necunoscutul pătrunsese prin grădină, iar acum stătea în salon cu atenţia îndreptată asupra uşilor ce făceau legătura cu restul casei. Ieşi din vilă, o ocoli, intră în grădină şi – în vârful picioarelor, dar cu aceeaşi iuţeală – traversă terasa. Una din uşile de sticlă era deschisă. Se apropie încetişor, ascunzându-se înapoia canatului. Apoi se opri şi ascultă.

Intrusul vorbea cu un ton ridicat:

— Ai mei au fost Planiaci. Au fost instruiţi de Umbre, da’ n-au reuşit. Au venit aici şi m-am născut într-un cămin bun. M-au crescut civilizat, mi-au oferit o educaţie decentă. M-am însurat cu o fată grozavă şi am doi puşti minunaţi. Totul a fost posibil datorită Umbrelor. Glasul îi spori în intensitate. Tu şi ticăloşii ăia de ucigaşi care-aţi plănuit atacul le urâţi pe Umbre, pentru c-aţi dat greş. Acum încercaţi să ne băgaţi pe gât ideile voastre

nenorocite. Vreţi să distrugeţi ceva ce nu sunteți destul de inteligenţi ca să câştigaţi.

Cargill îl văzu pe bărbat, un individ voinic, stătea cu spatele spre terasă, iar acul abia i se zărea dintre degete. Era îndreptat în direcţia Annei.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine de tine, răsună glasul Annei, ditamai bărbatul şi te comporţi ca un copil. Te-ai gândit ce se va alege de soţia şi copii tăi dacă faci o prostie acum?

Vorbea calmă şi convingătoare, se părea că-i revenise curajul.

— Îţi mai dau o şansă, urmă ea. Pleacă imediat şi nu te voi raporta. Repede, hotărăşte-te.

— O să-ţi arăt ce-am hotărât, răcni necunoscutul. Flutură amenințător arma: Peste-osecundă…

Probabil că auzise vreun zgomot, sau remarcase o modificare a expresiei Annei, deoarece dădu să se întoarcă. În poziţia aceea oarecum dezechilibrată, fu surprins de placajul lui Cargill. Se prăbuşi ca retezat.

Rapid şi brutal, Cargill se ridică deasupra lui şi, cu coada ochiului, o zări pe Ann apucând arma de jos.

— Pleacă de lângă el! strigă femeia. Îl frig!

Necunoscutul răcnea şi el:

— Ajutor! Manot! Gregory!

— Gata, răsună o voce de lângă uşă. Ann, lasă arma! Căpitane, dă-i drumul!

Cargill ezită, apoi, încordat înaintea noului pericol, se sculă în picioare. Era derutat. Ceva părea în neregulă. Se întoarse încet şi zări doi indivizi în uniforme de piloţi volor.

— A fost doar un test, căpitane, rosti cel care vorbise şi mai înainte, privindu-l deschis în ochi. Doar un test. Am primit câteva rapoarte, referitoare la o organizaţie clandestină, şi de aceea am hotărât să încercăm obţinerea unei reacţii.

În timp ce bărbatul vorbea, mintea lui Cargill recapitula rapid evenimentele, fără să găsească ceva suspect. Ann replicase normal… de ce nu? Era personajul ei – iar el făcuse doar ceea ce putea fi de aşteptat.

— Sper că aţi aflat ce doreaţi, spuse el apăsat.

— Exact ceea ce doream, replică pilotul. Se înclină în direcţia Annei, care era neaşteptat de palidă: Domnişoară Reece, doresc să vă felicit pentru curajul dovedit. Şi nu ne învinuiţi. Testul a fost

sugerat de Grannis. Bine jucat, se adresă bărbatului masiv care se scula de jos: Acum, hai!

După ce plecară, Cargill se apropie de Ann.

— Penibil din partea lor, zise el. Haide, mai bine aşază-te. Se pare că nu-şi dau seama cât de mult te poate şoca un asemenea episod.

„Grannis din nou”, se gândi. „Oare ce intenţii are Umbra asta?”

O conduse pe Ann până la un scaun. Femeia îl privi în ochi: continua să fie foarte palidă.

— Căpitane, şopti ea, îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

— De fapt, nu ţi-am salvat-o. La urma urmei ameninţarea nu era reală.

— Când ai intervenit nu cunoşteai adevărul. Nu ştiu cum ţi-aş putea mulţumi…

— Nu te mai gândi la asta. Credeam că-mi salvez şi propria-mi viaţă.

Ann părea că nu-l auzise.

— Mă testau, şopti ea. Pe mine!… Părea. Copleşită.

Cargill încercă să spună ceva, dar se opri. Pentru prima oară îşi dădea seama că femeia trăia o profundă experienţă emoţională. O privi cu atenţie câteva clipe, apoi o prinse de mână.

— Cred că ar fi mai bine să te duci în cameră şi să te întinzi puţin, îi spuse.

O conduse până la uşa dormitorului. Acolo o părăsi. Culoarea revenise în obrajii Annei. Nu-l privea în ochi.

— Căpitane, rosti ea, în seara aceasta ţi-am înţeles spusele. Într-adevăr, războiul este cu mult diferit faţă de ceea ce crezusem eu. Îmi pare rău că şi datorită mie ai intrat într-un joc periculos. Crezi că mă poţi ierta?

Cargill se gândi la rebeliunea iminentă şi răspunse sec:

— Am intrat în horă. Am acceptat ideea. Voi lupta cu toate forţele să-mi asigur supravieţuirea. După o pauză scurtă adăugă: Acum du-te şi te culcă!

Îi deschise uşa. Ann intră şi-i aruncă o privire fugară. Îşi revenise.

— Căpitane, şopti ea, cândva te-ai referit la răsplata unui soldat… La noapte, când o să-ncerci clanţa aceasta, vei vedea că… se deschide.

Uşa se închise încet. Dăinui doar parfumul subtil al femeii.

Cargill porni spre odaia lui. Era mai mişcat decât ar fi dorit să recunoască. Singura neplăcere apăru după o oră, când, încercând uşa, o găsi încuiată.

Rămase cu mâna pe clanţă, derutat, puţin nervos, dar fără să renunţe. Majoritatea fetelor pe care le curtase nu cădeau cu uşurinţă în braţele unui bărbat. Mai întâi trebuia stabilită o anumită afinitate; iar în cazul Annei Reece se părea că salvarea nu fusese suficientă. Se gândea cum să procedeze în continuare, când auzi un zgomot înăuntru. Peste o clipă uşa se deschise vreo cinci centimetri şi apăru chipul palid al femeii. Purta un neglijeu albastru, şi nu părea să mai aibă altceva pe dedesubt.

— Pur şi simplu nu pot să fac ce ţi-am promis, şopti ea. Iartă-mă…

Cargill oftă, aşa cum făcuseră mulţi bărbaţi în situaţii similare. Totuşi, dacă se înfiripase o discuţie, nu intenţiona să se retragă.

— Pot intra, să-ți vorbesc? Îmi dau cuvântul că nu va trebui să te temi.

Ann ezită, iar el profită şi împinse uşa cu blândeţe. Femeia se retrase în odaie şi, aprinzând veioza de pe noptieră, se strecură în pat, Prevăzătoare, trase în jurul ei o pătură moaie, trandafirie. Nu-i acoperea însă pielea bronzată care se întrevedea prin neglijeu, deasupra mijlocului,

Cargill luă o pernă şi o rezemă de tăblia de la capul patului. Aşezându-se, se sprijini de pernă,

— Câţi ani ai? o întrebă.

— Douăzeci şi patru. Îl privea curioasă,

— Dacă n-ai fi renunţat la promisiunea pe care mi-ai făcut-o, o întrebă deschis Cargill, aş fi fost primul tău bărbat?

Ann ezită, apoi ridică din umeri. Îi revenise ceva din blazare. Râse scurt.

— Nu, am mai încercat o dată, pe la şaptesprezece ani. Cred că ceva n-a fost tocmai în regulă, pentru că nu-mi amintesc decât durere, durere şi iar durere, Trebuie să recunosc că m-am cam speriat. Râse din nou fals. Totuşi, de-atunci n-am auzit decât lucruri bune despre sex,

— Acolo de unde vin eu, spuse bărbatul, şaptezeci la sută dintre femei sunt frigide pentru că soţii lor n-au învăţat niciodată câteva principii elementare ale sexului. De fapt, trebuie să înţelegi că ele nu sunt frigide cu adevărat, şi asta ţi-o pot

mărturisi mulţi soldaţi despre multe neveste aşa-zis frigide ale altor bărbaţi.

Făcu o pauză.

— Amintirea aceea de la şaptesprezece ani te opreşte acum?

Ann tăcu.

— Parţial, recunoscu în cele din urmă. Brusc începu să râdă, isterică: Vai, vai, vai, făcu atunci când reuşi să se potolească, sunt sigură că-i conversaţia cea mai amuzantă pe care am avut-o de multă, multă vreme... Vino-ncoace, până nu mă păcălesc singură, vorbind. Să ştii că sunt foarte pricepută să-mi găsesc scuze pentru impasuri emoţionale.

Din momentul acela, Ann Reece deveni a lui.

15

La început, femeia nu-şi dădu seama de adevărata natură a relaţiei lor. Nu ştiuse câte sentimente însoţesc o legătură fizică. Dacă ar fi avut o oarecare experienţă, poate că lucrurile ar fi evoluat altfel. Ea s-ar fi putut împărţi, vorbind la figurat, în două persoane, pe de o parte patrioata, iar pe de altă parte amanta unui prizonier.

În ciuda şocului testării, patriotismul rămase intact aproape o săptămână. După cinci zile, suferi prima criză nervoasă. Apoi plângea cu uşurinţă în prezenţa lui Cargill. În a opta zi, ea îi sugeră în mod direct găsirea unei metode de evadare. Planurile îi erau vagi, ciudat de nepractice pentru cineva care fusese atât de ambiţios. În numai câteva zile, îşi pierdu de mai multe ori stăpânirea în prezenţa lui.

În mod direct, exercita asupra bărbatului o presiune ce-i amplifica propria nelinişte. În a douăsprezecea zi, vizită aeroportul şi, furios, îl trase pe Withrow într-un colţ.

— Am impresia, îi spuse, că oamenii tăi trag de timp. Undeva există un punct slab; nu se doreşte retezarea tuturor legăturilor.

Withrow părea nefericit,

— S-ar putea, recunoscu el, Nu aud decât scuze în jur.

Cargill putea înţelege situaţia. Gândindu-se la aceşti conducători care nu ştiau ce înseamnă războiul, îşi amintea de ajunul luptei. Când zorii arătaseră o furtună, se gândise şi sperase că atacul avea să fie amânat. Şi, în mod ciudat, în acelaşi timp îşi spusese: „Slavă Domnului, în sfârşit se forţează acţiunea”.

Dar şi cealaltă acţiune trebuia forţată, şi un singur om avea motivaţia, voinţa şi experienţa de-a o impune. Pe un ton măsurat, rosti:

— Withrow, atacul nu poate întârzia mai mult de mâine dimineaţă. Dacă nu va fi declanşat, îl voi informa pe Comandantul Greer cine sunt şefii conspiraţiei.

Withrow păli.

— N-o să-ndrăzneşti aşa ceva.
— Dar poate c-ar fi bine, şopti Cargill, să-i laşi pe ceilalţi să creadă că aş îndrăzni.
Îl privi cu subînţeles. În cele din urmă, pilotul oftă şi întinse mâna.
— Deci ai hotărât ziua. Mulţumesc.
Îşi strânse mâinile în tăcere şi se despărţiră.
Cargill avu prima presimţire a dezastrului atunci când intră în vilă, la scurt timp după căderea întunericului. La uşă îl întâmpină Ann, pământie la faţă:
— Au înconjurat casa cu soldaţi, îi şopti, Diseară, te trimit în Oraşul Umbrelor.
Bărbatul încremeni. De-abia simţea degetele ei, mângâindu-i nervos antebraţul.
— Îmi pare rău, adăugă Ann.
O bătu uşor pe mână, gândindu-se: „E ceva întâmplător? Ei ştiu, sau bănuiesc ceva?”
— De ce tocmai în seara asta? o întrebă.
— Grannis… începu femeia.
Ajunseseră la limita nervilor. Plin de mânie, o prinse cu putere de umeri şi o întrerupse:
— Crezusem că tu eşti legătura lui!
— Aşa era, încuviinţă Ann uimită. Nu ştiu ce ş-a întâmplat… Te rog, mă doare…
Îi dădu drumul, mormăind câteva scuze. Tot mai mult avea presimţirea unei catastrofe. Incredibil, fantasticul, misteriosul Grannis avansase încă un pas în planul lui necunoscut. Acum însă mişcarea fusese directă şi extrem de ameninţătoare. Indiferent ce avea de gând Grannis, era limpede că intenţiona să-l expună pe căpitanul Morton Cargill teribilului risc de a merge în Oraşul Umbrelor.
În cele din urmă începu s-o linişească pe Ann, mângâindu-i mâinile. O simţea tremurând.
— S-a stabilit o dată anume? o întrebă.
— Habar n-am, scutură ea din cap. Nu mi-au spus nimic.
— Ocupă-te de cină, spuse cu blândeţe bărbatul. Eu mă duc să văd ce se-ntâmplă.
Se îndreptă către terasă, traversă grădina scufundată în beznă; escaladă gardul… şi fu oprit de un soldat.

— Înapoi! În mâna acestuia scânteia un ac.

Cargill se supuse fără comentarii şi porni imediat spre poarta din faţa vilei. Era descuiată. În clipa când ieşi, dinapoia unui copac apăru un soldat care îi făcu semn să se întoarcă, în câteva minute numără nouă paznici, toţi înarmaţi. Reveni în casă, unde îl găsi pe Greer.

— Iartă-ne, căpitane, rosti acesta, dar n-am putut risca nimic. Grannis ne-a anunţat că se pregăteşte o rebeliune, de aceea am ordonat tuturor ofiţerilor să raporteze la unităţile lor. Pentru evitarea unor eventuale tulburări, imediat după cină pleci în Oraşul Umbrelor.

Greer rămase cu ei la masă. După ce terminară, în vreme ce mergea spre ieşire, Ann îi şopti lui Cargill;

— Încearcă să mă săruţi la despărţire. O să mă prefac că mă împotrivesc.

Un vehicul cu aspect de flotor, dar cu motorul de volor, îi aştepta pe pajişte. Cargill se întoarse către femeie şi, căutând un ton cât mai sardonic, rosti:

— Domnişoară Reece, cândva te-ai amuzat că o să mă săruţi când mă vei vedea plecând în felul acesta. Aş dori sărutul respectiv.

Nu aşteptă aprobarea. Păşi hotărât spre ea, fi ridică bărbia cu un deget şi se aplecă peste gura femeii. Sărutarea fu de-a dreptul îndrăzneaţă, şi singurul necaz a fost că Ann nu rezistă prea tare. Din fericire soldaţii crezură că voia s-o atace, şi-l traseră îndărăt.

— Adio, iubito, chicoti el. O să mă-ntorc.

Spre propria surprindere, vorbise cu toată convingerea. Se simţea extrem de atras de Ann Reece. „Credeam că le pot iubi pe toate”, se gândi, de-a dreptul derutat. „Lela şi…” îşi aminti câteva din fetele minunate care reprezentaseră pietre de hotar în viaţa lui până în 1954… dar Ann era diferită.

„Să mă ia naiba”, îşi spuse. „M-am îndrăgostit,”

Înapoia lui, uşa metalică se închise zăngănind. Nava se ridică brusc. Se trânti într-un fotoliu şi realitatea sumbră a situaţiei sale îi anulă buna dispoziţie.

În cele din urmă îşi regăsi cumpătul, încurajându-se: „În primul rând să hotărăsc ce am de făcut.”

Privi atent membrii echipajului. Nu cunoştea pe nici unul dintre

bărbaţii de la bord, dar trebuie să fi fost printre ei cei cărora le ţinuse prelegeri. Deşi se îndoia că i-ar fi putut convinge, se gândi că nu avea nimic de pierdut dacă încerca.

Aşteptă până ce pilotul întoarse capul, şi-l chemă cu degetul. Bărbatul se adresă comandantului, cerându-i probabil permisiunea, apoi veni spre Cargill.

— Domnule căpitan? rosti ei politicos.

Din cine ştie ce motiv, acest mod de a i se adresa i se păru lui Cargill extraordinar de amuzant. Începu să râdă.

— Căpitan! repetă el cu glas tare, şi cuvântul îi stârni noi hohote.

Cu lacrimile curgându-i pe obraji, îl privi pe copilot.

— Locotenente… începu el. Se opri. Locotenente!

„Locotenent” era chiar mai caraghios decât „căpitan”. După un timp izbuti să-şi potolească noua rafală, şi mai violentă, de râs şi reuşi să articuleze:

— Locotenente, ţi-ai făcut testamentul?

— Nu, domnule, sosi răspunsul distant.

Cargill hohoti din nou, resemnat acum de istericalele sale; asistase pe front la câteva cazuri similare. Soluţia cea mai bună era să fii lăsat să te descurci.

— Mai bine fă-ţi-l, locotenente. Ştii, în război oamenii mor. Sau eşti dintre cei dinapoia frontului?

— Nu, domnule. Sunt voluntar.

— Voluntar! tună Cargill şi de data aceasta nu se opri minute întregi. Printre icnete, reuşi să şoptească: Aşa băiete. Asta ne trebuie în armată, ţipi gata să moară pentru scumpa Alma Mater… scuză-mă, încurc locurile, sau timpii?

Era o poantă specială, pe care aştepta de mult să o plaseze; şi aproape îşi rupse o coastă înainte de a se opri din hohote.

— Trebuie să daţi piept cu realitatea, domnule, rosti copilotul, în mod evident un tânăr excesiv de serios.

Deja era prea mult. Când izbuti în sfârşit să se potolească, Cargill îi spuse:

— Tinere, ţine-o tot aşa, înfruntă realitatea, asigură-te că nu scapi evenimentele din ochi şi raportează-mi zilnic. Asta-i cel mai important. Menţine contactul.

— Regret că vă afectează într-atât, replică tânărul.

— Nu-i vorba de investiţie, hohoti Cargill. Întreținerea te

omoară. Dragostea nu poate trăi numai cu pâine şi brânză, să ştii. Îţi mai trebuie şi-un Cadillac… iartă-mă, un flotor. Iartă-mă!

Pe moment atenţia îi era atrasă de expresia respectivă. O plimbă de câteva ori pe vârful limbii, savurând amintirea miilor de ocazii în care o folosise.

— Asigură-te că mă ierţi, zise în cele din urmă, redevenit sobru. Da, domnilor, trebuie să fiu iertat.

Îşi dădu seama că vorbea singur. Copilotul pornise către carlingă. Cargill îl urmări atent cu privirea precum o pasăre de pradă, cu voce tare, fără să se adreseze cuiva anume, rosti:

— O să raportez c-am luat-o razna.

Un bărbat mai vârstnic, în uniformă de comandant, se aplecă deasupra lui:

— Vom călători toată noaptea, domnule, îi spuse.

Cargill încuviinţă gânditor.

— Sugeraţi să încerc să mă culc, domnule? întrebi el cu gravitate.

— Cu siguranţă, veni răspunsul pe un ton hotărât.

Urmă o pauză, apoi:

— Poate aţi dori un sedativ, căpitane?

Cargill oftă. Râsetele păreau să se fi terminat. Nu mai avea aceeaşi tragere de inimă. Şi se părea că aflase ceva: oamenii aceştia erau serioşi. La ora hotărâtă, ei aveau să coboare cu voloarele asupra Oraşului Umbrelor, gata să înfrunte moartea. Oftă încă o dată.

— Nu-i nevoie, comandante, răspunse el.

După ce bărbatul se îndepărtă, Cargill rămase vreme îndelungată privind în întuneric. „Aveam nevoie de aşa ceva”, îşi spuse. „Ţinusem prea multe sfori; încercam să fiu un păpuşar, deşi nu sunt decât o biată marionetă.” Se gândi la toate firele pe care le întinsese pentru sine, însuşi; fiecare, un fitil ce pornea de la un foc îndepărtat. Privind înapoi, totul părea aproape inutil. Privind înainte însă…

De fapt, de partea cui era el? Ce cauză trebuia să susţină? Dacă Interii câştigau – şi el scăpa cu viaţă –, se putea întoarce la Ann. N-avea să se mai teamă niciodată de revenirea în camera de terapie a Umbrelor. Merita să te gândești la asta; nu era deloc ceva neglijabil, Cu siguranţă, Lan Bruch din renăscuta Merlica, oraşul din vis, ar fi fost de acord.

Şi dacă Morton Cargill nici n-ar fi ajuns în viitorul acela? Ba chiar, cum s-ar fi putut aşa ceva? În 7301, oasele căpitanului Cargill aveau să fie mucegăite de patru mii de ori.

„De ce să mă împotrivesc inevitabilului?”, se întrebă el.

Avea cel puţin un motiv. Războiul acela era pornit de Interi. Din punctul lui de vedere, asta însemna un minus. Dacă ar fi fost după Umbre, războiul n-ar fi existat. Asta înseamnă un plus.

În felul acesta, era cam dificil să găseşti argumente împotriva Umbrelor, care deţineau două atuuri.

Adormi. Se trezi scăldat în razele soarelui. Unul dintre membrii echipajului apăru înaintea lui cu o tavă.

— Micul dejun, domnule. Comandantul vă roagă ca, după ce mâncaţi, să veniţi în cabină.

Cargill aprecie cel mai mult cafeaua, intră în cabina de pilotaj, ţinând ceaşca în mână. Pentru încă o cafea, era gata să fie prietenos.

— Dacă priviţi drept înainte, i se adresă pilotul, puteţi vedea Oraşul Umbrelor. Ed, fă-i loc domnului căpitan.

Copilotul se sculă grăbit. Cargill se aşeză şi privi în direcţia indicată. O pâclă înceţoşa orizontul. Piscurile muntoase păreau că tremură în lumină. Cu greu puteai distinge formele dintre ele. Brusc, zări piramida. Nu era chiar în faţa lui şi părea foarte mică, tot aşa cum, din depărtare, vârful unui munte uriaş pare o jucărie. Aprecie că se găsea la cel puţin o sută cincizeci de kilometri distanţă.

Continuau să înainteze cu viteza normală a unui flotor. Era de aşteptat – Cargill bănuise că nu se dorea ca Umbrele să suspecteze nava lor transformată.

Trecu o jumătate de oră şi în tot acest răstimp oraşul cel fantastic creştea treptat. Conturul piramidei gigantice devenea tot mai limpede. La cincisprezece kilometri depărtare era o structură uluitor de înaltă, construită pe o bază imensă ce se întindea într-o depresiune muntoasă. De la opt kilometri semăna cu o prismă din sticlă prin care Cargill putea distinge clădirile, mai dese în zona centrală. Văzută din apropiere, piramida se dovedea a fi un puternic ecran energetic. Devenea şi mai greu de crezut că el se afla aici pentru a întrerupe energia acelui ecran, pentru ca Interii să poată ataca, din văzduh, metalul şi betonul neprotejate ale Oraşului Umbrelor – care nu mai erau umbre

acum.

— Aterizăm acolo, la terminal. Pilotul indică o clădire situată la marginea unei păduri.

Tăceau cu toții. Vehiculul se opri lin pe pajiştea verde, la cincizeci de metri de clădirea lungă şi scundă. Cargill coborî fără să aştepte vreo invitaţie. Uşa se închise cu un clic înapoia lui, apoi volorul se înălţă şi se îndreptă către est.

Cargill se întoarse şi, în mod automat, porni spre terminal. După câţiva paşi se opri. „Sunt liber”, îşi spuse. „N-au aşteptat să se asigure ca voi intra. De ce n-aş coborî dealul, şi să mă pierd în păduri?”

Împrejurimile erau dezolante: steiuri, creste, râpe, şi peste tot pădurea deasă. Probabil că i-ar fi trebuit câteva zile pentru a ajunge la poalele dealurilor. Era totuşi o soluţie. Cu gândul acesta, Cargill încercă să se întoarcă. Pur şi simplu, nu reuşi. Surprins, rămase nemişcat. Îşi aminti cilindrul care-l „educase”. Porni încet înainte, apoi pe neaşteptate căută să se răsucească pe călcâie. Muşchii nu-l ascultau. Palid, îngrijorat, hotărî totuşi: „O să rămân aici pe loc. Mă voi comporta atât de bizar încât Umbrele vor deveni suspicioase”.

Picioarele începură să i se mişte, cu uşurinţă, natural, fără vreo senzaţie de dificultate. Se strădui să se oprească, dar parcă uitase cum s-o facă. În ciuda voinţei sale, mergând totuşi cu mişcări absolut fireşti, traversă pajiştea, îndreptându-se către clădirea terminalului. La uşă izbuti să se oprească doar atât cât să poată privi o clipă prin geamul gros. Din interior o tânără îi zâmbi şi apăsă un buton. Uşa se deschise.

După un moment, Cargill era înăuntru.

16

Dincolo de prag, Cargill se opri din nou. În ciuda încordării, era curios. Privi cu interes şi chiar plăcere spre tânăra aşezată la un birou în oficiul de recepţie din marmură. „O Umbră?”, se întrebă. Avea privirea inteligentă – ceea ce nu constituia o surpriză. Manifesta însă şi o anume intensitate, mai greu de definit.

Recepţionera îi surâse şi vorbi cu un glas sonor şi prietenos:

— Ne bucurăm mult să vă vedem aici din propria dumneavoastră voinţă. Vă felicităm din inimă. Vă urăm noroc. Dorim să deveniţi unul dintre noi.

Cargill o privi cu atenţie. Ascultând-o, recunoştea un apel emoţional şi era impresionat de aspectul lui psihologic. Cu toate acestea, nu era chiar pregătit să-l accepte adresat persoanei lui şi înălţase prea multe ziduri împotriva unor asalturi de natură emoţională,

— Intraţi pe uşa aceea, vorbi iarăşi tânăra şi apăsă un buton. Bărbatul privise deja într-acolo. Uşa era transparentă şi ducea într-un coridor placat cu marmură, ce cotea spre dreapta.

— Mulţumesc, rosti el şi intră.

În dreapta, două femei ceva mai vârstnice – în jur de patruzeci de ani probabil – stăteau la alt birou.

— Eşti un tânăr prezentabil, zise una dintre ele. Îţi doresc noroc. A doua femeie ieşi dinapoia biroului.

— Urmează-mă.

Îl conduse prin alt coridor, de-a lungul căruia se înşiruiau cămăruţe cu peretele frontal din sticlă, îi reaminteau lui Cargill de magazinele care aveau raioane cu vânzări în rate. În fiecare odăiţă existau un birou şi două scaune. Călăuza lui se opri înaintea unei uşi.

— Uite-ți surpriza plăcută a zilei, Moira, rosti ea. Îl atinse uşor pe Cargill pe braţ. Noroc, tinere.

— Mulţumesc.

Răspunsese automat, apoi intrase în cameră. Tânăra dinăuntru ridică ochii şi-l examină gânditoare câteva momente, după aceea

vorbi:
— Îmi placi.
— Mulţumesc, răspunse el destul de sec. I se părea că începea să înţeleagă despre ce era vorba. Şi era destul de impresionat. În mai puţin de un minut, încercaseră să-l facă să se simtă cât mai relaxat. Văzu că Moira îl cerceta înţelegătoare.
— Eşti cinic? întrebă ea.
Întrebarea era neaşteptată şi Cargill protestă:
— Nu. Într-adevăr, consider că aveţi o organizare excelentă.
— Nu m-a costat nimic să-ţi spun că te plac, de aceea am şi spus-o. Vrei, te rog, să închizi uşa?
După ce o închise, bărbatul remarcă:
— Este foarte bună tehnica de a-i face pe noii veniţi să se simtă ca acasă.
— Mă bucur că te pot contrazice, clătină din cap Moira. Să ştii că pur şi simplu aşa trăim noi. O anumită parte a vieţii noastre este atât de istovitor intelectuală, atât de precisă şi ştiinţifică, încât de mult timp am adoptat contacte personale cât mai calde şi deschise la toate nivelurile societăţii în care trăim. Vei vedea când vei ajunge în oraş. Pentru început, ia loc, te rog.
Ridică de pe masă un cartonaş şi un creion.
— Te numeşti Morton Cargill, nu?
Cargill încremeni. Fusese pregătit să-şi asume o identitate falsă. Acum se aşeză mai bine în scaun, tăcut şi alarmat. I se părea că n-are altă alternativă decât să recunoască adevărul. Fiorii identificării deveneau tot mai reci. Senzaţia manipulării era acută.
Tot ce făcuse de la ajungerea în secolul douăzeci şi patru fusese realizat sub tensiune. Totuşi păstrase permanent impresia că va fi în stare să-şi controleze destinul. Acum iluzia aceea dispăruse. În ciuda eforturilor lui, ajunsese acolo unde doriseră conspiratorii.
Căută să se adapteze realităţii. I se părea că opoziţia lui trebuia concentrată asupra unei singure persoane.
Dacă l-ar fi putut ucide pe Grannis, acţiunea respectivă, şi nu numai ea, ar fi putut dezechilibra balanţa.
— Eram aşteptat? o întrebă pe fată,
Ea încuviinţă fără un cuvint. O privi scriindu-i numele, şi neliniştea îi spori. Se gândi la alte urmări ale identificării sale. Se

imagina revenit în camera de terapie, ucis sub ochii lui Betty Lane, cea de la care pornise totul. Amintirea respectivă îl tulbură şi mai mult. Trebuia să culeagă şi alte informaţii.

— Nu înţeleg de unde îmi cunoaşteţi numele. Ştii dinainte cine va veni aici?

— Ah, nu. Tu eşti un caz special. Ridică privirea. Ai venit pentru educare, nu?

Era doar în parte o întrebare. În mod evident, făcuse o afirmaţie care trebuia luată ca atare.

Cargill decise să renunţe pentru moment la încercarea de-a afla de unde îi ştiau numele. Fata îi surâse iarăşi. I se părea atât de tânără, încât o întrebă:

— Eşti o Umbră?

— Da, încuviinţă ea.

— Deci nu vă menţineţi permanent forma de Umbre?

— Pentru ce? Părea surprinsă. Aceea este o formă de existenţă extrem de specială. Intuind parcă interesul său imediat asupra subiectului respectiv, continuă grăbită: Ştii cumva care îţi vor fi responsabilităţile când vei deveni Umbră?

Cargill observă că spusese „când“, nu „dacă”. Încercă o senzaţie ciudată şi întrebă direct:

— De unde-mi cunoşti numele?

— Paradox temporal.

— Vrei să spui că deja s-a întâmplat ceva despre care voi ştiţi, iar eu nu?

Ea încuviinţă.

— Ce anume?

— E foarte simplu, înălţă din umeri fata. De luni de zile întreprinzi anumite acţiuni, urmărind interese personale. Nu le cunoaştem, dar ne-au atras atenţia asupra ta.

Cargill îşi menţinu prudenţa.

— Nimeni n-a încercat să afle care ar fi aceste interese?

— Bineînţeles că nu, surâse tânăra. Dar acum… se obişnuieşte să explic în ce constă munca noastră.

Bărbatul îşi opri întrebările ce-i frigeau buzele. Cu un efort de voinţă, se aşeză pe scaun. O privi cu atenţie pe fata care începuse să vorbească.

— Noi, Umbrele, încercăm să anulăm efectele dezastrului psihologic ce a demoralizat rasa umană începând cu secolul

douăzeci. Probabil că pentru milioane de oameni, presiunile civilizaţiei erau prea mari. Au căutat felurite căi de evadare, şi în cele din urmă au găsit mijlocul – noi inventatele flotoare. Când separarea netă faţă de societatea de până atunci a devenit tot mai evidentă, psihologii au început disperaţi să-i caute motivele. Bineînţeles, datorită profesiei lor, au căutat în trecutul imediat al fiecărui individ şi, de aceea, răspunsul s-a conturat destul de lent.

Cauza s-a dovedit a fi o combinaţie între slăbiciunile moştenite genetic şi retragerea justificată din faţa unor presiuni intolerabile. Totuşi, omul poate construi orice fel de societate doreşte.

Deci problema era de a-l elibera, anulând experienţele şi dezastrele abătute asupra trăsăturilor protoplasmatice afectate, uneori cu una, alteori cu multe generaţii în urmă. Jung, unul dintre primii psihanalişti, suspectase de mult ceva similar. El denumise fenomenul „umbră ancestrală”. După mai mulţi ani de experimentări, s-a pus la punct o tehnică de ajungere în trecut pentru rectificarea, într-o anumită măsură, a efectelor dezastrului original.

Cu fiecare an, rezultatele ne apar tot mai evidente. Tot mai mulți Planiaci ne solicită cursurile speciale. Din nefericire, deoarece au început de la un nivel cultural scăzut, cei mai mulţi nu reuşesc.

Trebuie să-ţi explic că noi nu putem influenţa rezultatele testului. Fie că individul răspunde educaţiei şi devine o Umbră, fie că nu şi astfel câştigă doar avantajele educaţionale ce-i permit să ajungă Inter, însă forma Umbră depinde de un anume echilibru propriu fiecăruia. Şim cum funcţionează echilibrul respectiv, dar nu avem o metodă artificială pentru obţinerea lui. Ai priceput?

— De obicei, ce fel de tipuri de oameni reuşesc? întrebă Cargill, într-adevăr interesat.

— Cei asemenea ţie, răspunse Moira. Se sculă şi arătă în dreapta spre o uşă închisă, neobservată de el până atunci: intră pe acolo. Noroc.

Cargill se ridică nesigur şi deschise uşa. Dincolo de ea se întindea o pajişte acoperită de flori înalte, care-i blocau vederea. Păşi peste prag, ocoli florile şi constată surprins că se află în Oraşul Umbrelor.

Inspiră adânc şi se opri. Se găsea pe un tăpşan situat deasupra oraşului. Dar cum ajunsese atât de rapid acolo? Până la terminalul pe unde intrase erau vreo doi kilometri.

În ciuda a tot ce ştia despre metodele lor de transport, simţi imboldul de a cerceta. Îndărătul lui, zări o stâncă. Era înaltă de vreo cincisprezece metri şi acoperită cu verdeaţă. Flori de toate culorile presărau frunzişul verde lucios, iar în aerul răcoros se simţeau nenumărate arome.

Pentru câteva momente rămase neclintit, răsuflând profund, complet relaxat, apoi văzu uşa. Se găsea în partea laterală a stâncii. Apropiindu-se de ea, i se păru de-a dreptul banală.

Apăsă clanţa, împinse şi intră. Revenise în centrul terminal.

Tânăra nu se clintise de la birou.

— Nu eşti curios? întrebă ea.

— Cum funcţionează? întrebă direct Cargill.

— Deasupra uşii există un tub, arătă Moira. Se focalizează asupra ta când treci pragul.

— Instantaneu?

— Nu tocmai…

Cargill ezită. Se gândea la altceva. Nimeni nu-l împiedicase să revină acolo. Ceva mai departe, „condiţionarea” primită în vila Annei Reece nu-i permisese să dea bir cu fugiţii, dar acum făcuse un salt înapoi de vreo doi kilometri.

„Dacă aş putea vorbi despre Grannis…”, îşi spuse.

Deschise gura, înghiţi un nod, încercă iarăşi, dar nu reuşi să pronunţe niciun cuvânt. Bănuia explicaţia. De data aceasta, întoarcerea lui fusese naturală, n-avusese nicio legătură cu opoziţia faţă de „educaţie”. Fenomenul de inhibiţie apărea doar în clipa când încerca să profite de situaţie în mod conştient. Chiar pe când stătea acolo, se pomeni luptându-se împotriva inhibării. Bătălia era tăcută, însă disperată. Putea gândi cuvintele. Ba chiar îşi putea imagina forma exactă pe care urmau s-o ia buzele pentru a le rosti. Cu toate acestea, nu articula nimic. Mai înghiţi un nod şi renunţă.

— Ar fi mai bine să-i dau drumul, şopti.

Părăsi terminalul şi reveni în parc. Peste un minut, mergând pe o alee, auzi râsetul zglobiu al unui copil. O femeie vorbea cu glas plăcut. Brusc, mama şi fiica – aşa bănuia Cargill – apărură pe o altă alee. Le urmări cu privirea până dispărură înapoia unor

tufişuri. Încercă să-şi închipuie oraşul lipsit de ecranul protector, atacat de escadrile de voloare. Vedea numai scene de măcel şi-şi simţi pielea zbârlindu-i-se.

„Interii nu-s decât nişte nenorociţi de asasini, dacă încearcă să-şi pună planul în aplicare”, se gândi furios. „O să-i împiedic, chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care l-aş mai putea face.”

Din vârful dealului, putea zări o parcare cu zeci de flotoare perfect aliniate. În jur nu se vedea nici ţipenie. Coborî şi ajunse la intrarea parcării. Pe o plăcuță scria:

ÎN ATENȚIA NOILOR VENIŢI
Utilizaţi flotoarele
ÎNDREPTAȚI-VĂ SPRE
Clădirea Pătrată
DIN CENTRUL ORAŞULUI

Urcă într-un vehicul şi porni în direcţia indicată. Găsi cu uşurinţă clădirea pătrată. Era înconjurată de mai multe construcţii rotunde, iar pe acoperişul ei, o inscripţie uriaşă anunţa: CENTRUL DE INSTRUIRE. O altă inscripţie, mai mică, adăuga: Coborâţi pe terasă.

Ieşi din flotor, Cargill urmă o serie de săgeţi indicatoare până la uşă, apoi în josul unor trepte din marmură şi mai departe într-un coridor placat tot cu marmură. Pe ambele părţi ale coridorului se înşiruiau uşi din plexiglas transparent. În stânga lui, înapoia unui birou uriaş stătea o femeie. Apropiindu-se de ea, Cargill se prezentă, oarecum nervos, şi aşteptă până ce femeia consultă un dosar.

— Prima şedinţă va avea loc în cabina unsprezece, rosti ea cu un ton plăcut. Drept înainte şi la dreapta. Îi zâmbi: Noroc.

Tălpile îi răsunau pe dalele pardoselii, oferindu-i sentimentul liniştitor de a fi printre prieteni. Venind în Oraşul Umbrelor, se temuse că avea să găsească numai străini şi necunoscuţi. Deocamdată însă oamenii pe care îi întâlnise fuseseră printre cei mai prietenoşi. Aceasta îl nelinştea oarecum, deoarece nu se potrivea deloc cu terapia nemiloasă plănuită pentru el. Totuşi, fetiţa din parc părea atât de copilăroasă, atât de normală… Putea simţi că se accentuează criza. Ce era de făcut?

Gândurile îi încetară când ajunse la cabina unsprezece. Ezită, deschise uşa şi păşi înăuntru.

17

Similară cu odăiţa în care intrase prima dată, în centrul terminal, aceasta era mai largă. Văzu un birou, un scaun (nu două) şi încă o uşă – se întrebă dacă făcea legătura cu alt punct îndepărtat. Pe peretele din stânga se zărea o oglindă. Împins de curiozitate, apăsă clanţa celeilalte uşi. Era încuiată. Întorcându-se, auzi un glas vorbind de undeva din văzduh:

— Ia loc, te rog.

Deşi tonul era prietenos, Cargill simţi sporindu-i neliniştea. Se aşeză, fără să ştie la ce se putea întâmpla.

— Priveşte! răsună iarăşi vocea.

Încăperea se scufundă în beznă şi în aer, la numai o jumătate de metru în faţa ochilor săi, apăru un jet de energie strălucitoare. Părea o dantelă delicată de lumină şi semăna cu filamentul din interiorul unui bec.

— Acesta este un fascicul de electroni străbătând un tub de vid. Priveşte.

Direcţia jetului începu să se schimbe. Urma o traiectorie curbă şi părea că se răsuceşte în jurul unei axe. După câteva clipe, înţelese că descria o spirală. Vocea continuă:

— În matematică este bine cunoscut faptul că două forţe perpendiculare între ele deplasează punctul asupra căruia acţionează după o rezultantă diagonală. Tot aşa, unu ori unu pot face uneori unu şi jumătate sau orice altă valoare, cu totul altceva decât rezultatul matematicii clasice. Priveşte cum apropiem spiralele.

Lui Cargill i se păreau destul de apropiate. Dar acum, privind filamentul, văzu că linia luminoasă îşi strânge foarte încet spiralele.

— Unu ori unu ori unu ori unu ori zero, spuse vocea, fac un milion.

O nouă modificare a jetului. Spirala era şi mai plată.

— … fac un. Miliard, adăugă vocea.

O pauză. Filamentul scânteia. Apoi:

— Acum suprapunem raze infraroşii obişnuite, furnizate de o baterie minusculă. Și obţinem… o armă-ac.

Schema armei apăru în văzduh şi Cargill văzu construcţia tubului şi conexiunile la baterie.

— Introducem un câmp magnetic. Acum putem îndoi oţelul.

Operaţia respectivă se derulă.

— Suprapunem lumina solară obişnuită… şi obţinem un motor solar, sursa energetică a flotorului. Apar zeci de posibilităţi.

Foarte rapid au fost prezentate trei asemenea posibilităţi: volorul, obţinerea unei mişcări de rotaţie şi modalitatea de implantare a gândurilor pe creier.

— Nu doreşti să faci toate astea cu propria ta minte? Noi focalizăm un tub cu puterea de un milion de tipare cerebrale asupra centrilor somaestenici ai lobului parietal din emisfera stângă a creierului – deoarece eşti dreptaci – şi stabilim o condiţionare puternică a fluxului, structurată exact după cea a tubului. În acest fel creăm în creier un tub neuronal. Deoarece în actualul tău corp nu ai posibilitatea de a suprapune alte ritmuri peste curgerea acestui tub organic, noi folosim noul control pentru o uşoară modificare a structurii atomice. Astfel, utilizând energia emisă de câmpul piramidei, creăm forma de Umbră. Priveşte-te în oglindă.

Se aprinse lumina. În ciuda îndemnului, Cargill nu ştia la ce să se aştepte. Se apropie de oglindă.

Văzu reflectată imaginea unei Umbre.

„Dumnezeule!”, se gândi. Îşi privi mâinile, corpul. Era într-adevăr o Umbră.

Începu să simtă diferenţa. Vederea îi era mult îmbunătăţită. Se uită iarăşi în oglindă. Aceasta părea mai puţin substanţială; majoritatea luminii dinapoia ei era acum vizibilă. Peste încă o clipă, vedea dincolo de oglindă. Se afla pe o înălţime, înconjurat de o panoramă olimpiană. Îi atrase atenția un punct de pe cerul îndepărtat, dincolo de piramida acum complet invizibilă. Privirea lui ţâşni până acolo. Era o pasăre, un şoim în zbor.

Uluit de remarcabilul efect de transformare, îşi retrase vederea în odaie, aţintind-o asupra pardoselii. Se dizolvă pe jumătate sub ochii săi, apoi deveni transparentă precum sticla. Privi în etajul de dedesubt, după aceea mai jos, în sol. Era cafeniu, cu nuanţe

tot mai închise, urmat de piatră cenuşie, de pământ roşcat, marnă întunecată, apoi… era mai greu de distins. Un fel de lut, hotărî în cele din urmă. Mai jos nu putea pătrunde. Îşi retrase privirea, înţelegând că existau limite ce nu puteau fi atinse.

— Acum te readucem la normal, rosti vocea. Te rog să observi cât de importantă a fost direcţia atenţiei tale. Secretul îl reprezintă vibraţia şi vizualizarea.

Oglinda redeveni vizibilă. Din ea îl privea imaginea lui Morton Cargill.

— Doreşti să faci vreun comentariu sau să pui vreo întrebare?

Bărbatul ezită, apoi întrebă:

— Există o teorie referitoare la forma Umbrelor? Cum se explică reducerea la aparenta lipsă de substanţă a materiei solide?

Vocea râse încetişor.

— Ţi-aş putea răspunde că materia nu există în realitate. Ipoteza este vehiculată de multă vreme.

Cargill încuviinţă, strâmbându-se ironic, în secolul douăzeci, savanţii se aplecaseră asupra teoriei respective, deşi în viaţa lor de zi cu zi, se comportau de parcă materia era totuşi reală. Se întrebă dacă acum se putea apropia mai mult de lumea explorată în… continua să-l considere aşa… vis.

— Realitatea de aici, urmă glasul, este că, probabil, noi facem corpul mai substanţial, nu invers. Aceasta deoarece utilizăm energia unei surse exterioare şi o înglobăm atât de perfect în curenţii corporali încât, de fapt, avem la dispoziţie energie vitală suplimentară. Am testat-o la toate posibilităţile, inclusiv la moarte, care poate fi provocată de un exces sau de o reducere importantă de energie.

Rezultatele testelor au fost fascinante. Pe măsură ce am sporit nivelul energetic, subiectul devenea tot mai sănătos. A urmat apoi o regresiune ciudată, o altă mişcare ascendentă, din nou jos, sus – dar cu fenomene diferite la fiecare nivel. Schimbarea ciclică a apărut până în momentul începerii „insubstanţialităţii”, părând să urmeze şablonul pozitiv-negativ. La nivelurile negative cu valori mari, am avut chiar reacţii periculoase.

Îţi poţi forma o imagine corectă, închipuindu-ţi o persoană de supremă inteligenţă, care este de-o răutate absolută. Prima dată când am obţinut efectul respectiv, am avut noroc. După aceea,

anticipând rezultatele, am luat măsuri de precauţie, dar şi aşa, de câteva ori, a fost numai o întârziere fulgerătoare. Consideri, într-o oarecare măsură, că ţi-am răspuns la întrebări?

Cargill căzu pe gânduri. Nimic din cele afirmate nu contrazicea fundamental ideile stranii pe care le avusese în primul său vis. Conform celor aflate atunci, energia primită din exterior nu era necesară. Dar dacă era, atunci Umbrele nu descoperiseră deocamdată metodele necesare pentru a atinge starea aceea. În cele din urmă, scutură din cap:

— Deocamdată n-am alte întrebări.

— Perfect. Cu excepţia unor condiţionări minore, acum te poţi transforma după voinţă în Umbră, doar gândindu-te la asta. A doua uşă nu mai este încuiată. Prin ea se ajunge la o serie de apartamente. Cele cu lumină verde sunt libere şi-l poţi alege pe oricare ca să te instalezi.

Te voi suna la puţin timp după aceea.

Apartamentul în care pătrunsese era surprinzător de spaţios: cinci camere şi două băi. Cargill îl străbătu în grabă; se opri doar când văzu telefonul. Se găsea într-o nişă micuţă, alături de un scanner TV şi un monitor video. În colţul din dreapta jos al monitorului – şi asta îi atrase imediat atenţia – existau mai multe butoane. În dreptul lor scria INDEX.

Cu degete tremurătoare, încercă cele trei butoane deasupra cărora se aflau literele alfabetului. Reglă primul buton la G, următorul la R, iar al treilea la A. După aceea apăsă pe START.

Pe ecran începu să se deruleze o listă lungă de nume: Granger, Granholm, Grannel, Grant…

Nu apărea niciun Grannis.

„E ridicol”, se gândi Cargill. „Acum trebuie să-l găsesc, înainte de a-mi transmite fraza-semnai.” Ar fi putut aţinti asupra lui Grannis echipamentul unei arme-ac, înainte ca acesta să-i poată suspecta intenţiile sau să adopte forma protectoare de Umbră. Cu siguranţă că în înveliş uman ar fi fost vulnerabil. „Trebuie să-l găsesc”, îşi repeta. „Absenţa lui din index are, cu siguranţă, o explicaţie. Dacă aş putea întreba pe cineva…”

Ceasul din salon arăta zece şi zece. Asta îl hotărî. Poate că aleseseră tocmai amiaza acelei zile pentru deconectarea piramidei.

Părăsi apartamentul în grabă, printr-o uşă ce dădea pe o

străduţă întortocheată dintr-un cartier comercial. Magazinele erau ticsite de cumpărători şi trebui să-şi învingă pornirea de a intra într-unul din ele. Se opri numai pentru a privi iute într-o vitrină, însă gestul nu făcu decât să sublinieze normalitatea situaţiei.

Zori mai departe. Deşi ştia că avea o misiune ucigaşă, habar n-avea unde să meargă pentru a o îndeplini. Ştia doar că trebuia s-o ducă la bun sfârşit cât mai repede. O vreme, străbătu înfrigurat străzi liniştite şi umbroase. Aici, în cartierul rezidenţial, casele erau situate în curţi întinse, pline cu flori. În majoritatea se jucau copii. De câteva ori văzu atât bărbaţi, cât şi femei ocupându-se cu grădinăritul. Nu zări nicio Umbră. Aceea era o formă şi o stare, pe care o adoptau în călătoriile temporale sau în cazul unor pericole. Cargill se întrebă cât de repede îşi putea îmbrăca protectoarele mantii din întuneric.

Privi tot timpul cutiile de scrisori, căutând numele lui Grannis. Pe măsură ce se apropia de amiază, imposibilitatea virtuală de a-şi încununa cu succes căutările începu să-i devină tot mai clară. Un individ nici măcar menţionat în cartea de telefon nu putea fi găsit printr-o căutare superficială pe străzile unui oraş cu peste o sută de mii de locuitori.

Brusc, acceptă înfrângerea şi se grăbi înapoi spre apartament. „O să aştept înăuntru”, se gândi. „N-o să răspund la uşă. N-o să răspund la telefon. În felul ăsta, nimeni nu-mi poate transmite fraza-semnal.”

Încerca senzaţia neplăcută că greșise, părăsindu-şi locuinţa. Când zări clădirea pătrată, ceasul său, pe care-l potrivise după cel din salon, arăta douăsprezece fără douăzeci. Transpirase. Observă surprins câteva sute de oameni, adunaţi în faţa intrării uneia din clădirile rotunde.

— Ce se întâmplă? întrebă pe cineva.

Străinul îi zâmbi prietenos.

— Aşteptăm anunţul, îi răspunse. Am fost înştiinţaţi din viitor asupra unor alegeri ţinute astăzi şi aşteptăm confirmarea rezultatelor.

Cargill se grăbi mai departe. Deci aveau alegeri... Pufni, oarecum critic şi cinic, apoi se gândi: „Din viitor? Dar Lan Bruch spunea că nu există niciun viitor”. Existenţa unor alegeri în viitor sporea îndoielile asupra onestităţii indivizilor implicaţi în episodul

din 7301 şi chiar asupra realităţii scenei în sine. Deşi el personal şovăia să admită că nu se petrecuse. Poate că prin întrebări iscusite, putea afla ce se întâmplase.

Ajunse în sfârşit în apartament. Când intră pe uşă, dinspre nişa telefonului răsună o voce sintetizată:

— Prezentaţi-vă imediat la Biroul Unu, Clădirea C. Grannis vă solicită să vă prezentaţi la Biroul Unu, Clădirea C. Prezentaţi-vă imediat la Biroul…

După primul şoc, Cargill îşi recăpătă cumpătul destul de iute. „Să exersez transformarea în Umbră”, se gândi hotărât. „O să suprapun tubul armei-ac, şi-apoi…”

I se părea că nu putea scăpa de necesitatea uciderii lui Grannis, în ciuda existentei unor alegeri în viitor. Toate evenimentele de până atunci fuseseră declanşate de acţiunile lui. Nici faptul că ştia de paradox nu-l elibera de responsabilitate, până nu făcea el însuşi ceea ce era necesar. Deocamdată, era singurul care avea habar de iminenta catastrofă, atât personală, cât şi naţională. Probabil că acum, la graniţe, Interii şi Planiacii se pregăteau pentru acţiunea lor disperată.

Cargill închise dispozitivul de anunţare a mesajelor şi părăsi apartamentul. Afară, întrebă un trecător unde era Clădirea C. Peste câteva minute ajunse la destinaţie.

Bărbatul din Biroul Unu era un individ voinic, cu chip plăcut, uşor grizonat. Părea să aibă şaizeci de ani. Nu-l invită pe Cargill să ia foc, ci se ridică el în picioare.

— Îmbătrânesc, îi spuse lui Cargill. În ciuda faptului că nu prea stau locului, în ciuda faptului că am trăit cam o mie de ani, bătrâneţea m-a ajuns în cele din urmă. Credeam că nu se va întâmplă niciodată.

Chicoti.

— Împlinesc optzeci şi şapte de ani de când sunt Grannis, aşa încât mă bucur că mi-a fost desemnat înlocuitorul.

Alegerea unui nou-venit este neobişnuită, însă ea a fost făcută de oamenii viitorului: ei te-au propus şi au grăbit organizarea scrutinului. Şi… flutură cu mâna spre odaia din jur… asta e.

Adoptă un ton profesional.

— N-o să-ţi trebuiască prea mult timp să-ţi înveţi îndatoririle. Protectorul Statului – asta-i uşor. Ca s-o faci cât mai bine, trebuie să trăieşti la răstimpuri printre Interi. Ei trebuie urmăriţi. Eu, de

pildă, m-am însurat cu o fată din rândul lor, pe lângă nevastă-mea Umbră, dar acum patru ani a murit pentru ultima dată.

Fără nicio altă explicaţie, continuă:

— Îţi sugerez să te ocupi de intenţiile imediate ale Interilor. După aceea, bineînţeles, să semnezi documentele care autorizează terapii. În privinţa asta n-ai drept de veto, dar… – zâmbi –… o să te descurci.

Întinse mâna.

— Şi-acum, înainte de a pleca, ai vreo întrebare?

18

— Grannis! exclamă Cargill. Până în clipa aceea, mintea lui funcţionase doar ca receptor. Acum simţea fluxul intens al propriei sale puteri.

Bătrânul era amuzat.

— Ca nou-venit, comentă el, n-ai de unde să ne cunoşti istoria. Primul nostru conducător, şi descoperitorul principiului Umbrelor, se numea Grannis. Noi i-am preluat şi folosit numele, ca sinonim pentru conducător.

— Grannis! repetă căpitanul. Avu o imagine orbitoare a adevărului, tabloul mental al unui individ utilizând energia temporală, mai întâi pentru a-şi salva propria viaţă, apoi pentru a preveni un război inutil şi în cele din urmă pentru a se stabili în secolul douăzeci şi patru, drept Grannis-Umbra.

Încordat, întrebă:

— Îmi puteţi spune alte detalii referitoare la îndatoririle mele?

Ascultând, mintea îi lucra cu atâta viteză încât percepea doar parţial cuvintele celuilalt. Era de-a dreptul înfierbântat. Nu-şi putea organiza ideile şi pentru început nu dorea câtuşi de puţin să stabilească o legătură logică cu realitatea.

Acum EL era Grannis; el ar fi trebuit să pregătească atacul Planiacilor asupra Interilor şi atacul Interilor asupra Umbrelor. Avea s-o facă nu pentru vreo combinaţie trădătoare, ci pentru că aşa se petrecuseră deja lucrurile.

Ameţit, opri vârtejul sălbatic al gândurilor. Încordat, îşi reaminti cum fusese readus în camera terapeutică din Oraşul Umbrelor, iar de acolo în capitala Interilor. De ce fusese necesar periplul? Ce rol avusese?

De ce să retrăiască o perioadă din epoca aceasta? Tot ce avea de făcut era să vină la centrul terminal, să intre în Oraşul Umbrelor şi să fie disponibil pentru alegerile acelea unice în care electoratul putea decide asupra capacităţii titularului de funcţie după încheierea mandatului.

Important era şi faptul că Grannis de abia începuse să

controleze, cu mari dificultăţi, conspiraţiile deja închegate. În rol de Grannis, avea să fie silit să acţioneze conform cunoştinţelor lui Morton Cargill în privinţa celor petrecute. Ca Morton Cargill, intervenise în funcţie de amestecul lui Grannis. Se opri zăpăcit. „O clipă”, îşi spuse. „E lipsit de sens. Nu putem acţiona amândoi raportându-ne la faptele celuilalt. Ar însemna să fie un cerc închis…”

Bătrânul îl întrerupse din gânduri.

— Alte întrebări?

Cargill era nevoit să se întoarcă un drum lung şi avea cel puţin o întrebare.

— Cum v-au anunţat cei din viitor că eu trebuie să fiu ales?

Celălalt zâmbi amuzat.

— Reprezentantul lor, Lan Bruch, ne-a adus înregistrarea votării şi te-a prezentat. După votarea de astăzi, un calculator a comparat imprimanta lui cu datele din maşinile noastre de vot şi, când numele s-au dovedit identice, nu ne-am îndoit că avem un raport exact din viitor. Bineînţeles, introducerea numelui tău a produs o situaţie unică în istoria noastră. Suntem destul de curioşi asupra rezultatelor.

„Lan Bruch din reformata, incompleta Merlica”, se gândi Cargill, „se luptă din răsputeri să-şi afirme realitatea. Dar ce se-ntâmplă cu Umbrele?” Nu pentru prima dată, îi trecu prin minte că în ciuda bunăvoinţei lor, Umbrele înţelegeau doar parţial energiile pe care le îmblânziseră. Poate că focalizarea lor asupra părţii pozitive a lucrurilor urma să se dovedească lipsită de înţelepciune. Încercau să trăiască neîncătuşaţi, însă poate că asta implica menţinerea unui echilibru perfect între pozitiv şi negativ, între bun şi rău, între cauză şi efect, responsabilitate şi indiferenţă.

Un lucru părea absolut sigur. În direcţia respectivă erau exploataţi. Rămase pe gânduri. Fusese atât de concentrat încât nu remarcase că fantezia devenise realitate.

— Lan Bruch? rosti el cu glas tare. Lan Bruch?

Bătrânul răspunse ceva, dar Cargill nu-l auzi. Se gândea că dacă se confirma venirea din viitor a lui Lan Bruch, atunci partea respectivă din visul său era adevărată. Era prima verificare şi de aceea importanţa ei nu putea fi supraestimată. Dintr-un salt, cele petrecute deveneau un incident, un avertisment în spaţiu-timp…

undeva. Trebuia să-şi amintească permanent că încă nu există continuumul spaţio-temporal al Merlicei. Merlica n-avea să devină posibilă decât dacă atacul Interilor era încununat de victorie.

Îngheţă când pricepu adevărul. Totul se deplasa în direcţia respectivă, spre atingerea scopului respectiv. Deşi continua să fie la fel de adevărat că distrugerea Oraşului Umbrelor constituia o eroare. Baza însă exista: la momentul critic al epocii Umbre-Interi, Morton Cargill, sclavul hipnotizat al Interilor, ocupa în Oraşul Umbrelor o poziţie din care putea acţiona nestingherit pentru a-şi realiza trădarea. Nu aştepta decât semnalul.

Predecesorul lui vorbea:

— E douăsprezece şi jumătate. Te las să te familiarizezi cu biroul. În camera de alături sunt asistenţii. Nu ezita să-i foloseşti.

Îi întinse din nou mâna. De data aceasta, Cargill i-o scutură şi-i spuse:

— S-ar putea să mai am nevoie de sfaturi. Mai vizitaţi-ne din când în când, de acord?

Pentru că bătrânul se întorsese, Cargill nu zări reacţia înaintea cuvintelor sale. „Mai vizitaţi-ne din când în când!” – semnalul, fraza care trebuia să-l facă să întrerupă energia piramidei. Şi pe care şi-l dăduse singur!

După plecarea celuilalt, bărbatul se lăsă greoi într-un scaun.

Simţea un fel de admiraţie uşor reţinută: ideea de a-şi da singur semnalul fusese inteligentă. În felul acesta nu putea da greş. Cât de abilă era mintea umană! Cât de viclean strecurase fraza într-o conversaţie obişnuită…

Brusc se trezi la realitate. „Mai am doar vreo unsprezece ore”, îşi spuse. „în mod clar, atacul este programat pentru miezul nopţii.”

Se ridică, amintindu-şi ce i se spusese când fusese purtat din barul Los Angelesului anului 1954: trupul reacţiona cu hotărâre numai sub impactul evenimentelor reale. Primise parola pentru deconectarea piramidei. Ştia cât timp avea la dispoziţie. Ştia care este evenimentul real.

Rămânea o singură întrebare: cum acţionează terapiştii Umbrei faţă de dispariţia lui Morton Cargill din apartamentul dublu, eveniment petrecut cu două luni în urmă? Incidentul trebuia să fie menţionat undeva. Trebuia să fie aici, într-unul din dosarele lui Grannis.

Îl găsi aproape imediat. Palid, citi însemnarea din dreptul numelui său:

«Morton Cargill, 1954. Terapie recomandată: „Uciderea în prezenţa lui Betty Lane.” Rezultat: „Terapia executată la ora 9.40 a. m.” Observaţii: „În momentul morţii, subiectul părea neobişnuit de calm”»,

Asta era tot. Probabil că reprezenta o; operaţie de rutină, ale cărei detalii nu prezentau interes. Se consemnau doar faptele esenţiale.

În ciuda tuturor manevrelor sale disperate, revenise în clinica de terapie şi, fără ca Umbrele să bănuiască măcar acţiunile lui, fusese supus tratamentului preconizat, la momentul corespunzător. Nu se menţiona ce se întâmplase cu trupul. Treptat, bărbatul îşi învinse starea depresivă. „Nu cred”, îşi spuse. „Cu siguranţă, aidoma lui Grannis, aş fi putut falsifica raportul acela.”

Îl citi iarăşi. Căzu pe gânduri, văzând că era semnat de alţi doi martori în afara lui şi parafat, totuşi se agăţă cu încăpăţânare de convingerea proprie. În plus, din câte ştia, scena morţii putea fi în viitor de peste o mie de ani.

Cu extraordinara lor înţelegere a proceselor vieţii, Umbrele creaseră exact cadrul prielnic unui astfel de paradox.

Posibilitatea îi crescu imediat moralul. Privi în jurul încăperii. Se apropie de o fereastră prin care se zărea panorama aşezării alpine. Pentru o clipă se simţi ameţit. El era Grannis-Umbra. Se putea deplasa după voinţă prin toate epocile trecute ale omenirii. „Şi n-am altceva de făcut”, se gândi, „decât să mă asigur ca totul să se întâmple aşa cum ştiu că s-a întâmplat.”

Se pregăti grăbit pentru paradox. Mai întâi exersă de câteva ori transformarea în Umbră. Apoi, sub forma respectivă, îşi spuse: „Vreau să ajung la…” Rostise destinaţia în gând. Aşteptă, dar nu se petrecu nimic. Surprins, refuză să accepte înfrângerea.

„Am folosit probabil o tehnică greşită”, încercă să găsească o explicaţie. De fapt, încă nu ştia care era metoda corectă. Îşi aminti spusele instructorului Umbră despre vibrare şi vizualizare.

Reveni la forma umană şi întrebă: „Ce vibraţie fundamentală pot utiliza drept etalon? „Singura notă muzicală pe care şi-o putea aminti era do major. O fluieră încetişor încercând să calculeze câte vibraţii cu frecvenţa respectivă aveau loc în

decursul unei zile.

Se transformă iarăşi în Umbră şi-şi vizualiză destinaţia. După aceea fluieră do major… şi se gândi la numărul de vibraţii.

Simţi nişte furnicături de nedescris.

Astfel, cu două ore înainte ca volorul camuflat în flotor să-l ducă pe Morton Cargill din capitala Interilor în Oraşul Umbrelor, un alt Morton Cargill îl contactă pe Withrow. Drept urmare, la o jumătate de oră după plecarea primului Cargill, şi înainte să poată fi lansat un contraatac, se declanşă revoluţia Interilor.

Surpriza totală duse la o victorie practic lipsită de vărsare de sânge, cu zece ore mai devreme decât se prevăzuse,

Fraza-semnal, care trebuia să-i fie transmisă pentru a deconecta piramida, n-avea să fie folosită niciodată.

După aceea. Umbra Grannis-Cargill se întoarse în timp, la flotorul unde erau asediaţi Lela Bouvy şi un alt Morton Cargill. Pătrunse în navă şi-l dus pe Cargill cel „anterior” în apartamentul cu perete transparent din Oraşul Umbrelor, unde Ann Reece avea să-l salveze pentru a doua oară. Sub formă de Grannis, reveni imediat la flotor. Ignorând-o pe înspăimântata Lela, intră în compartimentul motoarelor. După cele învăţate, avu nevoie de o singură privire asupra tubului motor pentru a observa că lentila focalizatoare fusese deplasată din poziţia ei. Strecurându-şi degetele de Umbră, o reglă. Flotorul începu să se înalţe imediat ce se restabili fluxul normal de energie.

După ce Lela se găsi în siguranţă, se întoarse în timp şi o vizită pe Carmean în noaptea când Lela şi Morton Cargill îi furaseră flotorul. Făcând referiri aparent neglijente la întâlniri anterioare, află de la Carmean când şi unde avuseseră loc acestea, începu să ţină un jurnal al acţiunilor sale, apoi supărat pe el însuşi îşi dădu seama: „La urma urmei, acest jurnal trebuie să existe în viitor. Şi probabil, că i-am pus undeva unde-i uşor de găsit.”

Înapoiat în Oraşul Umbrelor, îl găsi în primul sertar al biroului său. Conţinea o listă completă cu nume, locuri şi acţiuni,

Reveni în Biroul Unu, Clădirea C, la un minut după ce plecase de acolo. Ceasul arăta 1:01 p.m. Datorită paradoxului temporal, din momentul sosirii sale la centrul terminal din Oraşul Umbrelor nu trecuseră decât câteva ore.

La unu şi cinci sună telefonul. Era individul care-l iniţiase în problemele Umbrelor.

— Dacă vii la camera unsprezece, îi spuse lui Cargill, putem continua instruirea. Nu mai e mult, dar trebuie să cunoşti totul.

Cargill plecă într-acolo, gândindu-se: „Cum să întreb despre scena morţii astfel încât să nu mă trădez?” Încercase să-şi imagineze cum putuse asista la propria lui execuţie, dar nu izbutise. Probabil că insistența excesivă asupra unui paradox putea duce la inoperativitatea acestuia.

Imediat ce intră în camera unsprezece, lumina se stinse şi vocea acorporală răsună din văzduh:

— Cu mult timp în urmă, când am descoperit natura proceselor implicate, am hotărât ca fiecare Umbră să treacă prin experienţa morţii şi, desigur, a învierii. Cauza o constituie teama universală de moarte. Când o persoană moare cu adevărat şi este înviată, teroarea asociată morţii dispare pentru totdeauna, cu rare excepţii. În acelaşi timp, procesul morţii are şi alte efecte asupra sistemului. Mai exact, anulează permanent anumite tipuri de tensiuni. Din acest ultim motiv, nu ezităm să-l recomandăm ca terapie pentru cei pe care-i aducem din trecut, în cadrul misiunilor noastre psihologice inter-temporale…

„Ce-o fi asta?”, se întrebă Cargill. „Ce-a spus?”

— Întotdeauna, continuă instructorul, înviem pacienţii supuşi terapiei, după ce atât ei, cât şi reclamanţii sunt convinşi în mod practic că moartea s-a petrecut cu adevărat, deşi reclamanţii nu sesizează niciodată învierea. Mulţi dintre ei sunt şocaţi moral de cele petrecute, dar, utilizând tubul de un milion, îi convingem că s-a făcut dreptate. Astfel, şi numai astfel, obţinem efectul dorit.

— Experienţa asta a morţii, rosti Cargill, poate fi suportată de aceeaşi persoană în mod repetat, fără să-i dăuneze?

— Dacă aşa ceva n-ar fi posibil, foarte puţine Umbre ar ajunge la vârsta de o mie de ani. Nu-ţi poţi închipui numărul de accidente care au loc, în ciuda tuturor măsurilor de prevedere. Sfârşi cu o notă ironică în glas: Totuşi noi nu recomandăm mai mult de o duzină de „morţi”. Celulele încep să-şi reamintească procesul.

Bărbatul ezită.

— Ar mai fi ceva… Pot merge în propriul meu viitor?

— Nu. Trupul poate parcurge doar un şablon deja existent. Pentru ca să ajungi în viitor, este necesar să fii „tras” de cineva de acolo. În momentul respectiv se stabileşte un şablon şi poţi

opera din viitorul acela asupra trecutului.

Cargill nu comentă despre cele aflate. Motivul întrebărilor sale îl reprezentase întâlnirea cu Lan Bruch. Acum era sigur că acesta îl „trăsese” în viitorul reprezentat de Merlica. Restul întâmplărilor păreau mai degrabă răscolirea unor amintiri de mult îngropate.

Nu dorea ca acum să se întâmple aşa ceva, nu dorea ca intervenţia aleatoare a unor fenomene extrasenzoriale să interfereze cu instrucţia primită. Şi atunci, cum ar fi putut-o evita? Dacă în momentul morţii se petrecea o separare, atunci el, cu experienţele anterioare, urma s-o sesizeze şi să şi-o reamintească ulterior.

— Când trebuie să trec prin experienţa morţii? întrebă încetişor.

— Rămâne la alegerea ta. Poţi şi acum, după cum poţi aştepta o moarte accidentală. Problema este că tu trebuie să hotărăşti.

Bărbatul şovăi. Ideea unei morţi imediate îl şoca. În plus, existau mai multe probleme ce ar fi trebuit rezolvate imediat. În aceeaşi măsură, era posibil să-şi poată disocia „moartea” de terapia lui Betty Lane şi să scape pentru totdeauna de această obsesie, considerând-o o etapă inevitabilă a educaţiei lui.

— O să aştept, spuse în cele din urmă.

— Perfect, încuviinţă vocea, anunţă-mă când eşti pregătit.

Răsună un clinchet şi uşa se deschise.

Cargill nu mai pierdu timp. Se gândise la câteva acţiuni suplimentare ce trebuiau întreprinse înainte de a putea fi sigur că avea să rămână în epoca respectivă.

De pildă, momentul iniţial: sosirea căpitanului Morton Cargill din secolul douăzeci. Ann Reece îl adusese într-o sală de marmură, unde avusese ocazia să-l vadă pe Grannis şi să fie văzut de acesta. Atunci, motivul întâlnirii fusese neclar. Acum devenise limpede. „Evident”, îşi spuse.

„Era important pentru Cargill să vadă o Umbră. În plus, era modul cel mai simplu de a aduce transportorul ce trebuia împrumutat Annei ca să-l salveze.”

Apoi exista problema falselor credinţe ale Interilor şi Planiacilor despre ce puteau, şi nu puteau Umbrele. Bineînţeles, unele se datorau propriei lor ignoranţe, dar Grannis trebuia să le fi confirmat ideile cu intenţia deliberată de a-i deruta. Şi, în sfârşit, relatările despre evadări anterioare. Acum părea incredibil că unii

Interi şi Planiaci izbutiseră să scape de aici. Probabil că-i ajutase Grannis. De ce? Tocmai pentru a-i convinge pe Planiaci de existenţa unor asemenea indivizi, astfel încât la apariţia lui Morton Cargill calitatea sa de fugar să nu fie pusă la îndoială.

Cargill oftă. Stabilirea în viitor era o chestiune complicată, implicând multe amănunte.

Dar le rezolvă, unul câte unul…

* * *

Mai târziu, îndreptându-se către clinica terapeutică din Oraşul Umbrelor, era dispus în sfârşit să accepte tratamentul care, cândva, păruse incredibil. Aparent, trecerea prin moarte avea să fie o experienţă minoră. Şocul urma să fie recepţionat de privitor, de Betty Lane; pentru el nu se anticipa aşa ceva. Cu toate acestea, aşteptându-şi executorul în apartamentul dublu, mintea bărbatului era obsedată de un personaj: Lan Bruch, din îndepărtata Merlica.

Individul începuse să-i spună ce trebuie să facă el, Cargill, pentru ca Interii să câştige. Părea ciudat că episodul respectiv se destrămase tocmai în momentul pronunţării acelor cuvinte.

Oare le auzise cu adevărat? Era posibil ca el să fi cunoscut metoda prin care Interii puteau învinge? Iar un eveniment neaşteptat n-ar fi putut cumva anula tot ceea ce întreprinsese el pentru a se asigura că Interii nu aveau să repurteze victoria?

Se autoconvinse că schimbarea era greu de conceput. Dar, în vreme ce glasul terapistului răsună din văzduh, bărbatul se gândi: „Dacă mi-aş aminti cum arătau structurile acelea geometrice, poate că aş izbuti să mă apropii îndeajuns de Merlica şi să ştiu exact ce-a spus Lan Bruch…”.

19

În mod straniu, Cargill părea detaşat de eul său real şi putea privi scena de dedesubt. Deşi, paradoxal, continua să facă parte din ea. Ar fi vrut să retragă milioanele de fire energetice care-l conectau la obiectul inert de jos. Ştia totuşi că trupul nu era încă mort cu adevărat, deşi principala mişcare încetase. Inima, plămânii, toate organele îşi opriseră funcţionarea.

Menţinerea lui acolo de către corp era extrem de neplăcută, deoarece el trebuia să ajungă într-un anume loc. Înţelegea că experienţa respectivă era diferită de orice cunoscuse până atunci. În trecut nu-şi pusese întrebări asupra imboldului de a merge, nici asupra destinaţiei, ci pur şi simplu se dusese. Acum se întreba: „De ce trebuie să merg undeva?”.

Într-adevăr era o idee nouă, încrezătoare: în privinţa conceptului, nu a sentimentului. Mânat de curiozitate, cercetă corpul care fusese Morton Cargill; evenimentele din jurul acestuia îl lăsau indiferent. Direcţionă prin perete un flux către tubul energetic ce cauzase moartea, iar acum necesita modificări. Unele din acestea interferau cu fluxul prestabilit, exclusiv ondulatoriu, care-l conecta la complexul spaţiu-timp-energie de dedesubt. Brusc îşi dădu seama că acesta reprezenta numai o parte a propriului său univers. Interferenţa era interesantă deoarece părea dirijată spre zonele turbulente, care, din locul unde se afla el, se întrezăreau întunecate.

Pe măsură ce tubul îşi îndeplinea misiunea, fluxul din zona supusă atacului se albea treptat. Interesat, Cargill căută alte porţiuni negre şi, găsind câteva în exteriorul trupului, undeva în stânga lui, le modifică şi pe ele. Era concentrat asupra altor zone întunecate, când îşi reaminti configuraţia geometrică ce-l purtase mai întâi la statuie şi lac, iar apoi în Merlica. Ţinea minte că sosirea în Merlica fusese aparent întâmplătoare. „Structura” configuraţiei se modificase, de parcă era controlată de altcineva. O rechemă din amintire. Se mişca! Structura tremura şi se răsucea, fără să stea o clipă locului.

Neînţelegând cum anume, ştia exact ce să facă. Alese mai întâi o porţiune din desen, anulă restul, şi amplifică toate mişcările zonei micuţe, încercând periodic s-o stabilizeze. La cea de-a treia încercare, o ţinu perfect nemişcată fără niciun efort.

Imediat, refăcu întregul desen şi intensifică mişcările într-o porţiune mai largă. Se strădui s-o menţină fixă şi pe aceasta.

Încercă de patru ori până reuşi.

„Ce am obţinut?” se întrebă.

Continuă să plutească deasupra corpului lui Morton Cargill şi deasupra chipului palid al urmaşei Mariei Chanette. Privi în jur şi zări câteva zeci de curenţi energetici, conectaţi la trup. Ştia în mod instinctiv că sursele lor erau extrem de îndepărtate în spaţiu-timp.

Cargill acţionă ferm cu un flux propriu şi deconectă pe rând „liniile” respective. Una purta îndărătul ei un gând de surpriză. Era Lan Bruch, spunând: „Ne-a învins”. La decuplarea următoarei linii, găsi alt gând: „Poate că ar trebui să intervină oraşele spaţiale”.

Mesajele ce însoţeau celelalte linii erau mai greu de exprimat în cuvinte, dar pricepu limpede că asemenea deconectări nu se mai petrecuseră niciodată. Pe o linie sosiră nişte hohote de râs. Erau mai degrabă sardonice şi bărbatul le desluşi înţelesul. Implicau faptul că el învăţase câteva din regulile jocului, şi devenise un participant la acesta.

De undeva, răsună un glas puternic:

– Să schimbăm regulile acestui univers.

Răspunsul veni pe aceeaşi linie:

— Deja el îşi face propriile reguli.

— Acesta e modul cel mai rapid de-a ne distruge, sosi replica.

„Deci Lan Bruch crede că l-am învins”, îşi spuse Cargill. „Bun!” Atunci nu mai trebuie să afle ce-i spusese. Legătura respectivă era întreruptă la nivel energetic.

„De fapt”, concluzionă el, „în universul meu nu mai există nimeni. Toate gândurile acelea sunt ale mele. Eu joc jocul, tot eu sunt piesele, şi toţi jucătorii, şi toţi...”

Nu putea lăsa ultima idee să se dezvolte.

Se strădui să-şi uite gândul. Căzu la înţelegere cu el însuşi că n-avea să şi-l amintească. Întări acele reguli care îl obligau să-şi tăinuiască amintirile faţă de sine. Cântări câteva metode prin

care se putea autopedepsi pentru tot viitorul, atunci când avea să dezvăluie, fie şi momentan… ce anume?

Nu-şi putea aminti.

Deschise ochii şi privi cele două Umbre care efectuaseră terapia. Una din ele se îndepărtă aproape imediat. Cealaltă îl fixă pe Cargill cu o privire opacă, impenetrabilă, apoi făcu un gest ce putea avea un singur înţeles: Scoală-te!

Ascultând-o, simţi imediat diferenţa dinăuntrul său. Se simţea reîmprospătat, energic, alert şi plin de viaţă. Probabil că utilizaseră asupra lui tubul milion pentru a-l iniţia şi a-i explica de ce traversase experienţa morţii. Acum ştia cu certitudine absolută că el se relaxase, în vreme ce Betty Lane suportase echivalentul unui catharsis.

Şablonul acela era vechi, extrem de vechi. Conceptul de pedeapsă este cunoscut în rândul animalelor; în absenţa unei pedepse meritate, ele pot fi afectate de nevroze tot atât de profunde cât ale omului. Un elefant mascul însoţit de femeile sale, atacat de un elefant mai puternic şi alungat în junglă, este copleşit de nedreptatea suferită şi, nu după mult timp, jungla este bântuită de un animal periculos de violent. Iadul exista înainte ca să se fi gândit cineva la rai. Cândva oamenii erau spânzuraţi pentru furtul unui bănuţ… până ce moneda de un pol a încetat să mai reprezinte o sumă importantă. Desigur, modalitatea s-a schimbat. Delictele dintr-o epocă reprezentau fapte normale pentru generaţia următoare; şi astfel, o mie de indulgenţe au coborât asupra descendenţilor tensionaţi ai celor care nu aveau satisfacţia catharsisului. Existau totuşi adevăruri eterne. Orice crimă trebuia plătită. Abuzurile şi excesele îşi lăsau amprenta pe protoplasmă. Revoluţiile şi războaiele purtate fără milă pentru omenire… oho, aveau să plătească pentru ele! Dezastrul zguduia universul şi tendinţa persista. Undele de şoc ale prăbuşirii imperiilor dăinuiau vreme de epoci.

Victima îşi găseşte pacea atunci când vinovatul e capturat şi întemniţat. În aceiaşi timp, prizonierul, cu infracţiunea absolvită prin detenţie, obţine alinare… Teoria respectivă avea un singur punct şubred. Ridicându-se, relaxat şi liber, Cargill îşi dădu seama pentru prima dată, că mai trebuia făcut ceva.

„Prizonierul” încă nu făptuise crima datorită căreia Morton Cargill putea ajunge în secolul douăzeci şi patru.

* * *

Era anul 1953, pe o stradă din Los Angeles. Nu-i trebui mult timp pentru a găsi barul cu pricina, deşi nu-şi amintea limpede unde fusese în noaptea aceea, când începuse totul. Pe neaşteptate, inscripţia unei firme îi biciui memoria: LA ÎNGHESUIALĂ. Privind prin zid, îl văzu înăuntru pe Morton Cargill. Marie Chanette nu era nicăieri.

Surprins, Grannis-Cargill se retrase în bezna unui gang vizavi de bar şi, pentru întâia oară, analiză cu seriozitate ce avea să facă. Pricepu că în tot acest timp, subconştientul său uitase în mod deliberat incidentul. Cumva ştiuse că, mai devreme sau mai târziu, urma să revină în secolul douăzeci şi să se asigure că totul se întâmplase aşa cum se întâmplase. Trebuia să fie sigur că Marie Chanette murise cu adevărat.

„Chiar o voi lăsa să moară”, se gândi înfiorat bărbatul, „ştiind că pot interveni şi opri în orice clipă accidentul?”

Întrebarea fiind atât de precisă, se simţea în toiul unei crize. Trebuie s-o fac, se autoconvinse. Dacă dădea greş acum, se putea ca totul s-o ia razna. Fusese prevenit despre încercările de schimbare a evenimentelor. Schimbările necesitau un cerc închis, modificări izolate putând interveni doar în decursul unor perioade îndelungate de timp. Experienţele întreprinse de Umbre mai stabiliseră că obiectele puteau fi deplasate fără o dislocare aparentă, iar fiinţele omeneşti, precum şi alte forme de viaţă, puteau fi transferate dintr-un loc în altul, sau temporal, în trecut ori viitor. Dar nimeni nu putea şi nu trebuia să intervină asupra unui ciclu de viaţă despre care ştia că luase sfârşit. Nu trebuia încercată nicio intervenţie asupra unei persoane răposate cu zeci sau sute de ani în urmă.

Se ştia că Marie Chanette murise. Moartea ei condusese deja la un diagnostic ce-i implicase pe Morton Cargill. Mai important, femeia reprezenta primul episod al unui ciclu complet de evenimente logice pe care el se străduia să-l realizeze.

Stând în penumbră, Grannis-Cargill constată nemulţumit că nu analiza raţional problema. La urma urmei, ce se putea întâmpla? Până acum se petrecuseră destule schimbări şi părea ridicol ca încă una să aibă importanţă. Umbrele care se ocupau de experimente erau vigilente.

Îşi imaginase că, anterior unei reale investigaţii ştiinţifice, se

petrecuseră fapte care acum trezeau nemulţumirea savanţilor… Ei bine, poate că nu era tocmai adevărat.

Toate acţiunile Umbrelor trebuie să se fi desfăşurat sub conducerea permanentă a experţilor în domeniu. Alţii n-ar fi avut posibilitatea.

Nu luase încă nicio hotărâre, când locotenentul Cargill ieşi din bar clătinându-se.

Totuşi unde era fata?

Deodată, Umbra Grannis-Cargill avu o străfulgerare de intuiţie. Fără să piardă vremea, se proiectă la locul accidentului. Zări aproape imediat maşina turtită de un copac. Înăuntru se afla Marie Chanette. O examină. Murise de aproape o oră.

— N-am făcut-o eu, rosti cu glas tare! Grannis-Cargill. Nici măcar n-o întâlnisem. Accidentul l-a făcut singură.

Era stupefiat. Situaţia era complet neaşteptată. Complica mult ceea ce avea de făcut în continuare: trebuia să se asigure că totul se derula exact aşa cum crezuse până atunci.

„Anteriorul” Cargill trebuia convins că era parţial responsabil pentru moartea Mariei Chanette. De ce tocmai ea fusese aleasă, care îi fusese rolul… explicaţiile păreau tot mai neclare.

Şovăind, deşi dovada nevinovăţiei sale îi redase liniştea, reveni grăbit la locul unde se împleticea locotenentul Cargill. Ameţit, acesta nu-şi dădea seama cine se afla înapoia sa, dirijându-l cu puterea unui tub-milion. Fără să aibă habar, în mintea lui se înregistră întâlnirea cu Marie Chanette.

După ce stabili ferm iluzia respectivă, Grannis-Cragill se pregăti să-l transporte pe primul Cargill la locul accidentului, când se gândi: „Dacă mă întorc o oră şi jumătate în timp, pot salva viaţa Mariei Chanette.”

— Nu! exclamă el cu glas tare.

De fapt nu era tocmai un refuz, îşi spuse disperat. Încercă să se convingă singur. „Odată ce încep aşa ceva, mi-aş putea petrece tot restul vieţii împiedicând diferite accidente.”

„În plus, a făcut-o cu mâna ei. Eu nu sunt cu nimic responsabil.” Brusc înţelese că nu se putea convinge nici pe sine. Pur şi simplu, adevărurile generale nu se aplicau. În vastitatea universului, Marie Chanette nu era decât o biată femeie, o fiinţă dezorientată pe talazurile timpului. Cu o clipă înaintea morţii, trebuie să fi plâns, într-o neaşteptată şi agonizatoare înţelegere a

destinului ei.

Hotărî: viaţa pentru Marie Chanette. Peste câteva minute, încruntat, privea automobilul apropiindu-se de scena accidentului.

Observă direcţia din care venea, se întoarse în timp şi spaţiu şi astfel, prin salturi, urmări femeia, până când apăru dintr-un local, însoţită de un soldat. Vizibil turmentaţi, cei doi se certau violent. Cargill decise să nu mai aştepte. Înainte ca Marie Chanette să intre în maşină, o transportă în dormitorul ei.

Reveni după aceea acolo unde, în mod normal, trebuia să fi fost momentul şi scena accidentului. „O să aştept aici până în clipa respectivă”, îşi spuse.

Sosi şi clipa când femeia murise în prima variantă.

În spaţiu-timp se „rupse” un fir de energie. Într-o anumită regiune, iluzia care era spaţiul se destrămă. Brusc, nu mai avu flux energetic, şi astfel încetă să facă parte din universul activ. În mod automat, în zona dezorganizată apărură copii ale spaţiului „mort”, distruse rând pe rând de violenţa energiilor revărsate asupra lor. De câteva ori, facsimile ale spaţiului distrus rezistară haosului pentru intervale de ordinul miliardimilor de secundă.

În grandoarea lui, continuumul spaţio-temporal mai avea doar o secundă de existenţă.

Cargill era deja mort. În chiar momentul primei „evadări” trupul său golise spaţiul şi continuase să existe doar ca facsimil al unui corp care continua să gândească precum Cargill, să aibă amintirile acestuia, să fie Cargill aşa cum trupul poate fi redus la celulă, iar întregul la parte.

Cu miile sale de simţiri, fiinţa care vreme de treizeci de ani fusese Morton Cargill privi universul. Ceea ce se întâmplase acum era cu totul diferit. Cumva, conştiinţa sa fusese zguduită şi înţelesese cine era.

Cu înţelepciunea unei oglinzi, reflectă întregul univers material, reflectă Prima Cauză, reflectă existenţa. Privi îndărăt, peste cele şaptezeci de trilioane de ani ai oglinzii, şi văzu unde anume acceptase să participe în Jocul Universului Material.

Şi motivul pentru care o făcuse!

Entitatea exterioară timpului care fusese Morton Cragill hotărî să reînnoiască acordul; singura întrebare era dacă să facă acest lucru prin modificarea regulilor Jocului, sau prin respectarea lor?

Decise un lucru fantastic. Reproduse întregul univers material şi schimbă regulile, una câte una, şi două câte două, în combinaţii complexe. Apoi transpuse noul univers în realitate, şi-l copie. O introduse pe Marie Chanette în diferite ipostaze şi o lăsă să moară în momente succesive, de fiecare dată observând efectul în imaginea-oglindă care reflecta poziţia lui nemişcată.

Văzu că iluzia vieţii putea fi menţinută doar posedând. Iar posesia însemna implicit şi pierdere. Toate abandonurile vieţii – de pildă, lacul şi statuia – reprezentau lucruri lipsite de sens, deoarece singurul fapt esenţial nu se cunoştea… atunci: Marie Chanette trebuia să moară.

Putea fi făcută totuşi o ultimă încercare pentru ca ea să intre în contact cu realitatea.

În înţelepciunea ei de oglindă, nemişcarea reflectă magie, iluzie şi frumuseţe şi creă o mică porţiune de spaţiu.

Firul energetic rupt se refăcu. Se declanşă o serie de curenţi. Amețită, Marie Chanette scutură din cap şi sui în maşină. O deruta iluzia trecătoare a propriului dormitor. Era atât de preocupată de imaginea respectivă încât uită soldatul şi demară chiar în timp ce acesta ocolea automobilul, pregătindu-se să urce.

Încurcat, Umbra Grannis-Cargill aşteptă ciocnirea. După aceea îl luă pe primul Cargill la locul accidentului şi-l aşeză pe scaunul de lângă Marie Chanette. Făcu fotografiile care „mai târziu” – în 1954 – aveau să-l şocheze pe căpitanul Cargill.

Apoi aşteptă până când teribilele lui tensiuni interioare se domoliră, aşteptă până îşi putut spune: „Am străpuns barierele vieţii şi ale morţii. Acum, când cunosc adevărul, întregul univers sideral îmi este deschis”.

Mulţumit, reveni în Oraşul Umbrelor. Ciclul era complet.